CĂLIN N. TURCU

MARILE EVENIMENTE OZN DIN ROMÂNIA

Editor: Lucian BORLEANU
Redactare: Gabriela Ghibuldan-Gherman
Tehnoredactarea: Angelica BOBOCEA
Coperta: Carmen LUCACI

Copyright © ***Editura Lucman***

Toate drepturile pentru ediția de față sunt rezervate
Editurii Lucman
Editura Lucman nu își asumă nici un fel de responsabilitate cu privire la dreptul de publicare pentru materialele citate integral sau parțial de către autor în cadrul volumului de față. Responsabilitatea aparține în totalitate autorului, dl. profesor Călin N. Turcu.

Editura Lucman – București
Bd. Al. I. Cuza nr. 91, Sectorul 1
Comenzile pot fi trimise pe adresa editurii sau la
telefon/fax: 021.223.77.55
e-mail: comenzi@lucman.ro
www.lucman.ro

ISBN 973-8372-76-3

CĂLIN N. TURCU

MARILE EVENIMENTE OZN DIN ROMÂNIA

Editura LUCMAN

PENTRU CĂTĂLINA ŞI ANDREI

„(...) Propun să considerăm fenomenul OZN ca o manifestare fizică a unei forme de conştiinţă care este străină oamenilor, dar poate să coexiste cu noi pe Pământ."

Jacques Vallée – „Confruntări", pag. 164

1

PĂDUREA BACIU, CLUJ-NAPOCA, JUDEȚUL CLUJ 18 AUGUST 1968

ȘANSA UNUI MOMENT CIUDAT

Evenimentul a avut loc cu totul întâmplător în plină amiază, în duminica de 18 august 1968. Tehnicianul Emil Barnea (45 ani), dorind să petreacă o frumoasă zi de vară împreună cu alte trei cunoștințe, în pădurea Baciu (situată în imediata apropiere a municipiului Cluj-Napoca), se afla în jurul orei 13:00 la adunat de vreascuri pentru grătarul ce urma să fie făcut într-o poiană înflorită. Chemat de re prietenii rămaşi pe iarbă să vină repede pentru a vedea „ceva pe cer", el a rămas uimit timp de câteva secunde văzând un obiect argintiu mare, de formă rotundă, aplatizat care, la mică înălțime, se deplasa lent de la NE spre SV. După primele momente de surpriză, s-a repezit la aparatul de fotografiat ce-l avea pe pătura de pe iarbă şi a expus în mare grabă un prim clişeu. Cum obiectul nu se deplasa repede, a avut timp să-l privească liber şi apoi să-l centreze bine prin vizor, la expunerea celui de-al doilea clişeu. Între timp, ciudatul aparat aerian începuse să strălucească intens şi să se răstoarne ca şi cum poziția sa de zbor i-ar fi fost indiferentă. El semăna evident cu o „farfurie" întoarsă, dar

Emil Barnea nu cunoştea pe atunci decât foarte puţine lucruri despre incredibilele OZN -uri.

Subit însă, obiectul în zbor a accelerat spre înălţimi pe o direcţie oblică. Urmărindu-l prin aparat, Emil Barnea a reuşit să mai fotografieze încă de trei ori ciudatul obiect zburător, în ultimele două imagini acesta apărând doar ca un punct ce se pierde în imensitatea înălţimilor cerului.

Revenit acasă, Emil Barnea a retrăit strania apariţie văzută de el şi prietenii săi pe cer, dar neinformat în problema OZN, nu s-a grăbit să scoată filmul din aparat; abia după un timp, după ce a expus şi clişeele rămase, l-a developat şi a făcut copii ale straniilor imagini.

La vederea fotografiilor respective, inginerul şi scriitorul Florin Gheorghiţă afirmă că a sesizat marea asemănare a obiectului zburător neidentificat de la Cluj cu obiectul surprins în ziua de 3 august 1965 în apropierea localităţii Santa Ana – California. Comparând imaginile obţinute de Barnea cu cele publicate de Frank Edwards, am putut constata – afirmă Florin Gheorghiţă – că la o distanţă în timp de trei ani şi peste 15 000 km în spaţiu, doi oameni din continente diferite, care nu s-au cunoscut în nici un fel, au surprins în condiţii la fel de întâmplătoare evoluţia aeriană a unor obiecte zburătoare extrem de ciudate, foarte asemănătoare ca tip constructiv şi deosebindu-se doar prin dimensiunile lor („farfuria" de la Cluj-Napoca avea un diametru de 30–38 de metri, în timp ce obiectul din California era mai mic).

După verificările de rigoare ale filmului şi apoi ale declaraţiilor martorilor, imaginile obţinute de Emil Barnea au fost preluate de Agenţia „Agerpres" şi prezentate atât la televiziune, cât şi în presa din întreaga ţară. Devenind apoi

cunoscute şi peste hotare, ele au fost prezentate în numeroase reviste şi cărţi de specialitate din diferite ţări. În comentariile respective, setul de fotografii de la Cluj-Napoca a fost recunoscut ca una dintre cele mai reuşite serii de clişee din întreaga lume, cât şi una dintre cele mai importante, datorită aspectelor ştiinţifice deosebite ridicate de unele detalii relevate de pelicula fotosensibilă.

Astfel, o primă analiză a imaginilor a oferit următoarele elemente cu totul neobişnuite care, de fapt, au rămas şi până astăzi nelămurite:

Spre deosebire de prima expunere – în care „farfuria zburătoare" apare ca un obiect având o carcasă metalică ale cărei contururi sunt bine definite de lumina naturală a soarelui – în a doua imagine au apărut unele modificări: umbra de pe rebord este nelogică în raport cu direcţia razelor solare (este în partea de sus) neputând fi vorba de o umbră proiectată de domul obiectului, în timp ce conturul navei aeriene a devenit difuz.

O verificare efectuată pe machetă de către specialişti de la Facultatea de Arhitectură din Cluj-Napoca a condus la următoarea concluzie ce a fost prezentată în referatul final: obiectul devenise el însuşi strălucitor, intensitatea luminii proprii fiind mai mare decât a luminii solare; umbra nelogică de pe rebord a avut o cauză fizică necunoscută, nefiind produsă de poziţia obiectului faţă de soare a! Concluzia corespunde într-adevăr cu detaliile expuse de Emil Barnea, în mod separat.

Dar cum se poate oare realiza în mod tehnic acest fenomen al strălucirii unei carcase metalice de mari dimensiuni – aflate în aer liber – la o intensitate mai mare decât a luminii soarelui, într-o amiază de vară? În mod evident,

fenomenul energetic respectiv a influențat intens și aerul care învăluia obiectul, fapt care a condus la înregistrarea pe pelicula celui de-al doilea clișeu a unor contururi mai difuze. Acest fenomen, care a impresionat de-a lungul deceniilor mii și mii de martori ai straniilor apariții strălucitoare de pe cerul diferitelor continente, se aseamănă mult cu efectele unei intense ionizări a aerului ce învăluie obiecte cu potențial electrostatic producându-se „fenomenul corona". Și totuși, în cazul OZN nu poate fi vorba de potențiale electrostatice; străluciri deosebit de intense au fost văzute în mod repetat la OZN-uri aflate pe sol. Or, într-o astfel de eventualitate, în apropierea solului ar fi trebuit să se producă descărcări electrice inevitabile, fenomen nesemnalat însă niciodată. În realitate, tehnica strălucirii învelișului exterior al straniilor nave zburătoare este cu totul alta, bazându-se pe un fenomen... necunoscut încă...

Mărirea celei de-a treia imagini vine să confirme constatarea de mai sus, ridicând și alte probleme cu caracter științific la fel de dificile. Aceasta relevă un alt detaliu neînțeles: în timp ce domul este aici întunecat, rebordul continuă să strălucească. Evident, strălucirea nu este produsă pe cale electrostatică, dar cum este oare posibil să se realizeze tehnic strălucirea numai a unei părți din carcasa navelor aflate în zbor?

Un detaliu care intrigă mult în această fotografie este acea „dispariție" (retragere?) a unei părți din rebord, fapt surprins pe peliculă într-o manieră suficient de confuză. Acest aspect este interesant de remarcat întrucât, pe de o parte se relevă producerea unui fenomen suplimentar în raport cu prima și a doua imagine, iar pe de altă parte el vine să reamintească și să confirme, după două decenii, o simili-

tudine la fel de ciudată: în 1947, Kenneth Arnold sesizase la misterioasele „farfurii zburătoare" care evoluau în jurul muntelui Rainer, un acelaşi gen de scobitură în reborduri...

Într-adevăr, fotografiile întâmplătoare obţinute la 18.08.1968 de Emil Barnea în pădurea Baciu şi-au câştigat pe drept cuvânt o consacrare în literatura de specialitate, problematica ştiinţifică ridicată de acestea fiind cu totul deosebită şi solicitând în continuare studierea lor şi găsirea unor explicaţii corespunzătoare.

De fapt, interesul deosebit a fost suscitat nu numai prin calitatea imaginilor şi a detaliilor obţinute ca urmare a coborârii obiectului la o altitudine joasă, ci şi prin faptul că s-a înregistrat pe peliculă o suită de imagini ce au prezentat indicii preţioase asupra modului de zbor al OZN-urilor. Drept urmare, fotografiile respective au făcut obiectul diferitelor analize efectuate în mai multe ţări, care au reconfirmat în final autenticitatea documentului românesc, precum şi valoarea sa ştiinţifică.

Astfel, de exemplu, revista franceză de specialitate „Lumières dans la nuit" a supus fotografiile de la Cluj-Napoca unor expertize foarte exigente, înainte de a le publica. Transmiţându-le în acest scop laboratoarelor belgiene L.A.E.T. (Bruxelles), prin buletinul din 12 martie 1970, specialistului G. Delcorps, preciza:

„Absenţa unor probe sesizabile ale unui eventual trucaj şi concluziile experţilor precedenţi mă fac să conchid că cele două fotografii aflate la mine prezintă elementele majore ale autenticităţii".

Ufologul francez F. Lagarde a trimis apoi fotografiile şi buletinul unui expert ştiinţific. La 28 octombrie 1970, acesta confirma la rându-i următoarele:

„În legătură cu fotografiile din România, am ajuns la aceeaşi concluzie ca şi dl Delcorps. Trebuie de asemenea să mă alătur lui – şi nu este pentru prima oară – umbrele nu au absolut nimic de-a face cu lumina soarelui".

În acest context de apreciere la nivel internaţional a valorii documentului românesc, a fost întru totul normal faptul – relevat de C. S. Vonkeviczky (director la I.C.U.F.O.N) – că fotografiile de la Cluj-Napoca – mult mărite şi expuse în holul sălii de şedinţe – au impresionat pe participanţii la congresul de ufologie ţinut la Acapulco în aprilie 1977.

Cam acestea ar fi aspectele cele mai interesante pe care cunoscutul scriitor Florin Gheorghiţă le relevă despre evenimentul din 18 august 1968 de la pădurea Baciu...

Conţinutul balonului piramidal

La scurt timp după evenimentul din acea duminică însorită de august, un alt caz spectacular avea să antreneze din nou curiozitatea populaţiei din municipiul Cluj-Napoca şi apoi a opiniei publice, cât şi interesul sincer al cercetătorilor care şi-au dorit mereu să descifreze tainele fizicii necunoscute dezvăluite de manifestările OZN Astfel, ca o ciudată coincidenţă, după ce presa din 18.09.1968 a informat cititorii din întreaga ţară despre fotografierea în apropierea capitalei transilvane a unei „farfurii zburătoare", în după amiaza zilei de 19 septembrie 1968, o altă prezenţă stranie a putut fi văzută, care, de această dată, a persistat pe cer timp de ore întregi.

La ora 15:30, deasupra centrului oraşului „s-a fixat" un mare balon piramidal, de un model neobişnuit, care

strălucea în lumina razelor soarelui. Calculele au arătat ulterior că baza sa avea un diametru de circa 70 de metri. Piloții cursei TAROM – ce a sosit la scurt timp de la București – au apreciat înălțimea punctului de staționare a obiectului aerian, ca fiind de 8 000–9 000 de metri. Câțiva specialiști locali ce aveau la îndemână teodolite au constatat o valoare asemănătoare. Dar miile de martori de la sol, care au privit în mod prelungit această insolită prezență aeriană, au fost intrigați în mod deosebit de următoarele aspecte:

Strălucitorul balon a fost sesizat de grupuri de locuitori încă de la ora 15:15, în timpul deplasării sale extrem de rapide spre vest, deși zbura în contra unui vânt puternic, care a fost constatat și la înălțimea la care s-a stabilizat ulterior.

Reîntorcându-se la scurt timp deasupra orașului, „balonul" s-a oprit și a staționat aproape patru ore într-un loc fix pe cer. Privit de către unii martori cu binocluri cât și cu lunete, aceștia au constatat un fapt uimitor: deși învelișul din plastic era curbat sub presiunea vântului, obiectul aerian staționa în mod inexplicabil în același loc. Cum era oare posibilă acea staționare fără ca „balonul" să ofere vederii vreun organ motor care să îi permită învingerea presiunii aerului în mișcare, a cărui viteză la înălțimea respectivă era de circa 80 de km/oră? (Meteorologul D. Peligrad preciza următoarele în articolul „Obiect neidentificat", publicat în revista „Tribuna" din 26.09.1968: „La înălțimea de 8 000–9 000 de metri la care s-a presupus a fi obiectul observat, tăria vântului a atins 72–86 de km/oră, iar direcția predominantă a fost spre V – SV").

Trecătorii care se opreau pentru a-l privi cu ochiul liber au putut remarca în partea sa opusă razelor soarelui

un fel de vibraţii continue de lumini; strălucirile aveau o nuanţă galben-portocalie şi păreau a proveni din interior.

Cu toate că pentru majoritatea celor care au continuat să-l observe, balonul a dispărut spre seară în mod banal, fiind acoperit pe la ora 19:15 de un front gros de nori, se pare că unii locuitori din partea estică a oraşului au putut sesiza un detaliu suplimentar. Astfel, de exemplu, în relatarea scrisă de economistul Gh. Poruţiu se consemna următoarea precizare: „Deasupra curţii unde locuiesc, trec fire de înaltă tensiune; m-am deplasat astfel ca să prind corpul luminos pe unul din firele electrice. La început, corpul staţiona, dar când au venit norii, a trecut spre vest cu o viteză mare – observându-l bine cum a trecut de acel reper de sârmă... El a plecat cu viteză mare contra vântului care sufla dinspre vest spre est".

Dar evenimentul trăit în acea după-amiază de clujeni nu a fost un fapt izolat. După cum s-a publicat în diverse ziare şi reviste, câteva oraşe şi sate din Transilvania au fost „vizitate" şi ele de câte un obiect zburător neidentificat, în timp ce straniul „balon" persista deasupra municipiului Cluj-Napoca. Astfel, au fost primite sesizări ale diferiţilor martori din Deva, Mediaş, Dumbrăveni, Sighişoara, Braşov, Bistriţa, cât şi din diferite sate. Ziarul „Neuer Weg" nr. 6 033 relata, de exemplu, despre survolarea oraşului Bistriţa şi a unor localităţi apropiate, de către un corp luminos care iriza lumini colorate şi care a perturbat funcţionarea televizoarelor cât şi emisia radioamatorului YO-5TZ.

Spre deosebire însă de observaţiile fugitive respective, locuitorii oraşului Sighişoara au putut urmări şi ei o spectaculoasă staţionare aeriană, oarecum similară cu cea care avea loc în acelaşi timp la Cluj-Napoca. Iată, de exemplu,

ce relata în scris unul dintre martorii evenimentului, institutoarea Taisia Maftei:

„Pe la orele 18:00, am fost sesizată de vecini asupra faptului că pe cer se observa un obiect luminos ce staționa deasupra zonei centrale a orașului (cetatea). Privindu-l, acesta avea o culoare albăstrui-strălucitoare... Pe cerul senin nu s-a observat nici o dâră de fum și nici nu s-a auzit vreun zgomot de motor, în tot timpul cât l-am privit – circa o oră. Acest obiect a fost observat de foarte mulți locuitori ai orașului..."

În contextul numeroaselor relatări provenite din localitățile transilvane, cazul de la Cluj-Napoca a meritat desigur să fie analizat mai amănunțit, atât în legătură cu persistența stranie a „balonului", cât și cu privire la conținutul său. În acest sens, apare interesantă constatarea făcută prin lunetă de către astronomul Gh. Chișu de la observatorul din localitate:

„Balonul strălucea prin reflecția luminii solare. În partea centrală prezenta o convexitate care strălucea mai mult decât restul obiectului...".

Care putea fi oare motivul acelei străluciri mai intense? Dar problema a apărut cu mult mai complicată atunci când s-a aflat de la un radar local, faptul că în interiorul „balonului" s-ar fi aflat o mare masă metalică...

Enigmaticul conținut luminos al balonului avea să fie clarificat însă de o fotografie foarte reușită obținută cu teleobiectiv de către fotoreporterul clujean Wagner Rudolf, clișeul fiind la acel timp un unicat în întreaga literatură a „baloanelor ciudate". Astfel, fotografia ne relevă un conținut cu totul neașteptat: în interiorul învelișului de plastic, se aflau două obiecte luminoase, fiecare având o

evidentă formă de... „farfurie zburătoare". Acestea staționau în interior la o mică distanță, într-un tandem inexplicabil. Desigur, este interesant faptul că pelicula fotografică a putut înregistra de la o distanță atât de mare neobișnuitul conținut al „balonului", care era mascat și de învelișul de plastic respectiv. Analizate cu atenție, imaginile celor două obiecte interioare ne relevă faptul că efectul luminos nu se datora numai simplei reflectări a razelor soarelui; se poate remarca bine că strălucirea formelor respective era cel puțin la fel de intensă și în părțile care ar fi trebuit să apară umbrite (cele opuse luminii soarelui). Deci, și în acest caz, suprafețele obiectelor aeriene necunoscute emiteau ele însele lumină! De altfel, jocul strălucitor gălbui din partea nebătută de razele soarelui, văzute de la sol și cu ochiul liber constituia o confirmare bine observată a fenomenului.

ARC PESTE UN SFERT DE VEAC

S-a scris enorm despre Emil Barnea și despre celebrele sale fotografii pe care le-a făcut în august 1968, în pădurea Baciu de lângă municipiul Cluj-Napoca. Au apărut nenumărate articole de presă ilustrate cu imagini reprezentative, s-au tipărit mai multe cărți în care evenimentul de atunci a fost analizat în toate amănuntele lui. Așa cum am spus mai sus, fotografiile lui Emil Barnea au fost cercetate și în străinătate, în laboratoarele specializate ale unor institute de mare prestigiu internațional. Nu li s-a găsit niciodată nici un cusur, fiind considerate și astăzi, după trecerea atâtor ani, printre cele mai reușite și mai veridice imagini cu și despre OZN-uri făcute în lume. Evenimentul a făcut

mare vâlvă şi a fost analizat la rându-i – aşa cum am spus – din toate unghiurile posibile şi imposibile.

După trecerea anilor, se părea că povestea fotografiilor lui Emil Barnea nu mai are nici un fel de secret... Şi totuşi, iată că în a doua jumătate a anului 1994, aveam să primesc o corespondenţă extrem de interesantă de la domnul Constantin Ciubotariu din... Iaşi! Redau în continuare câteva fragmente din prima sa scrisoare, datată 14 decembrie 1994 (trecuse mai bine de un sfert de secol de la acele întâmplări):

„În altă ordine de idei, citind cartea (n.n. – tocmai îi expediasem una dintre cărţile mele, recent apărute), am văzut că aţi scris şi de Emil Barnea. Nu ştiu dacă într-o scrisoare mai veche v-am spus că mi-a fost prieten? Îmi pare rău că nu mai este, deoarece pe ziua de 1 noiembrie 1994 a decedat ca urmare a unui cancer generalizat la colon sau la ficat. Eu mă întâlneam zilnic cu el deoarece luam masa în acelaşi loc şi l-am chestionat de nenumărate ori referitor la cele văzute de el. (La data morţii avea 71 de ani.) În afară de cele ce s-au mai scris, iată ce mi-a mai spus:

Într-una din seri, la Cluj, după ce s-a mai răspândit vestea fotografiilor lui, a primit vizita a doi indivizi care l-au luat cu o maşină şi l-au dus la comitetul de partid. A fost introdus la primul secretar unde (în biroul lui), mai erau 5–6 indivizi dintre care doi ofiţeri. A fost chestionat, apoi trimis înapoi cu însoţitorii acasă să aducă filmul (negativul) şi pozele pe care le făcuse. El făcuse mai multe, dar a adus numai un set şi negativul. După o serie de discuţii cu cei prezenţi, i-au spus că cele aduse de el rămân acolo şi le va primi ulterior, lucru care nu s-a mai întâmplat. Când a solicitat audienţă şi a cerut filmul, i-au spus că

a fost luat de securitate şi trimis la Bucureşti. În felul acesta a pierdut negativul.

Într-una din zile l-a vizitat acasă un domn foarte bine îmbrăcat şi distins, care i-a spus că lucrează la Ambasada Americană din Bucureşti. Şi după ce s-a informat despre fotografii – pe care le-a văzut, Barnea arătându-i-le – a spus că e dispus să-i dea o sumă importantă de bani pentru negativ... Bineînţeles că Emil Barnea i-a spus ce s-a întâmplat cu filmul, la care respectivul l-a îndemnat să nu spună nimănui despre vizita lui şi să insiste, poate va primi filmul înapoi. În caz afirmativ, i-a dat un număr de telefon de la Bucureşti, să-l contacteze. Totul a rămas baltă, Emil Barnea fiind un tip fricos, nu a mai insistat pe la securitate şi P.C.R."

Trebuie să recunosc deschis şi fără menajamente că afirmaţiile făcute de domnul Constantin Ciubotariu în această primă scrisoare a sa (prima din seria care ne interesează pe noi aici) m-au şocat profund...

Dacă lucrurile s-au petrecut aşa cum le descrie dânsul – şi nu văd nici un motiv să-mi suspectez corespondentul de fraudă sau de minciună–, dacă Emil Barnea a fost într-adevăr interogat de nişte ofiţeri de securitate şi de armată la sediul P.C.R. din Cluj-Napoca, atunci această mărturie ar putea fi o dovadă în plus a interesului şi amestecului direct al acestor oficialităţi de la noi în investigarea principalelor evenimente de tip fenomen OZN

Şi de ce n-ar fi amestecate? Astăzi este deja cunoscut faptul că, în toate ţările lumii, armata şi serviciile secrete se preocupă îndeaproape de problematica OZN Nu vorbesc aici numai de ţările „mari": S.U.A., Anglia, Franţa, Canada, Rusia etc. Ci de <u>toate</u> ţările lumii! De ce ar fi toc-

mai România excepția de la regulă? Suntem noi mai „cu moț"? Avem noi ceva mai deosebit?

Mai mult decât atât, ce amestec are în toată povestea aceasta așa-zisul „reprezentant" al Ambasadei Americane din București?

Evident, există posibilitatea ca acest „reprezentant" să nu fie altcineva decât un ofițer de securitate român, deghizat cât de cât în diplomat, care ar fi dorit să-l „verifice" pe Emil Barnea. Să-i testeze credibilitatea. Nu cumva a făcut el atunci, în august, mai multe fotografii? Nu cumva a ascuns alte clișee? Ia să-l verificăm puțin, poate că se lăcomește la bani! Această variantă nu trebuie deloc exclusă din calcule ori din discuții. În felul acesta serviciile române de securitate s-au asigurat că au intrat în custodia tuturor clișeelor originale ale cazului respectiv.

Aici s-ar putea ridica și un contraargument. Emil Barnea a arătat „americanului" câteva fotografii. Acelea pe care nu le predase celor ce l-au interogat. Adică cele ce nu-i fuseseră confiscate. E drept, fotografiile acestea fuseseră deja difuzate pe toate canalele mass-media românești și chiar pe unele din cele străine. Dacă ar fi fost vorba de un ofițer român de securitate, nu i-ar fi confiscat lui Emil Barnea – atunci sau mai târziu – și aceste ultime fotografii? Sau s-a vrut să nu se „întindă coarda" prea mult? Oricum, se făcuse suficient de multă vâlvă!

Revenim la Ambasada Americană. A existat oare acolo, sau mai există încă – printre spionii care mișună de regulă în astfel de... stabilimente – un angajat în atribuțiile căruia intra/intră, printre altele, și achiziționarea unor documente originale cu și despre OZN-uri? Să fi fost oare

mâna F.B.I. sau C.I.A. chiar atât de lungă? De ce nu, la urma-urmei?! Scopul scuză mijloacele!

Dar dacă lucrurile stau într-adevăr aşa, atunci, în mod categoric, problema este cu mult mai serioasă decât pare ea la prima vedere!

Să nu uităm nici faptul că anul 1968 – în care Emil Barnea a făcut fotografiile de lângă Cluj-Napoca – este acelaşi în care peste ocean sunt date publicităţii aşa-zisele „concluzii" ale „celebrului Raport Condon". Acest document de tristă amintire – această penibilă şi grosolană mistificare – care fusese de fapt condus şi dirijat din umbră de guvernul american, avea ca unic scop denigrarea prin orice mijloace şi definitivă a întregii fenomenologii ufologice, în tot ansamblul ei. Conform Raportului Condon, fenomenul OZN nu există, totul este farsă, minciună, aberaţie, martorii au avut iluzii optice, ori – mai sigur! – sunt dereglaţi psihic. Dovezile palpabile – imagini fotografice sau filmate, urmele de aterizări, fragmente de nave stranii de proveniență vădit extraterestră etc. – nu sunt decât biete falsuri, în cel mai fericit caz demne de mila ori disprețul opiniei publice. Trebuia să se termine odată cu toate aceste fantasmagorii, fenomenul nu putea fi cercetat, pentru simplul motiv că el nu există!

Acesta era verdictul oficial pe care-l dădeau, în 1968, autorităţile americane. Era nevoie de o „perdea de fum" pentru publicul larg, care nu trebuia să cunoască adevărul despre OZN-uri. În spatele Comitetului Condon, americanii (şi alţii!!!) şi-au putut continua nestingheriţi, un număr destul de însemnat de ani, cercetările asupra acestui fenomen. A trebuit să treacă mai bine de două decenii pentru ca „perdeaua de fum" a

lui Condon şi a acoliţilor lui să fie risipită cu violenţă de vijelia schimbărilor şi a adevărului. Din Condon şi din toată adunătura lui de aşa-zişi „oameni de ştiinţă" n-a mai rămas decât ruşinea, pe care nici măcar nu au reuşit să o ducă cu ei în morminte...

(Posed în arhiva proprie o serie de articole de presă apărute la noi, în care o serie de „căţeluşi" români s-au grăbit să-şi latre competenţele, cu pretenţii de respectabilitate, publicându-şi acordul şi „ataşamentul fierbinte" pentru Raportul Condon!)

Şi tocmai în acel an 1968, un „reprezentant" al Ambasadei Americane din Bucureşti se interesa şi dorea să achiziţioneze, „pentru o sumă importantă de bani", negativele filmului făcut lângă Cluj-Napoca de către Emil Barnea! Să fi fost oare „norocul" lui Barnea că „mâna securităţii" din România a fost „mai lungă" decât F.B.I. sau C.I.A.? Ba bine că nu!

La 20 decembrie 1994, îi scriam domnului C. Ciubotariu:

„(...) Informaţiile pe care mi le daţi despre Emil Barnea sunt foarte preţioase şi intenţionez să le dau publicităţii în viitor. Vă rog să le suplimentaţi cu alte detalii, cât mai multe, despre acest personaj şi – eventual – despre discuţiile pe care le-aţi avut cu el în anii trecuţi. De asemenea, vă rog să-mi comunicaţi dacă, în cazul în care voi publica ceva despre această chestiune, doriţi să vă menţionez numele întreg ori numai iniţialele. Sau doriţi să scriu „un corespondent din ţară care l-a cunoscut bine pe...", „un prieten de-al lui din timpul vieţii" etc. Eu sunt obligat să vă respect dorinţa, aşa cum am procedat întotdeauna cu persoanele care declară că vor să-şi păstreze anonimatul. (...) O singură întrebare, deocamdată: clişeul (sau fotografia)

care i-a fost confiscată a văzut lumina tiparului vreodată? E. B. a apucat să o publice până la confiscare? (...)".

Şapte zile mai rziu, corespondentul meu necunoscut din Iaşi îmi trimitea o nouă scrisoare interesantă. Iată în continuare câteva extrase din ceea ce-mi scria la 27 decembrie 1994:

„(...) Văd că vreţi să faceţi publice cele ce v-am spus eu... Pe mine nu mă deranjează câtuşi de puţin. Eu nu mint şi nici n-aş avea motiv, aşa că puteţi să-mi daţi numele şi dacă credeţi şi adresa. Cele ce v-am spus dumneavoastră le-am auzit din gura lui E. Barnea, cuvânt cu cuvânt.

Despre E. B. ce să vă mai spun? Nu a fost căsătorit şi a trăit singur până aproape de moarte când, la circa 7–8 luni înainte, s-a însurat cu o femeie cu care mai trăise în concubinaj cu câţiva ani înainte. Era un om foarte închis şi vorbea despre el cu mare reţinere (...). Din câte ştiu, o mare parte a vieţii lui a fost ofiţer de geniu (maior) pe la Cluj, după care... după părerea mea a primit trei cizme şi a trecut în viaţa civilă, în construcţii. La Iaşi a lucrat la TCIND – Trustul de Construcţii Industriale – ca tehnician principal la Serviciul Proiectare.

Când discutam despre OZN-ul văzut de el, era foarte volubil. În biblioteca lui erau trei cărţi despre OZN, însă cred că nu citise nici una. Una, „Enigme în Galaxie" a lui Florin Gheorghiţă, avea şi o dedicaţie a autorului şi după moartea lui am cerut-o soţiei sale şi acum se odihneşte în biblioteca mea. Celelalte cărţi le aveam şi eu. Din discuţiile cu el mi-am dat seama că toate cunoştinţele lui în materie de OZN-uri se limitau la ce a văzut şi fotografiat el. Mi-a spus că fotografiile lui au fost analizate şi avizate ca autentice şi în străinătate, dar nu mi-a spus – iar eu nu

l-am întrebat – cum au ajuns acolo. De asemenea, nu ştiu dacă clişeele care au fost analizate în străinătate au fost trimise de „cei" ce i le-au luat... eu cred că da. De altfel, mi-a spus că, după apariţia în presă a unui articol, s-au perindat numeroşi ziarişti şi curioşi, care-i cereau poze şi amănunte. El, după ce a fotografiat OZN-ul, a făcu un set de poze, iar după ce a „pierdut" negativul, a mai făcut poze, dar după cele ce-i rămăseseră. Era prieten bun cu Fl. Gheorghiţă, care a pomenit de el şi în cartea „OZN – o problemă modernă". Cred că în perioada aceea, Fl. Gheorghiţă era şi el prin Cluj.

Eu mai mult de atât nu ştiu pe tema asta. Dacă ştiam că pe cineva l-ar interesa problemele acestea, îl întrebam mai multe. Pe mine mă interesa autenticitatea obiectului şi dacă nu cumva era un balon meteorologic, la care el a desmințit vehement, arătându-mi că un balon nu putea să zboare cu o viteză aşa mare când s-a pus în mişcare. În fine, cam astea (...)".

În această scrisoare, un fapt m-a frapat imediat: „... o mare parte a vieţii lui a fost ofiţer de geniu (maior) pe la Cluj, după care... a primit trei cizme şi a trecut în viaţa civilă...".

Aşadar, Emil Barnea fusese ofiţer de carieră! Foarte interesant! Şi pentru că este atât de interesant, îmi permit acum câteva simple întrebări „nevinovate": Când Emil Barnea a făcut fotografiile, era încă ofiţer activ? Din care motiv a primit – pe undeva, prin părţile moi ale şezutului – cea de-a treia cizmă? Cu ce a „greşit" în cariera lui de ofiţer de geniu? A fost dat afară după vâlva iscată de celebrele lui fotografii? A încălcat vreo dispoziţie, vreun ordin sau vreun consemn militar? Apoi a fost mutat forţat la Iaşi,

cât mai departe de Cluj-Napoca şi de locul unde putea fi căutat şi găsit? Era un fel de „oaie neagră" în rândul ofiţerilor de armată care activau la Cluj-Napoca?

Ca lucrurile să fie clare, până la primirea celor două scrisori, habar n-am avut că Emil Barnea şi-a trăit ultimii ani şi că a murit la Iaşi. Habar n-am avut că fusese ofiţer de geniu şi că a fost dat afară din armată. Florin Gheorghiţă – cel care a scris încă de la început despre Emil Barnea – nu a pomenit niciodată despre toate aceste „amănunte nesemnificative".

Un alt aspect al acestui caz încâlcit. Într-adevăr, aşa cum am amintit deja, fotografiile lui Emil Barnea au fost studiate şi în străinătate, dar se pare că ele au fost trimise acolo chiar de către scriitorul Florin Gheorghiţă. De altfel, acesta chiar aminteşte episodul într-una din cărţile sale.

Aşadar, acele imagini nu au ajuns să fie testate şi analizate în laboratoare străine prin „grija şi bunăvoinţa" celor ce i le-au confiscat lui Emil Barnea în cabinetul primului secretar de partid de la Cluj-Napoca.

De fapt, ce s-a întâmplat cu clişeele acelea? Au rămas ele la securitatea din Cluj-Napoca? Au fost într-adevăr trimise la Bucureşti? Sau au ajuns şi ele până la urmă prin străinătate? Se mai află încă în România, puse la bună păstrare prin cine ştie ce seifuri îngrijit sigilate? Ori zac, ca documente preţioase – pentru că sunt, cu adevărat, documente foarte preţioase – în arhivele cine ştie cărei baze militare din Statele Unite sau de aiurea? De aiurea, de unde? Cu „prietenii" noştri de la Răsărit eram cam la cuţite în zilele acelea: România tocmai refuzase să participe la invadarea Cehoslovaciei alături de trupele Pactului de la Varşovia... Şi atunci? A reuşit oare

Ambasada Americană din Bucureşti să cumpere clişeele până la urmă? Ori, pur şi simplu, au fost „sustrase în mod profesionist" şi au luat drumul străinătăţilor? Cine poate şti? Ba cineva trebuie să ştie!!!

Oricum, documentele acelea par a fi dispărut astăzi! Nu se ştie cum, nu se ştie când, nu prea se ştie cine le-a luat şi unde se află ele în prezent. Nu este prima dată când se întâmplă lucrul acesta în România...

De fapt, cine este interesat să se ascundă adevăruri care – la urma urmei – ne privesc pe toţi?

AMENINŢAREA DIN UMBRĂ

Am continuat să ţin legătura cu corespondentul meu din Iaşi. Astfel, la 29 decembrie 1994, îi scriam, printre altele:

„(...) Şi acum, o chestiune mai delicată. Este de datoria mea să vă anunţ că în momentul de faţă lucrez la o carte care se va referi în exclusivitate la cenzura militară românească asupra unor evenimente de tip fenomen OZN Nu am de gând să menajez nimic şi pe nimeni. În aceste condiţii, pomenind în mod cert şi de episodul E. Barnea, mai sunteţi de acord să vă amintesc numele întreg? Aceasta având în vedere că episodul în cauză ar putea comporta anumite riscuri, ipotetice, pentru dvs? Voi ţine seama de orice doleanţă a dvs în această privinţă. (...)".

Ca răspuns, domnul Constantin Ciubotariu îmi scria din Iaşi, la 14 februarie 1995:

„(...) Vă rămăsesem dator cu un răspuns referitor la faptul că doriţi ca în cartea ce o scrieţi să-mi daţi numele complet când vă referiţi la ce v-am spus despre convorbi-

rile mele cu E. Barnca. V-am mai spus şi repet că nu am nici un fel de frică, că ar urma să am unele necazuri... Eu nu cred că pot avea necazuri că am povestit convorbirile mele cu acel om, aşa că puteţi să-i daţi drumul!!! (...)".

Între timp, cartea a fost scrisă şi a şi apărut sub titlul „Dosar OZN România". La 22 iulie 1996, domnul Constantin Ciubotariu îmi scria de la Iaşi:

„(...) Mi-a plăcut ce aţi scris despre mine atât în RUFOR, cât şi în «Dosar OZN România». Mi-a plăcut în mod deosebit că aţi fost foarte obiectiv şi nu aţi adăugat nimic faţă de ce v-am spus eu (...)".

În vara anului 1998, după ce-i trimisesem prin poştă cartea „Paradoxul secretomaniei", domnul Constantin Ciubotariu îmi scria din nou (Iaşi, 8 august):

„(...) Mărturisesc că m-a impresionat şi vă felicit pentru modul exact şi corect în care aţi tratat pct. 6 «Emil Barnea şi Ambasada Americană», unde este vorba şi despre persoana mea (...)".

A urmat un schimb de corespondenţă destul de ciudat. Astfel, la 28 septembrie 1998, domnul Ciubotariu îmi scria:

„(...) Despre dl Barnea şi scrisoarea mea aţi scris în 3 cărţi dacă punem şi revista RUFOR. Nu credeţi că e suficient? (...) Am mers prea departe cu partea personală a acestui om şi eu am început să am unele neplăceri pe această temă. (...) Despre morţi numai de bine !!! (...) Acum am înţeles de ce mi-aţi cerut avizul (...)"

Două zile mai târziu, la 30 septembrie, îi scriam domnului Constantin Ciubotariu:

„(...) Cât despre această ultimă scrisoare a dvs, am rămas foarte surprins. (...) Totuşi, despre ce este vorba? Aţi

primit vreun semnal negativ din LUMEA DE DINCOLO? Aveți neplăceri în prezent, acum și aici? (...)".

Răspunsul corespondentului meu din Iași a venit la data de 4 octombrie 1998:

„(...) Nu e mare problema, dar sunt un bătrân fricos! Am 71 de ani. Totul se rezumă la un telefon – noaptea – când un anonim m-a făcut mincinos, că v-am relatat niște minciuni despre E. B., că ar fi bine să mă potolesc și să-l las să se odihnească în pace!!! La insistențele mele să aflu cu cine vorbesc, a mai adăugat că s-ar putea să am neplăceri. Am recitit cu atenție ce ați scris și ce v-am spus eu și am dubii la treaba cu 3 cizme, care a fost o deducție de-a mea despre perioada armatei, despre care el nu a pomenit nimic și odată acasă i-am revăzut o fotografie militar. Despre perioada respectivă nu mi-a spus nimic, însă din discuțiile cu el rezultă că avea idei democrate. O bună parte din timp am luat masa împreună la cantina TCIND, la parterul clădirii unde a lucrat și mi-am dat seama că era respectat de către foștii colegi de serviciu!!

În anul morții sale sau un an înainte (?) a avut mari necazuri cu o operație care n-a reușit la ochi (glaucom sau cataractă) (...). Încă un ghinion al lui E. B.: obținuse o programare pentru luna nov. sau dec. '94 la un mare oculist din Cluj (general) după spusele lui Emil, de talie mondială dar... a intervenit decesul. Pentru programare a făcut uz de actele când a fost militar... (...)".

În răspunsul pe care i-l trimiteam la 30 octombrie 1998, îi solicitam corespondentului meu să mă pună cumva în legătură cu văduva lui Emil Barnea, în speranța că voi putea recupera de la aceasta niscaiva documente sau

fotografii. Totodată, încercam să-l încurajez referitor la telefonul nocturn de amenințare:

„(...) În ceea ce privește acest aspect, eu cred că a fost vreo farsă, pusă la cale de vreun mucos înfierbântat care, după ce mi-a citit cartea, s-a hotărât cu o bravură prostească să devină grozav și misterios. Au mai urmat astfel de gesturi? (...)".

La această scrisoare, nu am mai primit niciodată vreun răspuns scris.

În sfârșit, după mai bine de trei luni, m-am hotărât să-i dau un telefon domnului Constantin Ciubotariu din Iași. Astfel, în seara zilei de sâmbătă, 13 februarie 1999, după mai multe încercări nereușite, am reușit să stau de vorbă cu acesta. În continuare, redau integral transcrierea acestei convorbiri:

C.N.T.: – Alo!

C.C.: – Alo, da!

C.N.T.: – Bună seara! Aș dori să vorbesc cu domnul Ciubotariu.

C.C.: – La telefon. (Vocea se auzea foarte slab și obosită).

C.N.T.: – Sunt Călin Turcu la telefon. Vă aud foarte greu. Ce se întâmplă? Sunteți bolnav?

C.C.: – Bună seara. Da, sunt bolnav.

C.N.T.: – Îmi pare rău! Vă rog să mă scuzați că vă deranjez! Spuneți-mi, vă rog, ați primit ultima mea scrisoare de la sfârșitul lui octombrie 1998?

C.C.: – Am primit-o!

C.N.T.: – Credeți că mă puteți pune în legătură cu văduva lui Emil Barnea?

C.C.: – Nu! Nu pot! Mai ales că nu am permisiunea lor pentru aceasta. Chiar și eu am pierdut legătura cu familia...

C.N.T.: – Îmi pare rău! Voi veni, probabil, în primăvara aceasta la Iaşi şi aş fi vrut să iau legătura cu văduva lui Barnea...

C.C.: – Nu pot să vă ajut! Sunt bolnav!

C.N.T.: – Dar, când ajung la Iaşi, pot să încerc să vă contactez pe dvs?

C.C.: – Da, numai să mai fiu pe aicea! Sunt foarte bolnav!

C.N.T.: – Vă doresc multă sănătate şi însănătoşire grabnică! Vă rog să mă iertaţi că v-am deranjat... Bună seara!

C.C.: – Bună seara!

Speriat că îl pierd, a doua zi scriam din nou domnului Constantin Ciubotariu, solicitându-i încă o dată să-mi dea adresa văduvei lui Barnea. N-a mai sosit nici un fel de răspuns – nici atunci, nici mai târziu!

Oare ce să-l fi speriat atât de tare pe corespondentul meu, cel care la început îmi scria că nu se teme de nimeni pentru că spune numai adevărul, iar mai apoi afirmă că nu este decât „un bătrân fricos"? Să fi fost de ajuns un singur telefon nocturn de ameninţare voalată? Ori a fost vorba de mai multe telefoane, de mai multe ameninţări directe? Să fi fost de vină vârsta înaintată şi boala ce avea să-l răpună curând?

Probabil, dar nu se va şti niciodată!

O NEGHIOBIE FOARTE... INTELIGENTĂ

În a doua jumătate a lunii iulie 1995, am avut prilejul – graţie bunăvoinţei prietenului meu Adrian Pătruţ, doctor în chimie şi a lui Ştefan Szabo care mi-a fost ghid – să colind puţin prin pădurea Baciu de lângă municipiul

Cluj-Napoca. Fără a pierde timp în mod inutil, fără a rătăci în zadar prin locuri neştiute, beneficiind de explicaţii foarte pertinente, am avut prilejul să văd acolo, într-un timp scurt (aproximativ o jumătate de zi), cam tot ce se putea vedea. Am colindat punctele „fierbinţi" ale acestei zone, locurile în care, câteva decenii la rând, enigmaticul personaj care a fost biologul Alexandru Sift şi-a făcut numeroasele şi atât de interesantele sale cercetări şi fotografii.

Am fost şi în locul de unde, în august 1968, Emil Barnea a făcut celebrele sale fotografii. „Poiana Rotundă", cum este numit acel loc, este, de fapt, o poiană puţin ovală, înconjurată din toate părţile de pădure de foioase. O ciudăţenie ar putea fi faptul că iarba creşte acolo târziu în fiecare an şi e foarte sărăcăcioasă. O alta, că domneşte în zonă o linişte cam nefirească, fără ciripitul şi cântecul obişnuit al păsărilor, fără foşnetul pădurii din jur... În fine, există în poiana aceea – cu un diametru aproximativ de 50 – 60 de m – un număr anormal de mare de muşuroaie uriaşe de furnici.

„Poiana Rotundă" sau „Poiana lui Barnea", cum îi mai spun câteodată clujenii, a fost, timp de mai mulţi ani – poate 10, poate 20!, nimeni nu mai ştie exact cât – foarte... „protejată"! A existat acolo, pe circa 2/3 din suprafaţa sa, un gard de sârmă ghimpată care îngrădea exact locul unde, în 1968, Emil Barnea îşi făcuse fotografiile. Gardul acela a dispărut în primăvara anului 1990, deci după evenimentele din decembrie 1989! A dispărut fără să lase nici o urmă. Fără îndoială, „cineva" a dorit cu orice preţ să-i şteargă orice amintire. Astăzi nu se mai vede nimic din fostul gard de sârmă ghimpată, el a rămas doar în amintirea

numeroşilor martori ai acelor ani... Nimic nu s-a întâmplat acolo, nu a fost nici un fel de gard, totu-i curat, e linişte şi pace... „Nici usturoi n-am mâncat, nici gura nu-mi miroase!"

Aflând de povestea gardului de sârmă ghimpată, am avut senzaţia că asist la o piesă de teatru absurd a lui Eugen Ionescu. Ceva nu era logic, nu se potrivea cu tot ceea ce ştiam despre pădurea Baciu şi despre fotografiile făcute acolo, de un oarecare, într-o zi senină de vară...

Cine avea interesul să ridice un gard de sârmă ghimpată în mijlocul unei poieni cu iarbă sărăcăcioasă, poiana aceea aflându-se, la rându-i, în mijlocul unei „oarecare" păduri? Care a fost rolul sau scopul ascuns al acestei acţiuni? Ce sau pe cine trebuia să protejeze ori să izoleze acel misterios gard?

Personal, nu prea văd rostul acestei... inteligente neghiobii. Cel care a avut nefericita inspiraţie a îngrădirii locului acela nu era, probabil, teribil de deştept. Se încadra, fără doar şi poate, în tipologia „omului nou" din „epoca de aur a anilor lumină", o epocă de tot atâta tristă amintire ca şi fatidicul „Raport Condon" al americanilor.

Cei cu... iniţiativa, să fi fost oare cam aceiaşi care i-au confiscat lui Barnea clişeul original al filmului? Sau poate colegii genişti ai aceluiaşi Emil Barnea, frustraţi de faima nu tocmai bună pe care un tovarăş de arme le-o făcuse umblând după farfurii zburătoare şi alte aiureli asemănătoare? Oricum, nici măcar nu s-au gândit (dacă or fi avut cu ce!) că prin necugetata lor acţiune „patriotico-eroică" nu făceau altceva decât să atragă şi mai mult atenţia asupra unui perimetru despre care se comentase deja anterior destul de mult... Ori poate tocmai de aceea au şi făcut-o?!?

Îngrădirea cu sârmă ghimpată, pe parcursul mai multor ani, a locului din care un cetățean al municipiului Cluj-Napoca fotografiase într-o zi de vară un OZN, ar putea să mai aibă şi o altă posibilă justificare: *zona cu pricina prezenta o serie de particularități aparte căpătate poate în urma aterizării sau staționării acolo a OZN- ului fotografiat cândva!*

Dacă cei care au pus acolo gardul erau aceiaşi cu cei care, în cabinetul primului secretar de partid din Cluj-Napoca, îi confiscaseră lui Barnea clişeul şi fotografiile făcute, atunci faptele încep să se cam lege între ele şi capătă o oarecare explicație logică. Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa, atunci în mod sigur anumite „organe" de la noi au avut şi au în continuare o grijă aparte pentru o cât mai „discretă" investigare a celor mai importante evenimente de tip fenomen OZN Mă refer, evident, la „discreția" delicată şi de cele mai multe ori dezinteresată a fostelor organe de partid şi de stat româneşti...

Insist. Gardul acela de sârmă ghimpată a existat sigur. Prea mulți sunt cei ce ştiu de existența lui, chiar efemeră. Ce a vrut să însemne şi de ce a dispărut atât de rapid după '89 este însă destul de neclar. Dacă cei ce s-au grăbit să-l demonteze în primăvara lui 1990 ar fi ştiut că lucrurile nu se vor schimba prea mult la noi în următorii ani, l-ar mai fi lăsat acolo pentru o perioadă oarecare de timp? Sau poate ar fi îngrădit întreaga pădure Baciu şi ar fi interzis cu totul accesul în zonă? Până una-alta, au reuşit să ne îngrădească neuitarea!

Întrebări retorice, fără doar şi poate... dar, mai ştii? Mare-i pădurea Ta, Doamne!...

Să recapitulăm. Un ofițer activ, maior genist de la Cluj-Napoca, aflat într-o duminică din august 1968 la „iarbă verde" într-o pădure de la marginea orașului, vede întâmplător și fotografiază din apropiere, un enorm OZN în zbor. Aceasta se întâmpla cu numai două zile înaintea invadării Cehoslovaciei de către trupele Pactului de la Varșovia, la care România a refuzat să participe. Pe marginea evenimentului (de lângă Cluj-Napoca), se face multă vâlvă în mass-media românească și internațională. Până aici, lucrurile par a fi scăpate de sub control. Puțin mai apoi, maiorul este chemat și probabil „mușt ruluit sănătos" în cabinetul primului secretar de partid de atunci de la Cluj-Napoca, în prezența mai multor persoane militare și civile. I se confiscă, cu acest prilej, clișeul original al filmului fotografic și o parte din fotografiile făcute. Apoi, personajul dispare din Cluj-Napoca și reapare, după nu se știe câți ani, într-un alt oraș, la câteva sute de kilometri depărtare, la Iași. Nu mai este militar, pentru că probabil a fost dat afară din armată, din motive care nu sunt cunoscute. Este un simplu civil anonim, retras și taciturn, prea puțin dispus să-și dezvăluie trecutul. În timpul acesta, locul de lângă Cluj-Napoca, unde s-au făcut fotografiile, este îngrădit, nu se știe de cine, cu sârmă ghimpată. Imediat după '89, îngrăditura în cauză dispare fără urmă. Apoi, în toamna lui '94, fostul maior genist și fostul civil „cuminte" și „cumințit" moare la Iași, aproape uitat de Dumnezeu și de oameni...

Ce concluzii se pot trage din toate acestea? Eu văd aici o încercare clară de mușamalizare a adevărului, de ștergere a oricăror urme ale unui eveniment ufologic de primă importanță pentru România. Cineva a avut tot interesul să

acopere urmele şi să le facă să dispară definitiv şi iremediabil. Cine este acel cineva? Muritorii de rând nu au dreptul să ştie?!?

Pe teritoriul României au avut loc, de-a lungul anilor, câteva evenimente ufologice foarte importante. S-a scris, aproape de fiecare dată, câte ceva prin presa noastră. Este şi subiectul de bază al acestei cărţi. În cărţile anterioare, am mai încercat de câteva ori să ating aceste subiecte delicate. Dar numai atât mi-a stat în puteri... Iar aceste puteri au fost limitate de o perdea ciudată şi misterioasă pe care scria cu litere de foc: „STRICT SECRET"!

Nu am înţeles niciodată de ce „strict secret". Pentru cine secret? Pentru omul obişnuit de pe stradă, obligat la necunoaştere şi condamnat la ignoranţă? Pentru muritorul de rând, care nu are voie să ştie decât frânturi de adevăr? Un adevăr oferit cu ţârâita, ca nişte resturi de pâine căzute de la masa bogatului?

De fiecare dată când mi-am vârât nasul în poveştile foarte puţin „ortodoxe" ce se refereau la fenomenele OZN din România, am simţit că ceva nu e în regulă. Şi nu au fost puţine aceste cazuri!

Sau poate că am fost sortit tocmai rolului de a dezvălui „adevărul cu ţârâita". Totul dozat şi calculat cu precizie: atâta ai voie să ştii, atâta ai voie să spui, atâta ai voie să scrii!

Oricum, adevărul se află dincolo de noi. Nu putem ajunge la el, pentru că ne este interzis. Oamenii de ştiinţă n-au nici un interes să se afle adevărul despre OZN-uri: i-ar obliga să schimbe tot ce-au învăţat, să-şi abandoneze mentalităţile şi dogmele, le-ar clătina fotoliile iluzorii pe care s-au instalat atât de comod, le-ar periclita renumele şi prestigiul.

Iar militarii mai speră că dacă dețin Informația, vor putea deține și Puterea. Se înșală! Nu dețin decât o putere falsă, de la care au făcut marea imprudență să excludă ce era mai important: sprijinul maselor largi...

Va veni probabil o vreme când se vor trezi cu toții – și oamenii de știință și oficialii militari, de la noi sau de aiurea. Dar s-ar putea să fie prea târziu. Nimeni nu le va mai acorda nici un fel de atenție, iar amintirea lor se va cufunda, iremediabil, în disprețul generațiilor viitoare.

Povestea fotografiilor făcute de Emil Barnea la pădurea Baciu în august 1968 constituie unul dintre cele mai importante evenimente OZN petrecute pe teritoriul țării noastre. S-au aflat destul de multe lucruri despre toată povestea aceea, pentru că – așa cum am mai spus – lucrurile au scăpat oarecum de sub controlul autorităților vremii. De data aceasta, jocul întâmplărilor (și nu numai!) a acționat mai rapid decât mâna „organelor" noastre, mai mult ori mai puțin oficiale. Dacă acestea din urmă ar fi fost mai prompte, am fi avut toate „șansele" de a nu afla nimic, sau aproape nimic, despre OZN-ul văzut de Emil Barnea și fotografiile făcute de el. Dar, trebuie să o repet, în zilele acelea, „organele" noastre de tot soiul erau mult prea preocupate de urmările posibile ale refuzului României de a participa la invazia armată în Cehoslovacia. Diferența mică, de numai două zile, între data fotografiilor lui Barnea (18 august) și data invaziei Cehoslovaciei (20 august), a fost hotărâtoare. „Organele", atât de îndrăgitele noastre „organe", nu prea mai aveau timp în zilele acelui august fierbinte să se mai ocupe și de poveștile interne despre OZN-uri. Îi/ne pândeau doar destule „OZN"-uri din afară!

Până când autoritățile militare de la noi nu vor lua decizia de a scoate la iveală din seifurile lor strict secrete toată documentația ufologică pe care o dețin, nu avem nici o şansă de a ne apropia de o serie de adevăruri care ne privesc pe noi toți.

Vom rămâne niște ignoranți, alături de ignoranța celor ce „veghează" la bunul mers al lucrurilor...

BIBLIOGRAFIE:

Florin Gheorghiță, „Enigme în Galaxie", Editura Junimea, Iaşi, 1983, pp. 225–232;

Călin N. Turcu, „Dosar OZN România", Editura Aldo Press, Bucureşti, 1996, pp. 117–122;

Călin N. Turcu, „Paradoxul secretomaniei", Editura Lucman, Bucureşti, 1998, pp. 27–41.

* ***Nota autorului:*** *Dedic acest capitol celor care au fost în viața fizică Emil Barnea şi Constantin Ciubotariu.*

2

SATUL VALEA PLOPULUI, COMUNA POSEŞTI, JUDEŢUL PRAHOVA 2–6 SEPTEMBRIE 1972

A CĂZUT O BOMBĂ ÎN TARLAUA DE PĂMÂNT

Într-una din nopţile cuprinse între 2 şi 6 septembrie 1972, în jurul orei 24:00, paznicul de noapte Vasile Cărăbuş (65 de ani, angajat al C.A.P. Poseşti) vede o „stea cu coadă", cum o numeşte el, care, după ce planează lin pe deasupra întregii văi – e vorba de Depresiunea Chiojdurilor – aterizează lin în punctul numit „La Odaia" (cota 520 de m), punct aflat în afara zonei locuite a satului. În acel moment, Vasile Cărăbuş se afla la circa 2 km de locul presupusei aterizări, într-un punct (să-i zicem „strategic") situat pe dealul numit „Tăbăcioi" şi după cum ar fi lesne de înţeles, el s-a temut să se deplaseze în locul respectiv. Paznicul a dat acestei întâmplări interpretarea cea mai firească şi mai la îndemână din punctul său de vedere: conform tradiţiei populare, e vorba de un anume zmeu ce vine din când în când să fure câte o fată frumoasă din sat... (Din păcate, nici în timpul „cercetărilor" ce s-au declanşat în toamna aceea, nici mai târziu, nu am insistat asupra acestui aspect: din ce străfunduri reale sau imaginare îşi trage rădăcinile acest fantastic mit popular? A mai văzut Vasile

Cărăbuş şi cu alte ocazii „zmei" ori „stele cu coadă" venind după fetele din sat? A auzit el de la alţii care, la rândul lor, au fost martorii unor astfel de evenimente? Ori cunoştea acest mit de la părinţii sau bunicii lui? Adevărul este că legenda există şi s-a perpetuat în această zonă a Carpaţilor de Curbură de-a lungul cine ştie câtor generaţii.)

Cam la două zile după observaţie, în zona respectivă sătenii descoperă un fel de groapă, care la început îi sperie, apoi le întârâtă curiozitatea. În scurt timp, locul cu pricina devine un punct de pelerinaj al curioşilor de tot soiul, care nu întârzie să dea insolitului eveniment interpretări dintre cele mai diverse şi mai năstruşnice: „a aterizat o rachetă", „a căzut un meteorit" sau „a căzut o bombă în tarlaua de porumb (sau de pământ)". Astfel, locul presupusei aterizări OZN a fost călcat de picioarele sutelor de persoane, între care se aflau şi elevii aduşi pentru aşa-zisa „practică agricolă de toamnă". Au urmat apoi teribile şi aproape interminabile ploi... Toţi aceşti factori, precum şi distanţa mare de timp – din momentul observaţiei pazniculuí Vasile Cărăbuş, până în ziua când au început primele cercetări la faţa locului (1 decembrie 1972), au îngreunat desigur munca depusă de cei ce s-au ocupat de acest caz, de altfel, destul de complicat.

Locul acestei aterizări, aflat în pantă uşoară de 10°, se prezenta sub forma unei suprafeţe aproximativ circulare – cu tendinţă spre forma trifoiului cu trei foi – şi avea o certă „înclinaţie" spre orizontalizare, pământul din partea de sus a pantei fiind scurmat şi uşor presat. Diametrul aproximativ – 4,5 m. În centrul acestei suprafeţe, se afla un mamelon de pământ având următoarele dimensiuni, tot aproximative: diametrul 60 de cm, înălţimea 40 de cm, iar în

mijlocul mamelonului, un orificiu rotund de 12–14 cm diametru şi o adâncime – la data cercetării – de 40–50 cm. Despre acest orificiu, localnicii care avuseseră şansa să vadă locul în primele zile după consumarea evenimentului, afirmau că era „cam cât să vâri o sticlă de ţuică în el" (Iată aici existenţa unei noi unităţi de măsură specifică zonei, un neştiut şi inedit etalon local). Ei mai spuneau că cineva încercase să vadă care era adâncimea acestui orificiu, cu ajutorul cozii unei furci. Nu i-a dat de fund şi astfel se poate presupune că adâncimea reală ar fi putut fi oricare, peste 2 m... Dacă a fost de 2,5 m, de 200 de m, sau de 2 000 de m, nu se va şti, fără doar şi poate, niciodată!

De la mamelonul central, la distanţe egale de 120° între ele, plecau trei urme de tălpi cu o lungime aproximativă de 1,5 m şi cu un profil trapezoidal. Pe această suprafaţă, au apărut în toiul iernii muşuroaie de cârtiţă (este ştiut că acestea hibernează) şi fire proaspete de iarbă de un verde crud. S-a constatat că atât activitatea cârtiţelor cât şi creşterea ierbii au fost stimulate de un anumit efect termic, rezultatul unei uşoare radioactivităţi. De fapt, acolo a fost detectată o doză de 5 miliroentgen radiaţii Gamma în două minute.

S-a apreciat că greutatea obiectului care a stat pe cele trei urme ale tălpilor de pe sol a fost de mai multe zeci de tone (!), dar nu s-a putut stabili dacă această puternică tasare a locului s-a datorat greutăţii în sine a respectivului obiect, sau şocului sosirii ori plecării acestuia.

Locul în discuţie se afla la o distanţă sensibil egală între trei meri, pe ramurile cărora nu s-au observat urme de rupturi, arsuri sau sfâşieri, ca efect probabil al aterizării obiectului. De asemenea, două linii electrice străbat zona,

aflându-se ficcare la aproximativ 150 de m de locul aterizării: cea dinspre munți era de tensiune medie, iar cea dinspre vale, ce însoțea șoseaua, de joasă tensiune. În timpul cercetărilor nu s-a putut stabili dacă în noaptea evenimentului a existat vreo scădere de tensiune pe vreuna din cele două linii electrice sau pe amândouă. De altfel, ar fi fost și destul de dificil aceasta, avându-se în vedere intervalul mare de timp ce s-a scurs între efectuarea observației și începerea cercetărilor.

Cam acestea ar fi datele – hai să le zicem „tehnice" – ale evenimentului petrecut la Valea Plopului în toamna anului 1972.

„Omul în negru" bântuie prin zonă

Am aflat de această întâmplare, în mod indirect, pe la finele lui noiembrie 1972. Eram în curtea școlii, când un coleg m-a întrebat dacă știu ceva despre un OZN care ar fi aterizat undeva, la nord de Vălenii de Munte. Trecuseră aproape trei luni de la eveniment.

După ce am cules câteva date preliminare, după ce m-am înarmat cu multă răbdare și cu un aparat fotografic destul de puțin performant, în data de 1 decembrie 1972, am făcut prima deplasare la Valea Plopului. Stând de vorbă cu o serie de martori din sat, culegând câteva declarații scrise de la aceștia și efectuând un prim set de fotografii, am ajuns la concluzia că toată povestea este credibilă și merită o atenție deosebită.

Tot acest material (declarații + fotografii) l-am pus într-un plic voluminos și l-am trimis la București. El – materialul – avea să dispară ulterior, fiind probabil furat de vreunul din

membrii unui Club „specializat" ce funcționa pe atunci în cadrul Casei de cultură a studenților din București.

Pe 10 decembrie, câțiva din componenții acestui Club au venit la Valea Plopului și au desfășurat o serie de măsurători și cercetări. S-au făcut din nou fotografii și s-a turnat chiar și un film, „Quo vadis homo?", documentar de scurt metraj, care, după ce a rulat pe câteva ecrane din țară, a dispărut tot atât de misterios. La trei decenii de la eveniment, acest film nu mai poate fi vizionat nicăieri!

„Cazul Valea Plopului" a fost primul în care m-am implicat direct, ca așa-zis „investigator particular" în domeniul atât de spinos și de nesigur al ufologiei românești. În prima jumătate a anului următor (1973), am efectuat mai multe deplasări la Valea Plopului, încercând să aflu amănunte care, poate, inițial îmi scăpaseră. Aceste deplasări s-au rărit din ce în ce mai mult în anii ce au urmat.

Au rămas totuși o serie de aspecte foarte ciudate, care aveau să rămână nelămurite, atât în anii 1972 și 1973, cât și mai târziu, o dată cu trecerea timpului.

Aspectul nr. 1 – La scurt timp după eveniment, undeva prin prima jumătate a lunii septembrie 1972, atunci când „faima" acestuia se întinsese deja, și-a făcut apariția acolo, la marginea satului Valea Plopului, un bărbat necunoscut... Era probabil chiar „Omul în negru" în persoană, care fusese semnalat în diferite zone ale globului, cu prilejul unor evenimente asemănătoare. Literatura de profil îl amintește cu prisosință...

Personajul de la Valea Plopului avea un aer foarte sobru, era îmbrăcat în straie de culoare închisă, purta o pălărie cu boruri largi (menită probabil să-i ascundă ochii și partea de sus a feței) și ținea în mână o geantă voluminoasă.

Necunoscutul a întrebat mai întâi de „locul aterizării", după care a fost condus acolo de către un copil şi apoi lăsat singur. Nimeni n-a ştiut ce a făcut persoana respectivă la „locul aterizării", tot astfel cum nimeni nu l-a văzut plecând de acolo.

Este foarte posibil să se fi făcut o serie de fotografii care, cu certitudine, erau calitativ superioare celor făcute de mine sau de grupul bucureştean trei luni mai târziu.

De asemenea, se pare că nu era vorba de o persoană particulară, iar în acest sens ar putea pleda faptul că nimeni nu a scos vreodată „la lumină" eventualele fotografii...

Aspectul nr. 2 – La una dintre şedinţele obişnuite de lucru ale membrilor clubului bucureştean, a apărut la un moment dat un tânăr pe care nimeni nu-l cunoştea. Aşezat tăcut şi retras, pe un scaun de lângă uşă, în încăperea unde se ţinea întrunirea, nimănui nu i-a trecut prin cap să-i acorde vreo atenţie. La întâlnirile de atunci, conform dictonului junimist, „venea cine voia şi rămânea cine putea". Aşadar, nimeni nu l-a băgat în seamă, până când acesta a afirmat – nici mai mult, nici mai puţin – că el a văzut fotografii făcute la Valea Plopului, cu mult mai bune şi mai clare decât cele pe care le aveam noi în posesie! Toţi cei care erau prezenţi acolo au tăbărât pe el cu întrebările, încercând să afle mai multe. Am fost de faţă la această scenă. Dar individul necunoscut nu a mai oferit şi alte amănunte.

Cuvintele lui au căzut ca trăsnetul şi – în mod evident – ne-au zgândărit oarecum orgoliile de „investigatori pricepuţi şi destoinici". Evident, ca noi nu se mai pricepea nimeni atât de bine la „farfurii zburătoare"! Probabil că inginerul Alecsandrescu Clement – conducătorul de atunci al Clubului bucureştean, un tip plin de sine, dis-

tant şi foarte orgolios – sau tehnicianul Popescu Gheorghe – un „expert" sârguincios în adunarea de date şi materiale ozenistice, altfel un individ ascuns, alunecos şi neprietenos – au fost profund lezaţi de afirmaţia acelui necunoscut. La fel trebuie să se fi simţit şi profesorul metodist Dumitrescu Mircea, care reprezenta Casa de cultură a studenţilor de atunci. De altfel, acesta din urmă a fost – şi a rămas pentru mine – cel mai desăvârşit dezorganizator pe care l-am întâlnit în viaţă.

Aşadar, cum de era posibil ca altcineva, un oarecare, un ilustru nimeni, să ştie mai multe decât ştiam noi, experţii de la „marele" club bucureştean?!?

Adevărul este că am fost cu toţii atât de uimiţi, încât nu i-a trecut nimănui prin cap să-i pună necunoscutului o întrebare esenţială: Cine este el? Individul s-a „evaporat" discret şi cât se poate de tăcut, fără ca cineva dintre noi să-i fi observat dispariţia. Neglijenţa aceasta avea să coste. Respectivul nu a mai apărut niciodată şi se pare că nimeni dintre noi nu l-a mai întâlnit. Astfel, afirmaţia lui ciudată avea să devină încă una din problemele care ne dădeau în vremea aceea multă bătaie de cap...

Să fi existat oare vreo legătură „nevinovată" între necunoscutul în haine de culoare închisă, dus de un copil la „locul aterizării" de la Valea Plopului, şi individul din Bucureşti cu afirmaţia lui şocantă? Cine ştie?...

Aspectul nr. 3 – Printre persoanele pe care le-am contactat în perioada aceea de căutări febrile, a fost şi şeful postului de miliţie din comuna Poseşti, de care aparţinea şi satul Valea Plopului. Acesta, miliţianul, era la curent cu „investigaţiile cercetătorilor din Bucureşti". Vâlva evenimentului se cam

întinsese în zonă şi toată suflarea locului ştia, mai mult sau mai puțin deformat, ceea ce se întâmplase.

Ei bine, făcând dovada unui „curaj" cu totul inconştient, m-am dus la acesta – la miliţian – şi l-am întrebat scurt: „De ce nu v-aţi deplasat la faţa locului imediat ce aţi fost anunţat de eveniment? Ce măsuri aţi luat pentru îngrădirea şi izolarea locului aterizării? Nu v-aţi gândit că zona ar fi putut fi radioactivă şi că, în consecinţă, reprezenta un pericol foarte mare pentru toţi cei care se perindă pe acolo? Ştiţi că a fost găsită în acel loc o doză destul de mare de radioactivitate Gamma, foarte penetrantă şi periculoasă şi că sunteţi direct răspunzător de sănătatea tuturor celor care, din curiozitate, s-au dus să vadă locul? De ce nu v-aţi anunţat superiorii despre eveniment?" etc., etc.

Aveam absolut toate şansele ca, în cel mai fericit caz, să fiu trimis la plimbare. „Fugi dom'le şi plimbă ursul!". La urma-urmei, nu posedam nici un fel de legitimaţie sau altă „însărcinare oficială". Dacă miliţianul îmi cerea să mă legitimez, eu nu aveam ce să-i ofer altceva în afara buletinului de identitate. Aşadar, nu aveam dreptul, nici motivaţia de a-i pune întrebări, nicidecum să fac pe „durul" cu el. Norocul meu – acel noroc care-i însoţeşte mai întotdeauna pe inconştienţi – a fost acela că – spre deosebire de mine – era un om domol şi destul de cumsecade.

Văzându-mă atât de pornit şi de „sigur" pe afirmaţiile mele, crezând probabil că sunt o persoană foarte „competentă", el a reacţionat cu totul altfel decât m-aş fi aşteptat: m-a invitat la o „discuţie prietenească", menită să „împace şi capra şi varza". Şi astfel, în biroul lui de miliţie de la Poseşti, aveam să aflu unele lucruri foarte interesante. Încerc să mi le reamintesc, cât mai exact, în continuare.

Într-adevăr, nu s-a deplasat imediat „la fața locului" (eu știam deja acest amănunt de la sătenii cu care discutasem anterior) deoarece a fost ocupat cu alte „probleme de serviciu". Dar, după două sau trei zile, a mers totuși să vadă ce s-a întâmplat acolo. A constatat că nu era vorba de o „bombă" căzută întâmplător în tarlaua de porumb, nici rachetă nu era, nici satelit, nici meteorit și nici altceva „periculos". În acest caz, întreaga afacere nu-l mai privea, nu intra în atribuțiile sale. El își făcuse datoria și aflase că acolo, de fapt, nu se petrecuse nimic deosebit. Ca o obligație de serviciu însă, a fost nevoit să-și treacă în registrul postului de miliție deplasarea făcută la Valea Plopului.

Astfel, am putut să stabilesc faptul că evenimentul aterizării avusese loc între 2 și 6 septembrie – deci la începutul lunii – și nu la sfârșitul ei, cum se credea și cum apăruse publicat. Această nouă dată, de fapt cea reală – relevată de registrul de miliție din comuna Poseşti – mărea așadar intervalul de timp dintre evenimentul propriu-zis și cercetarea în teren... așa cum am mai amintit...

Dar lucrurile nu se opreau aici. La circa o săptămână după deplasarea făcută la Valea Plopului, milițianul nostru a trebuit să participe la o ședință cu șefii de post din județ, care avea loc la Ploiești. Aici, el a fost luat deoparte de câțiva ofițeri care, timp de vreo patru ore, l-au luat la întrebări asupra celor petrecute în zona lui. Interogatoriului foarte amănunțit avea să-i urmeze o singură concluzie categorică: la Valea Plopului nu s-a petrecut nimic deosebit, iar el să-și vadă în continuare liniștit de îndatoririle lui.

Iată așadar că este relevată și în „Cazul Valea Plopului" apariția, mai mult sau mai puțin discretă, a unor „oficiali" în uniformă, care se arată interesați de un impor-

tant fenomen OZN şi care încearcă să minimalizeze şi să estompeze importanţa faptelor, ascunzându-se în spatele unor atitudini indiferente. De altfel, cu astfel de... „atitudini" ne vom mai întâlni!

Aspectul nr. 4 – Când, mai târziu, în cursul anului 1973, am încercat să revăd registrul postului de miliţie din comuna Poseşti, am constatat cu stupoare că din cuprinsul acestuia lipsea tocmai foaia pe care era consemnată deplasarea şefului de post la Valea Plopului! Intenţionasem să fotografiez foaia aceea, ca să am o „dovadă certă" a datării evenimentului, dar lucrul acesta n-a mai fost posibil... Pierdusem trenul!

Aspectul nr. 5 – Deşi am amintit mai sus de acest aspect, voi încerca în continuare să revin asupra lui.

Aşa cum se ştie, la 1 decembrie 1972, am făcut la locul aterizării de la Valea Plopului un film fotografic alb-negru, pe care mai apoi l-am oferit spre păstrare „arhivei" Clubului OZN din Bucureşti. Custodele acestui... organism, era pe atunci profesorul metodist Dumitrescu Mircea, în grija căruia ar fi trebuit să se afle documentaţia clubului amintit. „Grija" acestuia a fost atât de mare, încât la scurt timp, filmul în cauză a dispărut, adică a fost furat. Nimeni nu a putut să-mi spună vreodată ce s-a întâmplat cu acel film, care cuprindea imagini foarte clare de la locul aterizării.

Aspectul nr. 6 – Şi iarăşi zic: zece zile mai târziu, la 10 decembrie 1972, în timpul investigaţiilor desfăşurate de echipa bucureşteană, s-a turnat – de către cineastul Emilian Urse – filmul „Quo vadis homo?". Acesta avea să primească o serie de premii importante pe plan naţional şi internaţional. A fost prezentat şi pe ecranele unor case de cultură studenţeşti sau sindicale din principalele centre

universitare din țară. Acum, filmul acela nu mai poate fi găsit niciunde! El nu mai poate fi vizionat și nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu el...

Aspectul nr. 7 – Singurul martor ocular al aterizării OZN-ului de la Valea Plopului, a fost așadar paznicul de noapte Vasile Cărăbuș. La cei 65 de ani ai lui, era tipul țăranului nostru viguros și plesnind de sănătate. Impresia mea – poate subiectivă – a fost aceea că, după ce inițial manifestase un entuziasm debordant la descrierea evenimentului la care asistase, în scurt timp a început să fie reținut și scump la vorbă. Voi avea întotdeauna certitudinea că Vasile Cărăbuș nu a spus atunci tot ceea ce părea să știe. A plecat în lumea de dincolo – vreo zece ani mai târziu, după ce mai întâi și-a „răsucit" mințile – ducând probabil cu el secrete ce nu se vor mai afla niciodată... Să-l fi amenințat oare cineva, interzicându-i să mai vorbească despre „steaua cu coadă" pe care o văzuse într-o noapte de la începutul lui septembrie 1972? Și de ce tocmai el, din tot satul, și-a pierdut mințile, el care era cunoscut acolo ca „cel cu farfuriile zburătoare"? Întrebări retorice, rămase fără răspunsuri cât de cât rezonabile.

Aspectul nr. 8 – Voi relua în continuare câteva fragmente dintr-un text pe care l-am mai publicat și anterior, atât în cărți, cât și în articole de presă.

Într-o bună zi – cred că era pe la începutul verii lui 1973 – în curte mi-au intrat doi indivizi, tineri, eleganți și foarte politicoși. Discuția – de fapt, monologul – a avut loc cam la jumătatea unei alei de piatră ce duce de la poartă spre casă: „Bună ziua! Sunteți profesorul Turcu? Vă sfătuim să încetați orice fel de cercetare legată de Valea Plopului și să nu vă mai duceți pe acolo. Bună

ziua!". Mi-au întors spatele, au ieşit liniştiţi din curte, s-au urcat în maşină şi au plecat...

Am fost atât de blocat, încât nici n-am apucat să deschid gura... Apoi, mi-am dat seama că toată această poveste cu „avertismentul" este mai mult decât oribilă... este o mizerie incalificabilă. Cred că „organili abilitate" (abilitate să ce?), au comis atunci o mare greşeală. Rezultatul a fost că mi-am continuat deplasările la Valea Plopului cu şi mai multă îndârjire!

AMINTIRI PESTE TIMP

Având avantajul de a funcţiona ca profesor la una şi aceeaşi şcoală timp de 35 de ani (din 1964 până în 1999), am profitat în urma contactului – mai mult sau mai puţin direct – oarecum repetat în timp cu diverse persoane. Astfel, peste ani, reîntâlnindu-i pe martorii oculari ai unor evenimente şi întâmplări ciudate, i-am reinterogat, cerându-le să dea din nou declaraţii scrise. Am numit această metodă „investigaţie retroactivă", menită să testeze credibilitatea declaranţilor (şi declaraţiilor) de la început. Am marşat pe ideea că „minciuna are picioare scurte"...

Peste ani, i-am reîntâlnit pe doi dintre protagoniştii care au trăit pe „viu" evenimentele din 2–6 septembrie 1972 de la Valea Plopului.

La 26 aprilie 1987, am regăsit-o în Bucureşti pe profesoara Ana Alboteanu, fosta directoare a Şcolii generale de la Valea Plopului. Iată ce declara ea 15 ani mai târziu:

„În septembrie 1972, fiind profesor la Şcoala generală Valea Plopului, Poseşti, Prahova, m-am aflat în preajma evenimentelor declanşate de descoperirea făcută de elevii

aflați în practică agricolă, la cules de fructe, în punctul numit «la Odaie». Colegii mei și unii dintre elevi mi-au relatat că au văzut un loc în care pământul, pe o suprafață de câțiva metri, era foarte tare, încât cuțitul plugului nu putea pătrunde, vârfurile ramurilor copacilor ce înconjurau locul erau arse, iar în centrul locului era o gaură la fundul căreia n-au putut ajunge cu coada unei furci. Ulterior, venind profesorul Turcu de la Văleni, interesat de evenimente, l-am însoțit prin sat pe la localnicii care puteau da relații despre cele întâmplate. Astfel, am asistat la convorbirea cu paznicul de noapte Vasile Cărăbuș și cu responsabilul M.A.T.-ului, Dumitru Relu."

Stroe Răsvan, profesor de geografie (locuind tot în București) declara la 7 februarie 1999, deci aproape trei decenii mai târziu:

„Eram în 1974 profesor la Școala generală din Valea Plopului, județul Prahova. Ne aflam în campania de recoltare a fructelor (prunelor) după 15 septembrie, când am aflat de la unul din paznici, Cărăbuș Vasile, despre faptul că într-un anumit loc a văzut o lumină ciudată, în punctul La Odaie, pe stânga șoselei care vine dinspre Nucșoara la intrarea în sat. Într-o dimineață, fiind cu elevii la practică, am observat împreună cu profesorii de la Școala Valea Plopului orificiul existent pe locul în care paznicul văzuse lumina puternică, cu mai bine de 10 zile în urmă. Știu doar atât, că orificiul era foarte adânc, iar diametrul nu trecea de 5 cm. Un băț de peste 1,5 m ar fi scăpat în orificiu dacă era lăsat. Organele locale nu au reacționat în nici un fel, decât după ce subsemnatul am spus toate acestea domnului profesor Turcu Călin, care împreună cu mine a fost la fața locului, spre sfârșitul lunii septembrie sau chiar la

începutul lui octombrie. Ştiu doar că la două luni după noaptea cu pricina, radioactivitatea măsurată de specialiştii de la Bucureşti aduşi de profesorul Turcu Călin, era mai ridicată decât în mod normal. Nu pot spune mai multe lucruri întrucât aş fabula şi aceasta nu serveşte nimănui. Cu respect... ".

L-am reîntâlnit chiar şi pe fostul miliţian al anilor '70 de la Poseşti, cu care în anii 2 000 şi 2 001 am purtat o serie de discuţii interesante.

Cu toţii îşi amintesc perfect de cele petrecute la Valea Plopului în toamna aceea de pomină. Micile nepotriviri sunt fireşti, scurgerea anilor lăsând urme. Fondul problemei – faptul real – rămâne neschimbat şi de necontestat...

„Cazul Valea Plopului" a rămas totuşi în umbră, taină şi mister. Multe aspecte neclare nu vor mai putea fi lămurite nicicum, niciodată. Măria Sa Timpul, care se aşterne inexorabil peste oameni şi evenimentele în care au fost implicaţi, îşi va spune – în cele din urmă – cuvântul, aducând uitarea, aşternând tăcerea şi estompând detaliile...

BIBLIOGRAFIE:

Călin N. Turcu „Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine!", Editura Sincron, Cluj-Napoca, 1992, pp. 33–58.

3

VĂLENII DE MUNTE, JUDEȚUL PRAHOVA 8 FEBRUARIE 1974

BALETUL „PORTOCALELOR" ALBASTRE

Într-o dimineață rece de iarnă, căzu o nouă „bombă". Nu în „tarlaua de porumb" ca la Valea Plopului, ci chiar sub propria-mi fereastră, unde trei eleve mă strigau de zor: „Veniți repede, un OZN! Am văzut un OZN!" Era vineri, 8 februarie 1974, orele 8 și 20 de minute, aveam ore tocmai după amiază și mai dormeam încă, răpus de oboseala ultimelor zile. Buimac de somn, la început nu am crezut. Cele trei copile insistau agitându-se, vorbind toate deodată, încercând a mă convinge să le însoțesc. Erau toate de la Casa de Copii Școlari din localitate și afirmau că este vorba de un grup mai mare de colege ale lor care observaseră fenomenul. Le-am trimis înapoi, promițându-le că le voi urma.

Trei ore mai târziu, îmi începeam investigațiile legate de acest eveniment. Discuțiile avute cu cele zece eleve, martore ale fenomenului, au ținut încă vreo trei ore, la Casa de Copii Școlari. Am efectuat mai întâi interogări separate, apoi colective. La capătul acestora, am întocmit o informare ce a fost semnată de toți martorii oculari. Iată ce se întâmplase, de fapt:

La ora 7:20, eleva Şotrean Steluţa a privit întâmplător de la etajul II, dintr-una din camere, spre vest, asupra muchiei de deal, cu o vizibilitate perfectă şi cu o perspectivă de aproape doi kilometri. Nu a observat nimic deosebit. La 7:25, alte trei eleve – Tudose Maria, Gulie Maria şi Divoiu Cornelia – văd dintr-o dată, deasupra zonei menţionate, înspre direcţia V-SV (aproximativ către satul Burghea de Jos), un fenomen neobişnuit care le atrage imediat atenţia. Faptul le determină să alerteze încă şapte colege din acelaşi cămin, care se aflau prin preajmă.

În linii mari, fenomenul se prezenta astfel:

În direcţia amintită, la foarte mică înălţime deasupra copacilor aflaţi pe culmea dealului, au apărut două sfere (sau discuri) de culoare galben-portocaliu (mai mult spre portocaliu), cu un diametru aparent de circa 5–6 centimetri. Se menţionează că cele două contururi erau bine reliefate şi se aflau la mică distanţă una de alta, pe orizontală, fără să se atingă între ele. În jurul celor două „portocale" se afla un fel de înveliş semitransparent de culoare alburie („ca un albuş de ou crud"). În această primă fază a observaţiei nu se menţionează nici o deplasare a obiectului (sau obiectelor) pe verticală ori orizontală. S-a apreciat că obiectul se afla la mică înălţime de sol, la aproximativ 5–6 metri deasupra vârfurilor copacilor din zonă. După cum reiese din declaraţiile martorilor oculari (declaraţii luate „la prima mână"), durata primei faze de observaţie a fost de circa 2–3 minute. Apoi, cele două sfere s-au apropiat lent una de cealaltă, contopindu-se şi luând formă de oval alungit. Culoarea obiectului nu s-a modificat. Învelişul din jur, observat iniţial, nu a suferit – de asemenea – nici o modificare de formă sau culoare. Imediat după contopire,

„obiectul" a început să se deplaseze foarte încet în direcția vest – sud-vest, micșorându-se treptat, după ce inițial avusese o mărime aparentă de aproximativ 25 centimetri. După carc, obiectul a accelerat brusc, deplasându-se cu mare viteză în aceeași direcție.

Până aici, este vorba de rezultatele preliminare ale investigației.

Relativ la timpul observației, am trecut la testarea cu cronometrul a fiecărui martor separat. S-au reliefat astfel patru faze ale fenomenului:

Faza I – Când obiectul se afla divizat sub formă de două sfere sau discuri rotunde (15 secunde);

Faza II – Din momentul începerii contopirii, până la începerea deplasării lente (13–15 secunde);

Faza III – Deplasarea lentă (6–7 secunde);

Faza IV – Deplasarea în viteză până la dispariția din câmpul vizual (4–5 secunde).

Am constatat astfel că timpul total de observație a fost cuprins aproximativ între 38 și 42 de secunde. Testarea am făcut-o separat pentru totalul observației, repetând operațiunea de mai multe ori și ajungând la rezultate similare. Am dedus de aici că martorii s-au orientat greșit în timp, apreciind inițial, oarecum în mod eronat, numărul de secunde sau minute ale observației în ansamblul ei.

Se mai menționează că prima fază, când cele două sfere (sau discuri) erau despărțite, între ele se afla ca un fel de lumină portocalie, dar mai ștearsă, ca și cum propria lor luminozitate s-ar fi reflectat de la una la alta. Martorii oculari mai specifică faptul că în partea stângă și deasupra obiectului (după contopire deci) se afla ca un fel de proeminență rotunjită, o excrescență care avea și ea aceeași

culoare portocalie. Obiectul a dispărut în spatele lizierei de copaci aflați pe panta și pe muchia dealului, dând impresia că se deplasa pe orizontală. Nu s-au menționat deplasări pe verticală – sau de oricare alt fel – ale obiectului, pe toată durata observației. De asemenea, nu s-a auzit nici un zgomot deosebit legat de fenomenul respectiv, între acesta și martori aflându-se o șosea, o linie de cale ferată și o întreprindere de spălare a nisipului de cuarț, distanța respectivă fiind cam de doi kilometri. Dar fetele menționează o oarecare agitație a animalelor în acea direcție: lătratul insistent al câinilor. Referitor la acest aspect, există o oarecare nesiguranță, deoarece martorele se contraziceau în afirmații.

Foarte interesantă este relatarea în legătură cu fenomenul observat *după* dispariția totală a obiectului: în zona unde a staționat, a rămas un fel de ceață alburie, apoi norii – care acopereau partea aceea a cerului – s-au îndepărtat în lateral spre stânga și spre dreapta, cerul înseninându-se brusc. Martorele accentuează cu insistență faptul că cerul acoperit de nori la ora observației s-a înseninat brusc, fapt ce pare că le-a impresionat puternic. De la căminul Casei de Copii Școlari până la locul presupus deasupra căruia fusese văzut obiectul portocaliu, se află în linie dreaptă o distanță de circa 1,5–1,8 kilometri.

Nu am exclus, la fel, posibilitatea unei iluzii optice. Spre Est, acolo unde soarele tocmai răsărea de deasupra dealurilor de pe malul stâng al Teleajenului, cerul era senin; iar spre vest, acolo unde a fost observat fenomenul, era plin de nori. Mi-am pus de la bun început întrebarea: nu cumva pe pătura probabil joasă a norilor dinspre vest s-a format o anumită irizație de lumină, un anume efect al soarelui abia răsărit?

Toate aceste amănunte au fost obținute chiar în ziua observației, în timpul primei anchete pe care am făcut-o printre copii. Iată-le acum pe aceste fete, în ordine alfabetică: Burtoi Miramela (15 ani), Divoiu Cornelia (15 ani), Grigore Ioana (14 ani), Gulie Maria (18 ani) Leahovețchi Ioana (15 ani), Moise Maria (13 ani), Neagu Carmen (11 ani) Răduț Elena (14 ani), Șotrean Steluța (15 ani), Tudose Maria (15 ani).

Așadar, cele zece fete au observat fenomenul de la etajul II al Casei de Copii Școlari din Vălenii de Munte.

După ce am localizat de la distanță zona, am plecat cu toții, traversând șoseaua și calea ferată prin dreptul gării, apoi am urcat dealul din partea vestică a orașului („Dealul Bughii").

Deși nu am scos din calcul nici un moment posibilitatea unei iluzii optice (nici atunci, nici mai târziu), sunt perfect convins că cele zece fete au văzut într-adevăr „ceva" deosebit, care le-a impresionat profund și le-a făcut să se agite peste normal. Afirm aceasta, independent de toate cele care aveau să se mai întâmple în acea zi de pomină.

Aici se încheie prima parte, să-i zicem teoretică, a acestui caz care avea să se dovedească foarte încurcat.

AMPRENTELE TRACTORULUI ZBURĂTOR

Bineînțeles, una dintre întrebările care se ridicau era: de ce nici una dintre martorele evenimentului nu a observat *sosirea* obiectului portocaliu la locul unde a fost văzut staționând? Nu cumva el *s-a ridicat* de pe sol, din spatele liezerei de copaci de pe muchia dealului? Această presupunere se cerea imediat verificată. Și, odată ajunși acolo,

am constatat cu stupoare că pe sol – un ogor plat ce fusese arat încă din toamnă cu tractoarele – se aflau urme *proaspete,* adânci, ce păreau a fi lăsate de roțile din spate ale unui tractor care ar fi patinat puternic în pământ. DOUĂ URME! A fost prima impresie, puternică, șocantă, ce avea să se păstreze în tot cursul acelei zile...

Iată câteva amănunte referitoare la locul cu pricina:

Coama „Dealului Buchii" este relativ plată și destul de întinsă. Spre Est, acolo unde începe panta împădurită, se află un fel de șanț cu o lățime de circa trei metri și o adâncime de maximum 30–40 centimetri, care servește ca drum de acces pentru circulația vehiculelor de țară (căruțe sau tractoare). Un fel de drumeag la marginea ogorului.

La o distanță de 4,20 metri de marginea pădurii, se găseau două amprente semirotunde paralele și orientate longitudinal exact pe direcția est-vest. Dimensiunile acestora erau egale: lungime 1,50 metri, lățime 0,35 metri și adâncime la centru 0,35 metri. La ambele capete ale celor două amprente, se aflau movilițe de pământ proaspăt scurmat, care aveau o înălțime de 0,30 metri spre est și 0,20 metri spre vest.

Distanța dintre marginile exterioare ale celor două amprente era de 2,20 metri. Stând cu fața spre vest, le-am numit „amprenta stângă" („S") și „amprenta dreaptă" („D"). La o distanță de 5,80 metri și respectiv 7 metri de „S" se aflau doi pruni, primii într-un șir mai lung, orientat pe direcția Est-Vest. La 3,75 metri de „D", se află unul din stâlpii rețelei de joasă tensiune ce străbate zona de la SV spre NE. Iar la o distanță de aproximativ 450–500 metri se găsește rețeaua de înaltă tensiune ce traversează dealul, tot dinspre est spre vest.

Am luat în acel loc un număr de 16 probe de teren. Ceva mai interesante mi s-au părut a fi:

– proba nr. 1, care cuprindea un fel de apă verzuie ce se afla pe fundul amprentei „D";

– proba nr. 3, cu pământ de culoare închisă, aflat tot pe amprenta „D", dar mai spre vest;

– proba nr. 6, luată din zona a trei striațiuni paralele aflate în peretele nordic al amprentei „S";

– proba nr. 8, dintr-o zonă aflată la jumătatea distanței dintre cele două amprente, unde pământul era ars sau calcinat, având o culoare maroniu închis;

– proba nr. 10, două șuruburi metalice aflate cam la un metru spre nord de amprenta „S";

– proba nr. 11, un eșantion de pământ de culoare negru (spre albăstrui), cu urme probabile de ulei, luat la circa 3 metri spre vest de cele două amprente.

Toate aceste probe recoltate la suprafață, cât și aspectul general al locului, mă îndreptățeau să cred că acolo lucrurile se întâmplaseră cam așa: un tractorist a vrut să-și întoarcă tractorul la capătul câmpului și a observat că patinează puternic cu roțile din spate; a ambreiat de mai multe ori, până când acestea au început să se afunde în pământ moale și până când și-a dat seama că nici motorul nu-l mai ajută; și-a oprit motorul, s-a dat jos și a început să remedieze defecțiunea, timp în care din motor s-a scurs o cantitate de ulei, iar el a uitat sau a pierdut pe sol două din șuruburile cu care lucrase; apoi, după ce și-a rezolvat necazul, s-a urcat iar în cabină și a plecat...

Așadar, astfel stăteau lucrurile la prima vedere și poate mai cred și astăzi că s-au petrecut așa. Numai că mi-am pus

de la bun început o serie de întrebări cărora n-am reuşit să le găsesc un răspuns rezonabil:

1. – Dacă terenul fusese arat încă din toamnă şi nicăieri în jur nu se aflau decât urme vechi, peste care trecuseră zăpezi şi ploi, de unde apăruseră cele două urme *proaspete* în locul acela?

2. – Nu existau, la distanţa cuvenită şi nici altundeva, urmele roţilor din faţă ale tractorului, presupunând că acesta avea şi aşa ceva şi că, la urma-urmei, greutatea întregului vehicol ar fi trebuit să fie repartizată pe patru roţi, nu numai pe două.

3. – Dacă totuşi acesta era un tractor mai aparte, ce se deplasa *numai* pe două roţi mari, cum se face că ele (roţile) au ieşit din adânciturile pe care le-au lăsat în pământ patinând, fără ca să lase nici o urmă *în afară*? Nu există nicăieri vreo urmă a plecării tractorului de acolo, afară doar dacă acesta nu era confecţionat din hârtie creponată, sau dacă a... zburat!

4. – Ecartamentul roţilor din spate ale tractorului nostru era de 1,85 metri. Din cât m-am interesat atunci, nu am putut afla pe nimeni care să-mi indice tipul de tractor în funcţiune la noi cu acest ecartament.

5. – Partea de pe fund a celor două amprente, ca şi pereţii lor laterali, erau puternic tasate, o dovadă fiind şi dăinuirea acolo („D") a acelei „ape verzui". Să fi fost aceasta dovada ori urmarea „patinării roţilor" sau a greutăţii obiectului care a staţionat acolo? Oricum, am reuşit cu mari eforturi să înfig cuţitul pentru a lua probe de sol din acel loc.

6. – De fapt, ce era acea „apă verzuie"? De unde apăruse acolo, în timp ce în zona din jur se aflau una sau

două băltoace cu apă cenușiu-murdară, așa cum era normal? Dacă amprentele erau vechi, apa ar fi avut timp (o zi, două sau mai multe) să capete această culoare datorită descompunerii, să zicem, a unor resturi organice sau a unor microorganisme. Dar amprentele aveau, așa cum am spus, pământ proaspăt scurmat în jur, de culoare neagră, în vizibil contrast cu zona înconjurătoare.

7. – Ce erau cele trei striațiuni adânci și paralele ce brăzdau peretele nordic al amprentei „S"? Dacă proveneau de la roțile tractorului, înseamnă că acestea nu au patinat, nu s-au învârtit! O roată care se învârte nu lasă astfel de urme în lateral. Și apoi, de ce apăruseră striațiunile într-un singur loc?

8. – În sfârșit, faptul care mă deruta cel mai mult era următorul: *de ce tocmai aici*? De ce nu în altă parte. Exact deasupra locului acesta, zece fetițe văzuseră în aceeași dimineață două sfere portocalii care s-au unit apoi au dispărut. Noi am mers „la sigur" acolo, fără să ne mai oprim altundeva; ne luasem doar o serie de repere care nu ne puteau înșela. Am mers *direct* la locul cu două amprente ca de tractor!

Regret că trebuie s-o spun, dar *era mai „cinstit" să nu găsesc nimic la locul acela, nici un fel de urmă*! Ne-am fi învârtit pe acolo câtva timp, am fi considerat totul ca pe o excursie de plăcere și nu am fi avut nici un fel de bătaie de cap ulterior.

În ce măsură observația fenomenului din dimineața aceea putea fi pusă în relație directă cu urmele „tractorului"? Poate că erau două lucruri deosebite, fără absolut nici o urmă de legătură între ele. Dimineața fusese o iluzie optică datorată razelor soarelui care tocmai apărea, iar

urmele de tractor rămăseseră în urma reparației făcută acolo de tractoristul rămas în pană.

Dacă așa stau lucrurile, care este procentul de probabilitate al suprapunerii celor două evenimente în timp și spațiu? Unul la câte sute de mii? Sau la câte milioane? Cine mi-ar putea spune? În definitiv, cine mi-ar putea da un răspuns la atâtea întrebări legate de acest caz curios?

În zilele următoare, datorită „spiritului organizatoric" al aceluiași Mircea Dumitrescu, profesor metodist la Casa de Cultură a Studenților din București (revezi „Cazul Valea Plopului"), cele 16 probe recoltate au fost „pierdute" pe undeva prin Timișoara!

Tot în zilele ce au urmat, am făcut mai multe deplasări în zona „urmelor de tractor". Am luat din nou eșantioane de sol care, analizate în două laboratoare diferite(Institutul de Carotaj din Ploiești și Institutul de Fizică Atomică din București) nu au mai oferit nici o relevanță...

În sfârșit, într-o zi găsesc acolo, în locul unde fuseseră „urmele de tractor", un stâlp de beton bine înfipt în pământ, cu o placă metalică pe care scria negru pe alb: „Atenție! pericol de răsturnare. Interzis a se lucra cu tractoarele".

Fără alte comentarii!

BIBLIOGRAFIE:

Călin N. Turcu, „Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine!" Editura Sincron, Cluj-Napoca, 1992, p. 71–87).

4

OCNA ŞUGATAG, MARAMUREŞ 7 IUNIE 1974

MISTERIOASA AFACERE UMMO

În perioada deceniilor 6 şi 7 ale secolului XX, Afacerea UMMO a făcut multă vâlvă în lumea pasionaților ori cercetătorilor din domenizul fenomenului OZN şi al vieții extraterestre. Renumitele „documente UMMO" au circulat intens în acei ani şi în cei ce au urmat.

Afacerea UMMO pare a fi fost încununată de observația din ziua de 1 iunie 1967. Atunci, o serie de persoane aflate în zona San José de Valderas, o suburbie din partea de SV a capitalei spaniole Madrid, au putut vedea un obiect de formă discoidală, care a evoluat deasupra regiunii la mică altitudine aproximativ 12 minute, dispărând apoi în direcția autostrăzii ce duce spre Extramadura şi Portugalia. Era perfect circular, cu un diametru de circa 12–13 metri şi prezenta pe suprafața inferioară un semn (sau un simbol) ciudat: o cruce cu brațe egale, având bara orizontală terminată în două semicercuri. Acest simbol este clar vizibil în fotografiile a cel puțin doi dintre martorii evenimentului. Era acelaşi simbol care însoțise, pe parcursul ultimului deceniu şi jumătate, extraordinarele docu-

mente UMMO. După ce a evoluat silențios în lungul șoselei Extramadura, obiectul a aterizat, pentru câteva secunde numai, pe un teren viran de lângă mica localitate Santa Monica, aflată în linie dreaptă la circa 4–5 kilometri de San José de Valderas.

La Santa Monica, obiectul a lăsat pe sol trei urme rectangulare aflate în vârfurile unui imaginar triunghi echilateral, ale cărui laturi măsurau ceva mai mult de 6 metri. Tot în acel loc au fost găsite și câteva tuburi metalice de aproximativ 14–15 centimetri lungime. Unul dintre martorii evenimentului a deschis cu ajutorul cleștelui un astfel de tub, din care s-a scurs un gen de lichid care s-a evaporat imediat. Tubul mai conținea și două benzi de culoare verde, ce păreau a fi din material plastic. Iar acestea aveau gravate pe ele același semn aflat pe documentele UMMO și observat pe partea inferioară a obiectului cunoscut.

Tubul și una din benzi au fost încredințate spre analiză laboratorului INTA (Instituto Nacional de Técnica Aerospacial) din Madrid. Referindu-se la aceste analize, savantul și scriitorul spaniol Antonio Ribera avea să afirme, într-un articol publicat doi ani mai târziu, în 1969: „(...) eșantionul metalic era nichel cu un grad înalt de puritate, iar banda, fluorură de polivinil, un tip de plastic încă necomercializat și care, după consultarea bibliografiei tehnice, s-a văzut că a fost fabricat numai într-o uzină-pilot (...)".

Despre întreaga *Afacere UMMO* s-a scris enorm, s-au publicat și câteva cărți. Prima dintre ele, apărută în Spania, în 1969, este intitulată *Un caso perfeto* (Un caz perfect) și este semnată de Antonio Ribera și Rafael Farriols. Iar ultima pare a fi cea semnată de Jean-Pierre Petit, prestigios om de știință francez, profesor la Observatorul Astronomic din

Marsilia. Cartea, apărută în nu mai puțin prestigioasa editură pariziană Albin Michel (în septembrie 1991), se intitulează *Enquete sur des Extra-Terrestres qui sont dejà parmi nous. Le mystère des Ummites* (Anchetă asupra extratereștrilor care sunt deja printre noi. Misterul Umiților). Jean-Pierre Petit afirmă – printre altele – că fotografiile făcute la San José de Valderas în 1967 au fost analizate, zece ani mai târziu, de către un alt nume de rezonanță al cercetării ufologice franceze, Claude Poher. Analiza s-a efectuat cu un aparat numit *microfotometru digital* și a scos în evidență faptul că „aceste obiecte nu au fost machete suspendate de fire" și că este vorba, de fapt, de „lansarea unei operațiuni de dezinformare" (p. 61).

Într-adevăr, autenticitatea acestor fotografii începuse să fie contestată în anii premergători apariției cărții lui Jean-Pierre Petit. Mai mult decât atât, exact în aceeași lună septembrie, când în Franța se edita cartea aceasta, de cealaltă parte a Pirineilor, în Spania, se punea în vânzare la chioșcuri un număr „monografic" al revistei *Mas Alla,* dedicat în întregime OZN-urilor (OVNIS – El „dossier" màs completo de la historia). La p. 88 a acestei voluminoase și interesante publicații, Javier Sierra – un nume cvasinecunoscut – semnează articolul *Los secretos de caso „UMMO".* Publicând și fotografiile făcute în 1967 la San José de Valderas, Javier Sierra face următorul comentariu pe marginea lor: „una dintre cele mai mari fraude din ufologia spanioă".

În aceeași toamnă a anului 1991, am avut fericitul prilej de a discuta „pe viu" despre *Afacerea UMMO* cu savantul spaniol Antonio Ribera, la locuința sa de la San Feliu de Codines, lângă Barcelona. Era trist și puțin

dezorientat de turnura pe care o luase întreaga poveste. Se întreba cum de a fost posibil ca dovezile incontestabile ale atât de fascinantei *Afaceri UMMO* să fie cu atâta uşurinţă socotite fraude şi şterse de parcă nici n-ar fi existat...

Rememorând episodul, mă întrebam dacă nu cumva această evidentă campanie de dezinformare nu era tot urmarea acelui fatidic „Raport Condon" pe care „jandarmii mondiali" se grăbiseră să-l publice în 1968? La urma-urmei, cum de fusese regăsit un material secret, fabricat numai pentru NASA, tocmai în „mesajul" lăsat undeva în Spania de un OZN oarecare? Şi întrebarea aceasta nu este numai vădit tendenţioasă.

Mi-am permis să amintesc toate aceste aspecte ale problemei, nu numai pentru faptul că ele sunt mai puţin – sau chiar deloc – cunoscute publicului românesc, ci pentru a-l familiariza pe cititor cu miezul problemei pe care mi-am propus s-o tratez în acest capitol.

Mergând mai departe – în spiritul aceluiaşi context al problemei – voi reaminti aici şi povestea mesajului expediat în cosmos prin intermediul sondei spaţiale „Pioneer – 10", în anul 1971. În acest sens, voi face apel la un pasaj din cartea lui Florin Gheorghiţă, *Enigme în galaxie* (Ed. Junimea, Iaşi, 1983, p. 104–106): „O dovadă întru totul evidentă a intenţiei ferme a omenirii de pe planeta albastră de a expedia «scrisori» altor lumi cosmice, neştiute încă, a fost constituită de fixarea pe exteriorul sondei cosmice «Pioneer 10» a acelei plăci (din aluminiu aurit) purtând inscripţii la fel de semnificative (această sondă este primul obiect spaţial terestru care va părăsi spaţiul sistemului nostru solar)".

Concepută de doi savanţi americani – promotori ai noii orientări în problema pluralităţii lumilor inteligente în

cadrul Galaxiei – dr. C. Sagan şi dr. F. Drake, noua manifestare a începutului de eră galactică conţinea următoarele reprezentări sintetice (conţinutul plăcii-mesaj a fost prezentat de autori prin articolul publicat în revista «Science» din 25 02 1972):

„Grupul celor două cercuri completate cu unele simboluri (din partea stângă, sus) urmăreşte să arate faptul că fizicienii noştri cunosc fenomenul tranziţiei fundamentale a atomilor (fiind reprezentat atomul de hidrogen neutru) şi electronilor care trec pe orbite cu niveluri energetice diferite – emiţând sau absorbind energie la frecvenţe bine precizate.

Schema radială din mijlocul imaginii reprezintă poziţia relativă a unor corpuri cosmice în raport cu un punct central. În această reprezentare s-a considerat că specialiştii unei alte lumi cunosc la fel de bine cerul, recunoscând astfel că este vorba fie de soarele local de lângă care a plecat sonda spaţială, fie de centrul Galaxiei. Razele care duc la cele 14 obiecte cosmice sunt marcate în limbajul binar al calculatoarelor electronice, cifrele respective indicând intervale de timp ce explicitează mai bine distanţele corespunzătoare. «Obiectele cosmice» sunt 14 pulsari de mare luminozitate şi cu variaţii minime în emisia lor, despre care se apreciază că vor funcţiona ca nişte «orologii galactice» încă multe milioane de ani.

Pentru identificarea de detaliu a planetei de pe care a plecat «Pioneer 10», în partea de jos a plachetei sunt înşiruite corpurile sistemului nostru solar, inclusiv soarele; de asemenea, este indicat şi traseul urmat de sondă care, după depăşirea planetei Jupiter, s-a dirijat spre adâncurile necunoscute ale galaxiei.

În partea dreaptă a plăcii, sunt figurate siluetele unei perechi de pământeni; în spatele lor este trasat conturul sondei spațiale, pentru a putea determina dimensiunile ființelor care au construit vehicolul. S-a dat atenție prezentării detaliilor privind existența a zece degete la mâini și la picioare, putându-se face din acest punct de vedere anumite diferențe între diferite specii de umanoizi galactici.

Dar unul dintre cele mai semnificative detalii ale compoziției gravate pe placheta aurită este poziția mâinii drepte a bărbatului. Salutul ce ar dori să-l sugereze indică un simbol ce ar trebui să fie universal – acela al bunăvoinței, al prieteniei pe care pământenii o oferă tuturor ființelor inteligente din cadrul «marii noastre familii galactice».

După cum arătau autorii mesajului grafic (în cadrul articolului *Science*), față de viteza ce a obținut-o pe traseu, stația «Pioneer 10» va putea ajunge în cel mai apropiat sistem solar (Alfa Centauri) abia după 80 000 de ani. În eventualitatea trecerii sale neobservate prin diverse sisteme solare, sonda terestră ar putea să vehiculeze sute de mii sau poate chiar milioane de ani prin Galaxie... Dar atât autorii, cât și NASA, care a acceptat și a contribuit la expedierea acestui mesaj, au o altă speranță: s-ar putea întâmpla ca «Pioneer 10» să fie interceptat mult mai repede de către nave care circulă în spațiul interstelar în cadrul diferitelor misiuni organizate de către civilizații mai avansate decât a noastră... Acest aspect îl făcea pe dr. Sagan să considere că mesajul respectiv ar fi o « sticlă lansată pe oceanul cosmic, a cărui scrisoare spune ceva despre viața de pe această planetă»..."

Aici se încheie pasajul citat din cartea lui Florin Gheorghiță, dar nu și povestea mesajului de pe „Pioneer 10".

Câțiva ani mai târziu, sonda spațială a părăsit definitiv sistemul nostru solar, depășindu-și granițele și pierzându-se în depărtări întunecate ale spațiului interstelar... Probabil că nimeni din generația noastră nu va ști vreodată dacă acest mesaj a fost interceptat și descifrat de alte ființe gânditoare din cosmos...

Probabil că peste puțin timp (mult mai puțin decât ne putem imagina), modul acesta primitiv și anacronic de a vedea lucrurile, aproape strict materialmente, va fi depășit de realități – cât se poate de obiective – pe care nici măcar nu le bănuim încă acum...

Ce vor fi gândind oare niște ipotetici vizitatori ai unui ipotetic muzeu de pe o ipotetică altă planetă, privind expusă într-o vitrină sonda „Pioneer 10": „Oare de ce or fi atât de înapoiate acele ființe care au fabricat și expediat în Cosmos acest obiect?"

Pentru niște ființe care au depășit de mult barierele Spațiului și Timpului, lucrul nu este deloc imposibil...

O RELATARE APROAPE INCREDIBILĂ

Așadar, am vorbit până acum atât despre unul din aspectele *Afacerii UMMO* (mesajul lăsat de un O.Z.N în 1967 la San José de Valderas), cât și despre mesajul lansat de om în Cosmos prin intermediul sondei spațiale „Pioneer 10". La prima vedere, se pare că între cele două evenimente nu este nici o legătură.

Și totuși, iată că s-a găsit cineva care să facă această legătură. Se numește Izsáky G. Lazló și locuiește la Satu Mare. Povestea acestui om este deosebit de interesantă și atinge adeseori domeniul fantasticului.

Am aflat pentru prima dată de acestă istorie prin intermediul unei scrisori primite de la dl. Fazecaş Alexandru din Oradea, datată 30 noiembrie 1993. Conținutul acestei scrisori l-am reprodus parțial în cuprinsul cărții „Enciclopedia observațiilor OZN din România (1517–1994)", pp. 96–97, pe care am publicat-o în 1994, la Editura Emanuel din Bucureşti. Apoi, la Debrecen, în Ungaria – în timpul unui Congres Internațional de Ufologie, care s-a desfăşurat în zilele de 1 şi 2 octombrie 1994 – am avut o scurtă discuție cu dl. Peter István, pe aceeaşi temă. În luna decembrie a aceluiaşi an 1994, am mers eu însumi la Oradea şi am purtat unele convorbiri cu cei ce au fost cât de cât implicați în investigarea cazului Izsáky Laszló. Am obținut, tot atunci, casetele audio cuprinzând convorbirile grupului orădean cu martorul principal al acestei afaceri şi am tradus – în lunile ce au urmat – aceste casete, apelând la bunăvoința şi deosebita competență a colegei mele, doamna profesoară Lilia Daniel. De traducerea aceleiaşi persoane a beneficiat şi articolul „Sicriul de aur", apărut în revista maghiară UFO MAGAZIN, număr. 1/1994, pp. 14–17, articol care se referă, de asemenea, la povestea maramureşeană.

Aşadar, ceea ce voi expune în continuare se bazează în principal pe suita de surse informative pe care am expus-o mai sus.

Domnul Izsâky G. Laszló este născut în anul 1943 şi a fost interesat, încă de la vârsta de 15 ani, de problemele legate de Cosmos şi de viața din afara Terrei. Când a ajuns la vârsta maturității, l-a frapat, printre altele, povestea de la san José de Valderas, intrigându-l în mod deosebit plăcuțele cu mesaje ce purtau semnul distinctiv al *Afacerii UMMO*. A încercat să facă o legătură posibilă între acest

eveniment şi lansarea de către pământeni a sondei spaţiale „Pioneer 10". Se pare că, după îndelungi strădanii, această legătură s-a trasformat pentru el din ipoteză în certitudine. După propriile-i afirmaţii, Izsáky a reuşit – folosind o „logică rebusistă" – să descifreze mesajul extraterestru, la începutul anului 1974.

În legătură cu acest aspect, iată un fragment din interviul pe care Izsáky îl dădea grupului orădean:

Reporter: (...) V-aţi bazat numai pe logică, sau aţi avut nişte studii sau exerciţii prealabile?

Izsáky: Nu am avut nimic. I-am zis şi nevestei mele că eu mă apuc să descifrez semnul, desenul, că voi încerca să aflu mesajul său. Au râs cu toţii, nu m-au luat în serios. M-am aşezat şi am muncit zi şi noapte şi am găsit cheia.

Reporter: Cu ce metodă aţi găsit-o?

Izsáky: Cu logică...

Conform acestui mesaj, cu circa 4 000 de ani în urmă, o civilizaţie avansată din Cosmos ar fi luat contact cu Terra şi ar fi lăsat aici un fel de „capsulă a timpului". Aceasta s-ar afla şi astăzi îngropată undeva în Egipt, sub baza unei construcţii pe care Izsáky o numeşte „Keoaspiron". Deci, acolo se află şase coridoare sau cămări subterane care conţin numeroase mărturii ale unei străvechi şi foarte avansate civilizaţii cosmice. Nu se ştie prea bine în ce constau aceste mărturii, dar se pare că ele există şi vor trebui aduse la lumină.

(Acest Keoaspiron ar putea fi ceea ce noi cunoaştem în prezent sub numele de Piramida lui Keops, singura din cele şapte minuni ale lumii antice care a rezistat vitregiei istoriei şi a rămas „în picioare". De fapt, poate că tocmai aceasta este rolul Marii Piramide: de a transmite viitorimii un

mesaj de înțelepciune și înțelegere, cu posibilitatea de a fi descifrat numai atunci când umanitatea terestră va fi ajuns la un nivel corespunzător de maturitate. Faptul că noi nu am găsit încă și nu am deschifrat acel mesaj, acea „capsulă a timpului" (dacă există !?!), nu ar putea fi o dovadă în plus a imaturității civilizației noastre? Dacă așa stau lucrurile, atunci poate fi făcută aici următoarea remarcă: Marea Piramidă din Egipt este departe de a-și fi dezvăluit toate tainele pe care le ascunde și, cel puțin în această privință, istoricii și arheologii par a fi căzut de comun acord...)

Așadar, trebuie mai întâi găsită și dezgropată această „comoară" a antichității, această „capsulă a timpului", ceea ce în limbajul mesajului amintit ar echivala cu formularea „deschiderea cărții".

Același mesaj pare a fi, totodată, un avertisment și o invitație de a lua legătura cu prietenii noștri mai avansați din Cosmos. Această legătură nu se poate face prin radio (sau radiotelescoape gigantice, pe care omenirea s-a tot grăbit să le și construiască), ci „cu totul altfel", în mod pașnic și benefic pentru civilizația pământeană. O dată cu *deschiderea cărții* și cu punerea în practică a sfaturilor și a învățămintelor ce se găsesc acolo, civilizația actuală își va putea rezolva o bună parte din problemele sociale, politice, economice sau de orice altă natură. Vor putea fi prevenite și anihilate catastrofele naturale, vor dispărea bolile, foametea și sărăcia, vor putea fi folosite energii noi, nepoluante, care vor duce într-adevăr la progres și dezvoltare. Suntem avertizați să trecem imediat la dezarmare și la încetarea oricărui fel de conflict armat, acestea aflându-se de fapt la baza lipsei de progres real al pământenilor de astăzi.

Semnul de chemare şi de contact pentru o civilizaţie extraterestră avansată este – conform aceluiaşi mesaj descifrat de Izsáky G. Laszló – identic cu sigla ce era vizibilă pe celelalte documente UMMO, sau pe partea inferioară a obiectului fotografiat la San José de Valderas...

Fiind convins de justeţea şi importanţa descoperirii sale, Izsáky se adresează în repetate rânduri Academiei Române, publicaţiilor, editurilor sau altor foruri oficiale. Scrisorile lui nu ajung însă la destinaţia dorită şi încap pe mâinile cenzurii vremii. Printre altele, primeşte o scrisoare prin care este sfătuit ca, dacă tot consideră că au venit OZN-urile, n-ar strica să-şi vadă puţin de sănătate şi să înceapă să-şi trateze bolile mintale de care „în mod sigur" suferă.

Atunci când se adresează din nou Academiei Române, câţiva ani mai târziu, încercând să publice o carte în care-şi descria peripeţiile prin care trecuse, Izsáky primeşte următorul răspuns:

„(...) Ca urmare a scrisorii dumneavoastră din 9 martie 1988, vă facem cunoscut că Academia RSR nu are calitatea să intervină în publicarea unor lucrări de către diferite edituri din ţară. Puteţi trimite lucrarea dumneavoastră pe adresa redacţiei «Ştiinţă şi Tehnică». Din câte cunoaştem, tov. Ion Hobana se ocupă de problema contactului posibil cu civilizaţia extraterestră".

Iar de la Ion Hobana, care pe atunci ocupa funcţia de secretar al Uniunii Scriitorilor, primeşte un răspuns indirect şi evaziv:

„(...) Am comunicat dorinţa dumneavoastră tovarăşului Ion Hobana şi vă mulţumeşte pentru aprecieri, dar regretă că nu poate da curs intervenţiei dumneavoastră".

Izsáky G. László îşi redactează lucrarea atât în limba maghiară, cât şi în limba română, dar de fiecare dată când îşi prezintă propunerile sau ofertele de publicare este respins fără menajamente...

FARSĂ, ABERAŢIE SAU... NEBUNIE?

Să vedem însă ce s-a mai întâmplat pe parcursul anului 1974.

În perioada cuprinsă între sfârşitul lunii mai şi începutul lunii iunie din acel an, a fost semnalată o creştere a observaţiilor OZN în zona de nord a ţării. În preajma unor localităţi ca Baia Mare, Sighetu Marmaţiei, Oradea, Cluj-Napoca sau Braşov, numărul persoanelor care vorbeau despre prezenţa diumă sau nocturnă a unor stranii obiecte zburătoare aeriene a crescut considerabil.

De astfel, în cele două cărţi anterioare („Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine" şi „Enciclopedia observaţiilor OZN din România..."), amintesc pe larg despre numeroasele semnalări sosite de pe tot cuprinsul ţării. Se pare că a avut loc atunci ceea ce în ufologie se numeşte un *val de observaţii* deasupra României.

Văzând că nu este luat nicăieri în seamă, Izsáky G. László ia hotărârea de a chema el singur OZN-urile, folosindu-se de „semnul de chemare". Pentru început, îi vorbeşte de această decizie lui Tamás Gábor, un prieten de-al lui din Sighetu Marmaţiei. Celor doi li se mai alătură vreo câţiva cunoscuţi. Acest grup ia legătura cu Radu Jurcă, inginer silvic, care este pus în temă şi este de acord să-i ajute pe ceilalţi pentru punerea în practică a planului lor. Astfel, ei găsesc un teren forestier în apropiere de

comuna Ocna Şugatag, în zona estică a Munţilor Gutâiului, cam la jumătatea distanţei între oraşele Sighetu Marmaţiei (la nord) şi Cavnic (la sud) şi aflată la est – nord-est faţă de capitala de judeţ, Baia Mare.

(Comuna Ocna Şugatag este atestată documentar din 1315, cu vechi şi importante saline. În 1992, lucrătorii de la ocnele de sare din Maramureş au întrerupt munca, pentru a nu se mări darea (birul) către proprietari, acţiunea lor fiind socotită *prima grevă organizată din lume*! Mai târziu, prin prăbuşirea unor saline, s-a format o serie de lacuri sărate. Din 1858, aici funcţionează una dintre *cele mai vechi staţii meteorologice din ţară*. Zona este puternic împădurită cu stejar.)

În data de 29 mai 1974, deasupra oraşului Baia Mare au apărut OZN-uri, dar, deşi se afla „în alertă", grupul lui Izsáky a ajuns prea târziu la locul observaţiei şi-au beneficiat numai de descrierile verbale ale numeroşilor observatori de atunci. La fel s-a întâmplat şi în ziua de 2 iunie. Acesta a fost momentul în care inginerul Radu Jurcă îi ajută pe Izsáky şi pe prietenii lui să marcheze pe o suprafaţă de sol de circa 600 metri „semnul de chemare". În acest scop, s-au folosit de rumeguş şi de zgură şi erau convinşi că, fiind observat de la mare altitudine, va atrage în acel loc OZN-urile.

Iată ce povesteşte Izsáky despre zilele acelea:

„La mărimea de 6 000 metri, se putea zări de la înălţime şi am aşteptat patru zile, poate apare OZN-ul. Veneam dimineaţa şi ne întorceam seara. Locul se afla cam la 60 de kilometri distanţă. Făceam zilnic naveta cu autobuzul.

Pe data de 6 iunie a apărut un OZN, pe la orele 10:00 ale amiezii. Venea dinspre Baia Mare şi se grăbea către

stâncă. Se pare că între timp a observat semnul, fiindcă şi-a schimbat direcţia. Nu a mai mers spre stâncă. A început să zboare în formă de spirală deasupra semnului, mai sus, mai jos, apoi s-a întors în direcţia de unde venise. În ziua aceea n-a mai venit şi am rămas dezamăgiţi.

A doua zi, pe 7 iunie, pe la ora 13:00, a venit din nou. A zburat pe deasupra semnului de chemare, după care a coborât. Noi ne găseam la vreo 4 kilometri depărtare, dar acolo se găseau deja două colege, un prieten şi 3–4 muncitori forestieri. Când am ajuns noi, se strânseseră în jurul OZN-ului circa 60 de pesroane.

Ne-am apropiat în cerc cam la 15 metri de OZN-ul care avea un diametru de vreo 4 metri şi o formă rotundă. S-au deschis ferestrele navei spaţiale. Au urmat câteva minute de aşteptare în linişte. Stabilisem încă de la început să nu facem nici o larmă.

Dintr-o dată, s-a deschis uşa navei spaţiale. Din interior se auzea glas omenesc şi se răspândea o lumină albăstruie. În uşă a apărut unul dintre călătorii navei. Privirea lui a trecut peste masa de oameni. I-am făcut semn să coboare. La acest semn, el a privit în spate, a vorbit cu cineva şi a păşit afară. A făcut câţiva paşi, apoi s-a oprit făcând semn cu mâinile, aşa cum ar zbura. Ne-a spus ceva cu glas tare. Avea un glas plăcut, iar vorbirea lui semăna cu limba greacă. Din masa de oameni s-a desprins Támas Gábor, a făcut câţiva paşi către el şi i-a vorbit în româneşte şi în ungureşte. Apoi, un alt om i s-a adresat în ruseşte şi în ucraineană. Tot atunci, din nava spaţială a apărut un alt musafir cosmic. Ţinea în mâini o cutie nichelată.

Încetul cu încetul, se strânsese cercul în jurul masei spaţiale. Am putut observa cu toţii că erau oameni

obişnuiţi, ca şi noi, aveau circa 1,70 metri înălţime, pielea alb-roză, părul blond, tuns scurt. Îmbrăcămintea era formată dintr-un fel de combinezon pe corp, gri-albastru fosforescent, cu cordon şi mănuşi, iar pe spate avea inscripţionat cu negru semnul cunoscut. Nu purtau cască de protecţie. Din aceasta ar putea rezulta că şi în alte părţi există o atmosferă asemănătoare cu a noastră. (n.n.: În ultimul timp, se vehiculează ideea că există diferite locuri „secrete" pe Terra unde pământenii lucrează cot la cot cu fiinţe din alte spaţii, la proiecte de construcţii extraterestre. Având în vedere acest «amănunt» – care nu poate fi neglijat nici măcar ca «ipoteză de lucru» – în cazul nostru, ar mai „putea rezulta" că a fost vorba, pur şi simplu, de pământeni! Ar fi chiar atât de imposibil?) Pe cap purtau o mică tichie de culoare roz, asemeni Papei. Mi s-a părut că unul ar fi putut să fie femeie fiindcă, faţă de celălalt, era mai scund. Unul dintre ei ţinea în mână un fel de cutie cilindrică şi răspândea în jurul OZN-ului ceva asemănător orezului, în timp ce al doilea examina cu atenţie «semnul de chemare» pe care-l făcusem noi.

Cel care ţinea în mâini cutia nichelată, prevăzută cu o încuietoare, a făcut câţiva paşi, s-a aplecat şi a pus cutia pe pământ. Tâmas Gâbor a fost acela care s-a dus şi a ridicat cutia..."

Din acest moment, lucrurile se precipită şi iau o întorsătură absolut imprevizibilă şi nedorită. Dau din nou cuvîntul lui Izsâky G. Laszló, care descrie în cuvinte simple ce s-a întâmplat atunci:

„În momentul acesta s-a întâmplat un lucru neaşteptat. Au apărut două camioane şi o maşină de teren cu soldaţi în uniformă, care strigau de zor «Sus mâinile!» Ne-am speriat

cu toții. Un ofițer a pornit spre Támas Gábor şi a vrut să-i smulgă cutia nichelată din mâini. Dar Támas s-a opus şi a vrut să fugă spre pădure. Ofițerul a sărit la el să-l împiedice. S-au luat la luptă, ofițerul l-a trântit pe Támas la pământ şi doi soldați înarmați i-au venit în ajutor. Văzând aceasta, cei doi piloți ai navei se retrăgeau cu spatele. Unul dintre ei a scos un fel de maşinărie semănând cu un port-țigaret, din care a „împuşcat" o rază de lumină spre grupul celor patru trântiți la pământ. Aceştia au rămas fără simțire, întinşi pe iarbă. Unul dintre cosmonauți s-a dus la Támas Gábor, la ridicat în picioare şi i-a arătat cu mâna să plece cu cutia. Astfel, Támas a fugit spre pădure, purtând în brațe cutia nichelată.

Un alt ofițer a ordonat tragerea, dar armele de foc nu au funcționat. Gloanțele nu voiau să plece de pe țevile puştilor. Ne-a cuprins pe toți un fel de undă deosebită de neputință şi slăbiciune. Din interiorul navei se auzea un zgomot surd şi am presupus că mai putea fi în OZN şi a treia sau a patra persoană. Între soldați s-a iscat panică. Este greu să descriu ce simțeam noi înşine.

Cosmonauții au intrat în OZN şi s-au îndepărtat. Nu i-am mai văzut niciodată. După plecarea lor, armele au început deja să funcționeze, percutând la întâmplare. Din greşeală, doi soldați s-au împuşcat reciproc, rănindu-se. Ofițerul şi cei doi soldați care căzuseră în iarbă şi-au revenit şi s-au ridicat. Pe față şi pe gât aveau răni şi arsuri. Au sosit între timp camioanele, cărora li se opriseră motoarele, iar după plecarea OZN-ului au putut porni. Pe cei răniți i-au dus cu maşina la Baia Mare.

Soldații i-au dus pe civili în birourile terenului forestier. Au cerut de la fiecare datele personale. A doua zi au

început interogatoriile, s-au răstit la noi, ne-au acuzat că suntem partizani, că ținem legături ilegale cu legionarii din străinătate. Ni se tot spunea că OZN-ul nu a fost decât o «umbrelă călătoare» secretă. Dar nu ni se explica cum a coborât pe pământ această umbrelă călătoare...

Támas Gábor a ascuns cutia la o cunoștință a lui mai în vârstă care locuia singur la Ocna Şugatag, localitatea cea mai apropiată de terenul respectiv. Apoi, s-a dus la locuința lui de la Sighetu Marmației. Între timp, pe noi ne tot întrebau cine este cel care a plecat cu caseta. Noi am zis că nu-l cunoaştem, nu l-am trădat.

Se poate scrie o carte întreagă despre ceea ce a urmat. Arestări, bătăi, închisori. Am avut de suportat lovituri brutale zilnice, timp de luni şi ani de zile. Încerc să vă comunic numai esențialul.

Ofițerii pretindeau să le dăm cutia. Locul unde fusese ascunsă aceasta l-am ținut secret. A existat între noi un fotograf amator, Molnár Zoltán, care a făcut mai multe seturi de fotografii conținutului cutiei. În mare secret, cutia a ajuns până la urmă la locuința lui Molnár, dar despre acest lucru ştiam numai noi trei.

Această cutie nichelată părea a fi ca acelea de conserve, pătrată, de 24/24 centimetri. Avea un fel de deschizător şi am deschis-o. În interior se aflau, pe două rânduri, plăcuțe de aur de mărimea unui plic de scrisoare şi de aproape 1 mm grosime. Erau 84 de plăcuțe de aur, care erau gravate pe ambele fețe cu semne sugestive, imagini, desene, texte asemănătoare scrierii hieroglifice. Fiecare plăcuță cântărea circa 100 g.

Trebuia să umblăm cu mare atenție şi fereală cu toată această documentație. Securitatea descindea des la

locuințele noastre, întorceau toate pe dos, ne luau şi ne interogau îndelung. Am trăit vremuri de groază, ani în şir.

Dar nici noi nu am stat degeaba. Fotograful nostru a făcut mai multe seturi de fotocopii mărite după documente. Iar eu le-am ilustrat, de asemenea, în mai multe exemplare. Fotografiile şi ilustrațiile le-am împrăştiat în mai multe locuri secrete. Dacă vreun set încăpea pe mâinile oficialilor, să avem altele. Aşa am reuşit să păstrez, peste timp, copii ale documentației.

Soarta fotografului amator Molnâr Zoltán a fost însă tragică. În 1974, securitatea bucureşteană a pornit o acțiune hotărâtă la Sighetu Marmației. Voiau cu orice preț cutia. Ne-au internat cu forța la casa de nebuni din Sighetu Marmației şi ne-au tratat ca pe bolnavii mintali, drogându-ne. Evident că au introdus şi aici oameni de-ai lor. Au internat patru agenți bucureşteni care jucau rolul unor nebuni. Desigur, ei nu primeau tratament. Rolul lor era să ne supravegheze fiece cuvânt, fiece mişcare. Se interesau pe ocolite de la noi despre cele ce am pățit. Spuneau că au auzit de la medici că noi ne-am întâlnit cu un OZN. Mai exact, când medicii îşi făceau vizita, pe noi ne provocau: „Ce mai fac musafirii noştri extratereştri? Unde parchează ceaşca zburătoare?" Se interesau mai ales de cutie. În delirul nostru, mai spuneam câte una-alta, iar agenții deghizați ne ascultau.

Aşa mergeau lucrurile în fiecare zi. Când au văzut că această metodă nu dă rezultate, ne-au băgat la şocuri electrice. A fost îngrozitor. Apoi ne băteau împreună cu bolnavii într-adevăr nebuni, spunând că pentru aceştia nu există legi.

Molnár Zoltán nu a mai putut suporta interogatoriile şi torturile şi a trădat despre cutie, despre documentele originale, despre plăcuţele de aur, despre fotocopii, despre ascunzători. Agenţii l-au luat şi l-au dus nu se ştie unde. Nu l-am mai văzut niciodată! Avea numai 31 de ani! Totodată, au dus cu ei documentele şi copiile. Au răspândit ştirea că povestea întâlnirii cu OZN-ul nu este adevărată, că aceasta este numai imaginaţia şi fantezia nebunilor, că unii dintre noi, în frunte cu şeful terenului forestier, suntem bolnavi mintali. Pe acesta, pe inginerul silvic Radu Jurcă, l-au internat la casa de nebuni din Oradea. Agenţii în uniformă şi-au îndeplinit astfel misiunea şi s-au întors cu plăcuţele de aur la Bucureşti.

Starea sănătăţii lui Támás Gábor s-a înrăutăţit, de asemenea. În urma tratamentului la care a fost supus şi a bătăilor primite, a avut aceeaşi soartă ca şi a ofiţerului şi a celor doi soldaţi care încercaseră să-i ia cutia. Aceştia decedaseră nu după multă vreme, în urma rănilor pe care le căpătaseră. Tamás povestea că atunci, în ziua aceea de pomină, a simţit o înţepătură în spate, mai precis în ceafă şi aproape imediat şi-a pierdut cunoştinţa. Se putea vedea pe ceafa lui Tamás Gábor – în dreptul creierului mic – o gaură cât măciulia unui bold, iar în jur, părul párlit. Peste câteva săptămâni, îi crescuse în locul acela o umflătură cât pumnul de mare. Când a murit, avea numai 36 de ani...

Evident, cineva din zonă îi informase pe oficiali despre iminenţa întâlnirii noastre cu OZN-ul.

VERIFICARE DE RUTINĂ

Oricum, Ceauşescu ştia despre toate acestea. În octombrie 1974, a făcut câteva vizite în judeţul Mara-

mureş. Venea întotdeauna cu elicopterul. În drum, a coborât pe locul acela unde, la 7 iunie, ne-am întâlnit cu OZN-ul. A dat indicaţia preţioasă să se înfiinţeze în acel loc o şcoală de silvicultură. Aceasta fiindcă acolo plantele au început să se dezvolte într-un ritm foarte rapid. Au crescut ciuperci de 5–6 kilograme, iar zmeura şi căpşunile erau cât o nucă. Probabil ca efect al substanţei împrăştiate de musafirii străini."

Mă opresc aici, deocamdată, cu extrasele din declaraţiile lui Izsáky G. Laszló.

În toată această fulminantă poveste, ce pare a fi concepută de mintea înfierbântată a unui scriitor S.F., un lucru este, până una-alta, absolut sigur: vizita lui Ceauşescu şi a savantei sale consoarte, în octombrie 1974, prin trei judeţe din nordul ţării: Maramureş, Satu Mare şi Bistriţa Năsăud.

În acest sens, am să dau cuvântul presei vremii care a consemnat evenimentul, în stilul său caracteristic.

De pildă, „România liberă" nr. 9325, apărut joi, 17 octombrie 1974, menţiona pe pagina 2, sub titlul „Primire entuziastă la Baia Mare", următoarele: „Noua vizită a secretarului general al partidului în această străveche vatră a mineritului romînesc a avut loc într-un moment deosebit, sărbătoresc: împlinirea a 6 secole se existenţă a minei *Cavnic* (...)".

În ziua următoare, vineri, 18 octombrie 1974, acelaşi cotidian („România liberă" nr. 9326) consemna, chiar pe prima pagină, următoarele: „Tovarăşul Nicolae Ceauşescu a făcut, *ieri*, o vizită de lucru în Maramureş, Satu Mare şi Bistriţa Năsăud. Primire entuziastă la *Sighetu Marmaţiei*. Secretarul general al partidului s-a aflat în mijlocul

locuitorilor din *alte centre* ale frumoaselor plaiuri maramureşene..." (Sublinierile din text îmi aparţin – n.n.).

Iar pe pagina 2, acelaşi cotidian consemnează: „La Vişeu, localitate cu vechi tradiţii..."; „La Satu Mare, un amplu dialog..."; „La întreprinderea integrată de in şi cânepă din Negreşti...". După care a urmat plecarea spre judeţul Bistriţa Năsăud...

Ziarul central „uită" *să consemneze în care anume* „alte centre ale frumoaselor plaiuri maramureşene" s-au mai oprit Ceaşescu şi suita sa în drumul cu elicopterul de la *Cavnic* spre *Sighetu Marmaţiei*, în ziua de 17 octombrie 1974! Aşa cum am mai spus, localitatea Ocna Şugatag – zona presupusă a evenimentelor din 1974, de care mă ocup în aceste pagini – se află cam la jumătatea distanţei între Cavnic şi Sighetu Marmaţiei, aproximativ în linie dreaptă, puţin spre est. *Dacă povestea lui Izsáky G. László este adevărată,* atunci relatarea cotidianului „România liberă" nu este deloc întâmplătoare...

***

Dar să continuu firul povestirii, dându-i din nou cuvântul lui Izsáky:

„Cazul s-a încheiat, securitatea s-a liniştit, evenimentele au fost uitate. Am rămas singur, având în mână copiile documentelor. Sănătatea mi se şubrezise, amintirea întâmplării era pentru mine permanentă şi chinuitoare. Există deci o modalitate pentru stabilirea contactelor interplanetare. Ziua de 7 iunie 1974 este pentru mine veşnic memorabilă. Mi s-au deschis înainte porţile tuturor tainelor. Ceea ce ştiu eu acum vine în contradicţie cu cre-

dința civilizațiilor. Evident că fără cunoașterea ultimelor cuceriri ale științei nu există nici o soluție, nici un progres al nivelului de trai, nici o revoluție științifică.

Am început să-mi urmăresc scopul pe care mi-l propusesem. Am lucrat zi și noapte ca să dezleg codul scrierii de pe cele 84 de tăblițe de aur și să-l traduc pe înțelesul pământenilor. Am reușit să-l rezolv în primăvara lui 1986. Am verificat autenticitatea datelor și am căpătat încredere. Despre toate acestea, ca și despre evenimentul din 7 iunie 1974, am scris cartea „Alte lumi locuite", cu peste 400 de pagini ilustrate cu fotografii. Numai că această carte nu putea să apară. Cenzura de atunci a împiedicat-o. S-au repetat pentru mine arestările, perchezițiile, confiscările, casa de nebuni, drogurile, șocurile electrice, bătăile administrate luni de-a rândul...

Doream cu orice preț să pun punct final acestei afaceri OZN, să comunic adevărul, mesajul gravat pe plăcuțele de aur, să atrag atenția asupra drumului cel nou ce trebuia urmat. Copii noi, documente, manuscrise am trimis și în străinătate, în Elveția, în Ungaria, la mai mulți ufologi. Numai că cele expediate de mine se pare că nu au ajuns la destinație, fiind din nou capturate..."

***

Cam aceasta ar fi, în esență, povestea lui Izsáky G. Laszló.

Inginerul silvic Radu Jurcă – așa cum am mai spus – ar fi fost, la rândul lui, internat, în 1974, în Spitalul de Neuropsihiatrie din Oradea, iar în prezent ar locui la Cavnic...

Amândoi poartă, probabil, stigmatul vechilor autorități române: acela de *nebuni*. Poate că până în 1974 nu erau nebuni, dar de atunci încoace, după toate cele petrecute, *a fost necesar* să poarte acest certificat, pentru ca nimeni să nu-i mai creadă... Nimeni nu trebuia să ia aminte la spusele lor, pentru că erau niște bieți nebuni care băteau câmpii cu fel de fel de aiureli despre OZN-uri, ființe ce nu veneau de pe acest pământ și o scriere ciudată aflată pe câteva presupuse tăblițe de aur...

Rămân, în toată această poveste, alte câteva zeci de martori care au fost implicați direct (probabil!), mai mult sau mai puțin. Așa cum afirma chiar Izsáky, în ziua evenimentului, 7 iunie 1974, în jurul „semnului de chemare" se aflau circa 60 de persoane, săteni de prin împrejurimi și muncitori forestieri. Toți aceștia mai pot depune mărturie, *dacă povestea este adevărată*. Mai sunt implicați cei circa 100 de militari, soldați și ofițeri care au participat la „acțiunea" din ziua aceea. Dar e puțin probabil că aceștia vor vorbi vreodată, chiar (sau, mai ales) *dacă povestea este adevărată*.

Reținînatenția că afirmațiile pe care le face Izsáky în legătură cu represaliile pe care cei implicați le-au avut de suportat *după consumarea evenimentului*. Descinderile la domiciliu, perchezițiile fără mandat, arestările, torturile, bătăile, internările în spitale de psihiatrie (casele de nebuni), tratamentele aplicate acolo, șocurile electrice, drogările, infiltrările de agenți informatori etc., toate acestea făceau parte din metodele *de lucru* ale vechilor autorități. Este un fapt stabilit și nimeni nu-l mai poate contesta astăzi. Dar este tot atât de adevărat că Izsáky ar fi putut afla despre toate acestea de la vreunul din posturile

de radio străine („Europa Liberă", „Vocea Americii" etc.), care erau ascultate atunci în România. Iar o minte bolnavă ar fi putut broda pe aceste adevăruri o poveste abracadabrantă, cu ființe cosmice şi nave strălucitoare coborâte din cer...

***

Ce naiba este adevărat în toată povestea aceasta?

Poate fi adevărată povestea lui Izsáky? Poate că da, dar numai dacă facem apel la imaginație şi fanzezie... Or, din cât se cunoaşte, nici una din ştiințele clasice, oficiale, nu se bazează nici pe fantezie, nici pe imaginație!

Şi atunci? Nu există decât două variante posibile:

1. Ori povestea nu este adevărată şi ea provine din mintea întortocheată a unui bolnav psihic, a unui dezechilibrat. Este varianta cea mai plauzibilă, la prima vedere.

2. Ori este adevărată, nu poate fi încă dovedită ca atare şi atunci... lucrurile capătă alt înțeles şi se complică foarte mult.

***

Am păstrat întotdeauna un respect aparte față de uniforma oficială, față de legi şi autorități. L-am respectat mereu până şi pe uşierul galonat de la intrarea unui hotel sau restaurant oarecare. Aşa am fost crescut şi educat, cu respect pentru autoritatea publică. Dar din educația mea lipseşte cu desăvârşire respectul pentru prostie şi ignoranță. Am tras chiulul la această lecție. Le voi disprețui întotdeauna cu putere şi fără ocolişuri.

Pasiunea, poate nu întâmplătoare, pentru studiul fenomenului OZN în general şi faptul că aici, în România, am trecut printr-o serie de întâmplări ciudate – întâmplări pe care am încercat, din nou, să le descriu şi în această carte – îmi conferă un avantaj enorm: acela de a-mi pune singur întrebări la care nu pot să răspund!

Totul pare a fi un vis ciudat şi ireal, în care fantasticul se îngemănează subtil cu posibile adevăruri... Poate că nu-i este dat încă civilizaţiei noastre să se apropie de unele adevăruri. Sau poate că *nu suntem programaţi încă*, pentru a păşi pe o nouă treaptă evolutivă: aceea a bunei înţelegeri, a iubirii pentru aproapele tău şi a altruismului universal...

Corespondentul meu din Oradea, dl. Fazekaş Alexandru, îmi tot propusese, în primăvara lui '95, să facem împreună o descindere în zona de nord a ţării, pe urmele poveştii şi Iszâky Laszló. Urma ca el şi prietenii lui bihoreni să-şi planifice concediile, astfel ca să coincidă cu timpul meu liber din timpul verii. Dar, în mod aproape inexplicabil, atunci când totul părea a fi pregătit, Fazekaş Alexandru a „tăcut" brusc şi nu mi-a mai răspuns la corespondenţă. Faptul acesta m-a determinat s-o pornesc de unul singur pe urmele acestei afaceri.

Astfel se face că în a doua jumătate a lunii iulie 1995, am luat drumul Maramureşului, cu gândul principal de a da de urma inginerului silvic Radu Jurcă. Conform documentaţiei pe care o avusesem la îndemână, aşa cum am scris deja, acesta lucrase în 1974 în zona localităţii Ocna Şugatag, iar în prezent ar fi locuitor al Cavnicului. La prima vedere, lucrurile păreau relativ simple.

Prima descindere am făcut-o, evident, la Inspectoratul Silvic Judeţean din Baia Mare, unde am stat de vorbă cu

directorul acestuia, silvicultor din tată-n fiu, şi cu alte câteva persoane (ingineri, personal administrativ etc.), toate cu o vechime de peste 20 de ani în silvicultura maramureşeană.

Mai mult decât atât, la Baia Mare, am primit cadou o carte interesantă, scrisă de inginerul silvic Victor Grosu, în prezent pensionar, şi apărută în 1994 la Editura Gutinul. Cartea se intitulează „Pădurea şi viaţa" şi constituie o detaliată şi competentă trecere în revistă a tuturor activităţilor silvice maramureşene din ultimele decenii. La paginile 121–123 se află o listă cu numele şi funcţiile principalilor angajaţi (ingineri, tehnicieni, economişti, contabili etc.) care au lucrat în acest sector din anul 1949 şi până la data publicării lucrării. Aşadar, pot afirma fără nici un fel de reţinere că, cel puţin în această direcţie, sursele mele de informare au fost cât se poate de competente şi de complete.

Ei bine, rezultatul a fost absolut surprinzător: *numele lui Radu Jurcă este cu totul necunoscut în zonă, nu a existat nici un fel de inginer silvic cu acest nume, nimeni nu a auzit niciodată de el!*

Concluzia nu poate fiu decât una singură: cel puţin din acest unghi, afacerea Izsáky G. Laszló nu este decât o simplă poveste de... adormit oameni mari.

Presa maghiară a tot relatat despre această întâmplare. Dar probabil că nimeni nu a avut curiozitatea să verifice cât de cât afirmaţiile acestui deocamdată ipotetic personaj care poartă numele de Izsáky G. Laszló. Evident, mass-media ţării vecine a fost înşelată de aparenta bună-credinţă a unei „victime a totalitarismului comunist". Şi să fiu bine înţeles: nu iau în nici un fel apărarea „organelor" din vechiul regim, nici nu afirm că *toată povestea* lui Izsáky este o

farsă cu o tentă mai mult sau mai puțin politică pusă la cale de un om ce trece drept dezechilibrat mintal. Cine va face astfel de afirmații va acționa pe propria-i răspundere. Eu afirm numai – în urma verificărilor pe care le-am făcut personal – că inginerul silvic Radu Jurcă, personaj important în relatarea lui Izsáky Laszló, nu există și nici nu a existat vreodată în județul Maramureș!

Poate că Izsáky i-a schimbat în mod intenționat numele, pentru a nu-l supune unor „represalii" ulterioare, sau pentru a-l „feri" de întrebările prea indiscrete ale vreunui curios așa ca mine. M-am gândit, desigur, și la această posibilitate... Astfel, acolo, la Ocna Șugatag, am încercat să aflu câte ceva și despre întâmplarea din vara anului 1974, în care ar fi fost implicate nave sau ființe extraterestre și câteva zeci de locuitori ai zonei. *Nimeni nu a auzit despre această întâmplare sau despre ceva asemănător.*

Deci să fiu bine înțeles și aici: *eu nu am reușit* să depistez nici o urmă a acelei întâmplări și asta *nu înseamnă că ea nu a avut loc.*

Spuneam mai sus că pentru mine, Izsáky Laszló este deocamdată un personaj ipotetic. Am tot dreptul să-i pun la îndoială nu numai afirmațiile pe care le-a făcut inducând în eroare presa (în mod special cea maghiară), ci însăși existența sa ca personaj real, în „carne și oase"! Am acest drept, în urma investiției de timp, energie și fonduri pe care am făcut-o în iulie 1995, umblând prin județul Maramureș după... omuleți verzi pe pereți!

Încă o dată o spun: dacă Izsâky G. Laszló există într-adevăr, ar trebui să mă contacteze personal, pentru a încerca să mă convingă, cu dovezi clare, palpabile și sigure, de veridicitatea spuselor sale. Până una-alta, am

verificat o parte a afirmațiilor pe care le-a făcut în scris și am ajuns la concluzia că este vorba de o farsă destul de inabilă și oarecum de prost-gust. Sau, altfel spus, de o simplă minciună, nici măcar nevinovată...

Să fie aceasta încă o mănușă aruncată!!!

***

După ultimele informații pe care le primeam de la Oradea, Izsáky Laszló nu dorește să stea de vorbă cu nimeni. Este sătul, scârbit sau poate numai temător de alte represalii. Ori, pur și simplu, și-a lansat „bombița" și acum își râde-n barbă, probabil satisfăcut și încântat de valurile pe care le-a provocat. Face aceasta de undeva de pe teritoriul maghiar, unde și-ar fi cumpărat o căsuță, vezi Doamne cu banii obținuți de pe cele câteva plăcuțe de aur dosite și păstrate de atunci, din 1974.

Îmi rezerv dreptul de a mă îndoi și de aceste informații, păstrându-mi rezerve – așa cum am spus mai sus – în legătură cu însăși existența acestui personaj.

Nici nu vreau să mă gândesc că „Afacerea Izsâky Laszló" ar putea avea o tentă politică. Pentru simplul motiv că această perversă damă de consumație a lumii de azi, politica, nu are ce căuta în contextul unei probleme atât de serioase cum este aceea fenomenului OZN contemporan. Deși în plan global lucrurile nu stau tocmai așa, exclud această eventualitate. Privind problema cam din același unghi, aș putea afirma că tocmai din cauza amestecului prea inistent al politicii în lumea științifică a contemporaneității, se întârzie atât de mult încă aflarea unor adevăruri esențiale privind fenomenul OZN!!!

Nu mi-am propus să scriu aici proză ştiinţifico-fantastică. Dar poate că e bine ca cititorul să privească „Afacerea Izsâky G. Laszló" exact ca pe o astfel de povestire – plăcută, incitantă, care reuşeşte să te pună pe gânduri... dar... falsă!

De fapt, poate că aceasta a fost şi intenţia iniţială a lui Izsáky G. Laszló...

Aceasta până la o iluzorie probă contrarie care... probabil că nici nu are cum să vină...

BIBLIOGRAFIE:

Călin N. Turcu, „Dosar OZN România", Editura Aldo Press, colecţia Zona, Bucureşti, 1996, p. 129–155; Arhivă documentară proprie.

5

ROMÂNIA

SEISMUL DIN 4 MARTIE 1977

SE PREGĂTEŞTE CEVA...

Duminică, 5 decembrie 1976, în jurul orei 21, mai multe persoane din Vălenii de Munte au putut observa un fenomen luminos pe cer, pe care ei l-au considerat de „tip fenomen OZN". În seara aceea, vremea a fost liniştită, cu cer senin şi înstelat, fără vânt şi cu o temperatură a aerului de -3°C.

Pentru a ilustra caracteristicile fenomenului observat, iată ce declară unul dintre martorii de atunci (Teju Nicolae, 17 ani, elev în anul III la Liceul „N. Iorga" din localitate):

„... Eram afară, în aer liber, cerul era senin şi vântul nu bătea din nici o direcţie. La un moment dat, am fost surprins de apariţia unui corp luminos în direcţia est, care înainta fără zgomot spre vest. Mă aflam împreună cu prietenii mei în zona din centru a Vălenilor. Eu am fost primul care am observat apariţia acelui corp ceresc necunoscut. Imediat după aceea l-am arătat şi celorlalţi...; continua să zboare fără nici un zgomot. A evoluat sub privirile noastre timp de 4–6 secunde, după care nu a mai fost văzut din cauza unor construcţii, a unor blocuri... Acea bandă întreruptă de lumină avea o mişcare de rotaţie în jurul axei

întregului corp. Baza era de culoarea fontei, un maro închis. Înainta fără zgomot, la o distanță de aproximativ 800-1 000 metri față de sol, având o mărime, luată tot cu aproximație, de 30 centimetri (aparent). Înainta cu o viteză de peste 100 km/h".

Drăjneanu I. Mircea, un alt martor ocular de atunci (25 ani, strungar), declara, la rându-i:

„... Personal, consider că efectul pe care l-a avut asupra mea, cât și a colegilor, a fost impresionant... acel obiect care nu producea nici un zgomot, având un timp foarte scurt de apariție, de câteva secunde, consider că viteza de deplasare era foarte mare..."

Martorii oculari ai acelui eveniment sunt destul de numeroși, câțiva dintre ei povestind și în scris ceea ce au văzut.

În iarna aceea (1976/1977) semnalările au continuat. Numărul lor este mare, mărturiile sosindu-mi din diferite zole ale țării.

O foarte interesantă relatare am primit din partea inginerului Stelian Croitoru, 41 ani, din orașul Boldești-Scăieni, jud. Prahova:

„La sfârșitul lunii februarie a.c. (n.n. – 1977), în jurul orei 20:00, timp de circa cinci minute, la ieșirea din fostul cătun Balaca al comunei Scăieni, am observat venind din direcția sud-est o lumină roșie ca un glob, cu diametrul de circa 1,5 metri în jurul căruia se vedeau strălucind, în culoare roșu-portocaliu, cercuri concentrice perfecte. Timpul era foarte frumos, cu cerul senin, iar obiectul se deplasa în direcția comunei Pleașa, la o înălțime de circa 100 metri, cu viteza unui avion. Nu se auzea nici un zgomot, iar deplasarea se făcea în poziție orizontală spre est.

Eu mă aflam în maşină, împreună cu şoferul Manolache Ion şi după ce am îndreptat direcţia de circulaţie a maşinii spre obiectul luminos, am oprit maşina fără să stingem luminile şi am coborât lângă maşină, de unde priveam luminile emise de obiectul necunoscut. După circa trei minute de zbor, obiectul nu a mai venit pe direcţia care o avea în momentul observării, şi-a schimbat direcţia, depărtându-se spre nord-est, iar după circa două minute s-a pierdut din observaţie."

O altă declaraţie scrisă din perioada aceea. Autorul ei, profesorul Nicolae Bărbulescu, 40 ani, domiciliat în Ploieşti, în acea vreme antrenor la secţia de atletică grea a clubului sportiv „Petrolul":

„În după amiaza zilei de 4 martire 1977, împreună cu un prieten, veneam dinspre Slănic spre Văleni, traversând pădurea Cazacu. La ieşirea din pădurea Cazacu, spre stânga am observat următorul fenomen: în stânga o pată luminoasă cu contur neregulat de culoare verde-bleu; iar în dreapta acestei pete, trei discuri rotunde de culoare roşu aprins. Era ora 18:30. Pata verde era nemişcată, pe când cele trei discuri roşii se mişcau foarte încet (parcă pluteau) în sus şi în jos. Când veneau în jos, dispăreau la liziera unei păduri. Am întors maşina şi am venit din nou în acel loc (cam zece minute distanţă în timp). Din pata verde se mai vedea doar jumătate din circumferinţa ei, restul era ascuns de pomi. Am aşteptat circa un minut şi am văzut din nou cele trei discuri ridicându-se şi coborând în acelaşi loc. Ele se mişcau fără zgomot. Timpul era frumos, fără vânt, iar cerul era senin. Distanţa dintre cele trei discuri era fixă – discurile nu se deplasau unul faţă de altul. Vag, aveam impresia (în cea de-a doua observaţie) că erau încadrate

într-un contur, dar acest lucru, repet, era vag şi n-aş putea preciza. N-am observat efecte asupra motorului pe care, la a doua observaţie, l-am oprit. De asemenea, asupra radioului. Din punctul observaţiei, mărimea discurilor roşii era ca a unei mingi de fotbal. Pata verde avea o mărime aparentă cam de doi metri."

Declaraţia profesorului Nicolae Bărbulescu din Ploieşti se încadra perfect într-un şir întreg de fapte şi evenimente. Şi chiar dacă această înşiruire ar putea părea la prima vedere întâmplătoare, chiar *dacă este* într-adevăr întâmplătoare, se ridică o serie întreagă de probleme, foarte complexe, asupra cărora noi cei de astăzi nu suntem, după cât se pare, pregătiţi să ne pronunţăm.

***

Pentru cei care nu-şi mai amintesc, ca şi pentru cei care nu o ştiu încă, e bine să o mai spun acum încă o dată: 4 martie 1977 este data catastrofalului seism care avea să facă numeroase victime omeneşti şi să aducă mari pagube materiale. Este data unuia dintre cele mai dezastruoase cutremure care ne-au zguduit ţara într-un atât de teribil secol XX...

Ei bine, cu numai trei ore înaintea acestuia, profesorul Nicu Bărbulescu din Ploieşti, trecând întâmplător pe lângă zona oraşului Vălenii de Munte, este martorul manifestărilor silenţioase ale unui fenomen luminos. Este observat deci, *din nou*, un fenomen de acest gen. Ulterior, mergând „la faţa locului" (aceasta se întâmpla vineri, 6 mai 1977) cu profesorul Bărbulescu şi cu încă alţi doi prieteni, aveam să constatăm cu stupoare că locul cu pricina se

afla... tot pe „Dealul Bughii"! Acelaşi al observaţiei (ca să nu o amintesc decât pe aceasta) celor zece fete de la Casa de Copii Şcolari din Vălenii de Munte, acelaşi cu cele două urme lăsate parcă de un „tractor zburător"... Era acelaşi loc unde se derulaseră evenimentele acelei zile de pomină care a fost 8 februarie 1974! Cu singura deosebire că de această dată se făcuse dintr-un unghi aproape diametral opus, adică dinspre vest – sud-vest.

Aşadar, pe „Dealul Bughii", deasupra lui, un nou fenomen luminos! A fost prima coincidenţă stranie şi nu avea să fie ultima. Din cele multe, iată alta:

Întreaga primăvară a anului 1974 a fost plină de semnalări ale unor fenomene luminoase în zonă. O parte dintre acestea prezentau anumite similitudini cu manifestările „clasice de tip „fenomen OZN"; altele nu aveau, probabil, nimic comun cu acestea – erau *simple fenomene luminoase*. Între toate aceste semnalări se afla şi cea din 8 februarie.

În urma tuturor, avea să se petreacă un alt fapt interesant:

În după amiaza zilei de 11 iunie 1974, în jurul orei 17:30, la Vălenii de Munte cerul s-a întunecat brusc şi intens. Fără veste, asupra oraşului s-a abătut o tornadă deosebit de violentă care, deşi nu a avut o durată mai mare de 3–4 minute, a adus pagube materiale foarte mari: o bună parte a centrului vechi al oraşului a avut de suferit; copaci al căror trunchi depăşea jumătate de metru grosimeau fost smulşi din rădăcini şi răsuciţi ca simple beţe de chibrit. Au existat atunci şi victime omeneşti, iar ploile care au urmat aproape trei zile fără întrerupere au desăvârşit această operă de distrugere...

În lume însă, fenomenul nu era singular: „O furtună fără precedent s-a abătut asupra unei mici localităţi vest

germane, Erkelenz – din Renania de Nord – Westfalia, luând în câteva secunde acoperişurile caselor şi smulgând din rădăcini arbori cu o grosime de un metru" („România liberă", 13 iunie 1977).

... Iar seismul din 4 martie a distrus ceea ce mai rămăsese. Din centrul vechi al oraşului nu mai există astăzi aproape nimic!

Aşadar, cele două evenimente, din iunie 1974 şi din martie 1977, au afectat puternic o anumită zonă. Şi amândouă au fost precedate de fenomene luminoase insolite, la o distanţă mai mare sau mai mică de timp, care s-au manifestat în acelaşi loc: „Dealul Bughii"!

Puteau fi oare legate toate aceste întâmplări astfel ca ele să capete un înţeles cât de cât logic? Care ar fi legătura dintre diferitele fenomene luminoase observate şi o serie de catastrofe naturale, în general? Prezintă solul sau subsolul zonei Vălenilor de Munte în special, al Curburii Carpaţilor în linii mari, alte caracteristici în afara celor deja cunoscute? În caz afirmativ, s-ar putea prevedea, preveni sau – de ce nu? – evita în viitor catastrofe de genul celor petrecute? Unde este aici hotarul dintre ştiut şi neştiut, dintre realitate şi fantastic? Există el oare sau nu există? Şi în caz afirmativ, îl va putea găsi cineva, vreodată?

Întâmplările de care am amintit aici, acele fenomene luminoase care au precedat cele două catastrofe naturale din oraşul Vălenii de Munte – indiferent de caracteristicile lor, de distanţa în timp care le separă, de aspectul lor neconformist şi lipsit de logică la prima vedere – pot constitui un subiect foarte serios de studiu pentru cercetătorii viitorului...

SERIA OBSERVAȚIILOR STRANII CONTINUĂ

Numărul observațiilor nu avea să scadă după cutremurul din 4 martie; ele aveau să mai continue încă vreo câteva luni. Din noianul semnalărilor primite în acea perioadă, reiau câteva acum.

Despre manifestarea deosebit de ciudată a unui fenomen luminos în apropierea localității Cernatu (la circa 8–10 kilometri de Brașov), cercetătorul brașovean Mihai Harry Danciu a publicat deja destul de mult în presa locală sau națională. El a făcut atunci și o serie de fotografii foarte interesante. Era 20 martie.

Iată ce declară tânăra de 19 ani Boștină Gh. Valerica, operator chimist la Fabrica de geamuri Scăieni, cu domiciliul în orașul Boldești-Scăieni, jud. Prahova: În seara zilei de 1 spre 2 mai 1977, venind de la bal de la Boldești împreună cu Cristina Oprea și Popa Vasile, la ora 1:30, am zărit pe strada Bucovului nr. 99 un glob de culoare galben spre portocaliu și când bătea vântul globul își schimba culoarea din galben-portocaliu în roșu și cercul din centrul globului a rămas același la culoare cum avea globul când l-am observat noi. Acest obiect l-am privit timp de cinci minute și se afla la o înălțime de 1,5 metri față de pământ și se afla pe partea dreaptă a străzii, mișcându-se pe orizontală. Luminozitatea era aceeași, dar cu cât noi ne propiam, cu atât globul înainta spre noi și lumina părea din ce în ce mai mare. Acestea sunt elementele pe care le-am observat eu în acea noapte".

Din declarația studentei de 25 de ani Buzoianu Carmen, de la Facultatea de Farmacie din București, cu domiciliul în Brașov: „În ziua de 6 mai 1977, ora 23:30, am văzut la București, deasupra unui bloc de la Podul

Haşdeu, o lună exagerat de mare. Eu eram în troleibuzul 85 care mergea la Universitate. Era o noapte calmă, senină, şi pe cer, chiar deasupra unui bloc, Luna care era cam de patru ori mai mare decât o lună plină obişnuită. Avea o culoare galben-roşiatic. Am observat-o de două ori, la interval scurt de câteva minute, iar după o jumătate de oră am încercat să o vedem iar, dar dispăruse. Nu a efectuat nici o mişcare atâta timp cât am văzut-o. Eu eram însoţită de prietena mea din Târgovişte, care îmi era colegă de facultate şi de cameră, în Bucureşti. Prima observaţie am făcut-o din troleibuz, când eram aşezate amândouă pe bancă şi ne-a surprins mărimea Lunii. Am crezut la început că este fereastra unui geam luminat, ne-am uitat din nou amândouă şi am văzut că e o Lună foarte mare. După o jumătate de oră sau o oră am căutat-o din nou pe cer, dar nu mai era. Însă noi eram în alt loc, o dată la Cişmigiu şi o dată la Podul Ştirbei Vodă. Nu erau aşa multe blocuri prin acele locuri, ca să se poată ascunde. Dispăruse. Cam aceasta ar fi, pe scurt, ceea ce am văzut la 6 mai, în Bucureşti".

Iată ce declară Stârceanu D. Alexandru, 66 ani, pensionar, fost mecanic la Fabrica de Geamuri Scăieni, judeţul Prahova: „În seara zilei de 17 mai 1977, în jurul orei 21:30, stând în pat, culcat cu faţa în sus, am văzut (n.n. – pe fereastră) două lumini fulgerătoare venind din partea de apus. Am ieşit afară şi nu era nimeni. Eu am bănuit că fumează cineva în curte. Eu nu ieşeam afară, dar am zis că dacă fumează cineva să nu-mi dea foc la fân, în porumbar. Am intrat în casă şi m-am culcat".

În noaptea de 19/20 mai 1977, muncitorii din schimbul doi al Fabricii de Geamuri Scăieni ieşeau de la lucru, înapoindu-se spre case. O mare parte dintre aceştia, care îşi

au casele în imediata apropiere a râului Teleajen, au observat o lumină nefirească pe malul apei. Martora Diță Elena, 32 ani, muncitoare la ICC Prahova – Scăieni, declara: „În seara zilei de joi, 19 mai 1977, ieșind de la schimbul doi, la orele 22:20, din dreptul porții nr. 1, pe malul Teleajenului, am observat un glob luminos de culoare galbenă deasupra râului Teleajen, cam la 4–5 metri distanță de apă. Până în acel loc sunt circa 700 metri. Globul se mișca ușor lateral, revenind de fiecare dată la poziția inițială; se vedea bine luminată toată valea din jur. Deoarece stau în fața fabricii, când am ajuns acasă am trezit-o pe mama (Chiriță Maria) și i-am arătat acel obiect și dânsa s-a uitat, mirându-se ce poate fi... El a rămas acolo și tot atunci am trezit-o și pe fiica mea, Valerica, elevă în clasa a VI-a, care l-a văzut și ea; cred că l-a văzut mai multă lume..."

Mușat Emil Valentin, profesor de limba română, 22 ani, și mama acestuia, Mușat Stanca, 51 ani, soră gospodină la Spitalul din Vălenii de Munte, au văzut și ei ceva ciudat pe cer. Profesorul Mușat: „În seara zilei de (duminică) 19 iunie 1977, după o lectură intensă, am deschis fereastra cu scopul de a fuma o țigară. Mă gândeam aiurea, imprecis, pentru a-mi crea un moment de relaxare. Uitându-mă spre cer, am observat ceva ieșit din limitele firescului. Iată despre ce este vorba: fereastra deschisă peste care eram aplecat și pe care mă sprijineam cu coatele are deschidere spre est. În partea de sud, cam la un unghi cu deschiderea de 55°–60° pe boltă am observat o lumină ciudată. «Perimetrul» ei era de mărimea lunecătărului, culoarea se schimba regulat de la oranj spre roșu, albastru-violet spre verde. Cerul era senin. Presupun că avea formă ovoidă, când lenticulară convexă, când

aproximativ sferică, iar din toată masa luminoasă se detaşau la intervale neregulate patru «centre» luminoase dispuse după cum urmează: una sus, două laterale, una intensă la bază. Mişcările erau, de asemenea, neregulate: un balans în zig-zag pe verticală, nu pe distanţă mare, dar sesizabilă (pe axa verticală). Am privit acestea pe la ora 23:15. La ora 23:25–23:30 mi-am trezit mama, pentru a putea urmări cele relatate. Am privit amândoi până peste ora 24:00 (cred 0:10), după care am mers la culcare. Menţionez că la ora când am renunţat la a privi pe cer acel «fapt», el (OZN-ul) se afla tot în acelaşi loc. Nu am auzit, în tot timpul observaţiei, nici un zgomot. Se mai putea remarca şi o uşoară mişcare de apropiere spre noi, precum şi de depărtare căci dimensiunea lui se modifica, ceea ce înseamnă că percepeam spaţial mişcarea (dacă aş putea-o numi, i-aş spune impropriu în lungime). Menţionez că problema OZN-urilor îmi este cunoscută din presă şi câteva lucrări (cărţi), dar niciodată nu am considerat-o ceva extraordinar, în sensul că nu sunt adept cu exces de zel al literaturii ştiinţifico-fantastice şi al ipotezelor cosmice în aceste probleme. Însă ceea ce am văzut mărturisesc că nu poate fi un obiect spaţial sau aeronautic pământesc, datorită mişcărilor şi schimbărilor de culoare, precum şi unei irizaţii de lumină violacee şi gălbuie în jurul său, mai intensă la bază..."

LUMINI CIUDATE ÎNSOŢESC CUTREMURELE

Una dintre cele mai mari calamităţi naturale, în faţa cărora omenirea s-a dovedit şi, din nefericire, se dovedeşte încă neputincioasă, este reprezentată de cutremure. Sunt cunoscute în prezent trei tipuri principale de seisme:

1) Cele de proveniență tectonică, fiind și cele mai distrugătoare, rezultate din impresionante eruperi de forțe din scoarța terestră.
2) Așa-numitele „seisme vulcanice" cu o orientare ascendentă, datorită presiunii magmei asupra pereților și bazei unor masivi vulcanici în activitate. Aceste seisme sunt, în general, mult mai slabe decât cele tectonice și nu mai sunt sesizabile dincolo de 100 km distanță de la baza vulcanului.
3) Ultimul tip de seism este, de asemenea, mult mai puțin distrugător și destul de rar întâlnit. Este vorba de prăbușirea unor cavități subterane, eveniment care nu este resimțit la o distanță mai mare de zece kilometri.

Mă voi ocupa mai jos de seismele din prima grupă, cele de origine tectonică. Nu numai că acestea sunt cele mai frecvente și mai dezastruoase, ci și pentru că prezintă o anumită particularitate curioasă, o adevărată enigmă, căreia știința contemporană nu i-a găsit încă dezlegarea. Este vorba despre o serie de manifestări luminoase care preced sau urmează cutremurele, uneori la intervale destul de mari de timp. Nu mă voi ocupa deci de fenomenele luminoase care apar *în timpul* cutremurelor, acestea fiind deja acceptate de cercetătorii seismologi, chiar dacă interpretările pe care le dau ei acestor fenomene frizează adeseori ridicolul.

***

Institutul de Cercetări Seismologice din Tokyo, unul dintre cele mai vechi și mai bine utilate din lume, a

întocmit încă prin anii '30 ai secolului XX, un program de studiu exclusiv al acestor fenomene luminoase ciudate. Rezultatele studiului au fost publicate în cele mai prestigioase reviste ştiinţifice din lume. În continuare, redau doar câteva din aceste date.

- Cea mai veche semnalare europeană este cea a lui Tacitus, din anul 373 î. Hr., referitoare la luminile care au însoţit cutremurul din nordul Gresiei.
- Cea mai veche semnalare japoneză vine din anul 869 când, în noaptea care a precedat seismul din 26 mai, a fost observată, în mai multe rânduri, „o inundaţie de lumină atât de puternică, încât obiectele se puteau distinge ca ziua".
- „Limbi de foc", „sfere luminoase" şi tot felul de „flăcări" au însoţit şi cutremurele japoneze din 1275 (regiune Kamakura), 1589 (regiunile Saruga şi Totami), 1630 şi 1672 (regiunea Yedo).
- 1 mai 1604, Kállo, Ungaria: „În prima zi a lunii, în comuna Kállo s-a auzit un zgomot mare pe cer, precum şi bătăi de tun, ca şi cum două armate se luptau. Mai târziu, s-a pogorât din cer un foc şi a ars o parte a pădurii de lângă Apagy..." Două zile mai târziu, la 3 mai, între orele 4 şi 5 dimineaţa, un violent seism a afectat grav oraşele Kosice şi Oradea. Kállo se află la o distanţă sensibil egală – aproximativ 100 kilometri – între cele două oraşe, deci în epicentru. Existenţa epicentrului exact în acel loc, precum şi fenomenele luminoase observate, dau de gândit, mai ales că acestea au precedat un seism de gradul 9 (pe scara Richter)!
- Deasupra localităţii Tokaido, Japonia, s-au observat asemenea fenomene, cu o zi înaintea cutremurului

din 31 decembrie 1703. După această dată, timp de încă 20 de zile, au fost semnalate alte fenomene luminoase, cu manifestări diverse.

– Cu prilejul marelui cutremur din 1 septembrie 1923, observatorul Institutului Meteorologic Japonez a semnalat o sferă de foc pe cer, ce stătea imobilă deasupra golfului Sagami, epicentrul cutremurului. Mai târziu, în timpul catastrofei care a urmat, şi-au pierdut viaţa aproape 130 000 (una sută treizeci mii) de oameni. După care, în acelaşi golf Sagami, au fost văzute imense coloane de lumină.

– La 26 noiembrie 1930, în regiunea Idu, Japonia, a avut loc unul dintre cele mai puternice seisme din secolul nostru, al cărui epicentru s-a aflat – din fericire – în ocean. Cu o seară înaintea declansării cutremurului, deasupra Oceanului Pacific vibrau lumini, în aşa fel încât dădeau impresia că oceanul arde. Unele dintre aceste lumini aveau o nuanţă albastră şi se aflau la o altitudine apreciabilă. Altele aveau aspectul fulgerului globular şi au fost văzute la circa 7–10 metri deasupra nivelului mării. Acestea, după o izbucnire de strălucire, dispăreau fără efecte sonore. Concluzia certă la care s-a ajuns atunci a fost aceea că nu erau meteoriţi.

– Între 3 august şi 31 octombrie 1967, în zona oraşului japonez Matsuhiro, au avut loc peste 700 000 (!) de seisme, mai slabe sau mai puternice. Numeroasele fenomene luminoase care s-au manifestat în acea perioadă au fost înregistrate pe peliculă de film color şi au fost publicate în volumul „Prognoza seis-

melor" (1976), de către cunoscutul geolog japonez Tsuneji Rikitake.

- Cu o zi înaintea cutremurului din Groznâi, URSS (13 septembrie 1971), s-au observat fulgere silenţioase, albe şi roşii, pe un cer înstelat.
- Au fost observate lumini misterioase şi cu prilejul cutremurului dublu de la Beijing, din vara anului 1976 (27 iulie, 8,2° pe scara Richter şi 28 iulie, 7,9°), care a secerat mai bine de 600 000 (şase sute de mii) de vieţi omeneşti!
- În seara zilei de 16 august 1976, de pe ţărmul bulgăresc al Mării Negre, numeroşi martori au putut urmări, timp de circa o oră, un fascinant spectacol de lumini: nenumărate „perle" de culoare gălbui-roşiatică se înşirau într-un „colier" ce se pierdea în mare. Acest „dans" avea ca suport un „nor alungit", singurul nor pe cer în acea seară! Exact două zile mai târziu, la 18 august, pe ţărmul sud-vestic al Mării Negre, la 50 kilometri de strâmtoarea Bosfor, s-a semnalat un cutremur de intensitate medie, al cărui epicentru a fost chiar în zona unde fuseseră observate luminile din 16 august.

***

Exemple de acest fel ar putea urma pe multe pagini încă... Fenomenele luminoase în discuţie au fost cunoscute încă din vechime, de egipteni, greci, chinezi sau japonezi. Dar despre cauzele formării lor nu ştim mai mult decât aceştia... Avea dreptate August Sieberg, unul dintre cei mai renumiţi seismologi, când spunea: „Aceste apariţii lumi-

noasc reprezintă unul dintre cele mai întunecate capitole ale științei".

În altă ordine de idei, trebuie să menționăm că s-a încercat o clasificare a acestor fenomene. Încercarea datează din 1910 și aparține savantului italian Ignazion Galli care, după ce a prelucrat toate datele istorice cunoscute până atunci, a formulat următoarele grupe principale:

1) Lumini fosforescente pe cer sau pe nori.
2) Flăcări luminoase și lumini provenind de la distanțe nedeterminate.
3) Mase de lumină bine delimitate (sfere de foc, roți de căruță și stâlpi de foc).
4) Sclipiri de lumină slab conturate.

La aceste patru grupe s-a mai adăugat, ulterior, și o a cincea: fenomene luminoase în apă sau deasupra apei.

***

Principala sursă de informare pentru datele expouse în continuare a fost volumul „Însemnări de demult" de Ilie Corfus, Editura Junimea, 1975. Voi menționa de fiecare dată pagina din acest volum, pentru cititorii care doresc o documentare suplimentară.

Vom vedea mai jos că aceste fenomene luminoase neobișnuite au fost semnalate și înaintea sau după marile cutremure care au avut loc pe teritoriul României. Să dăm, așadar, cuvântul cronicilor autohtone:

– La 5 decembrie 1737, „seara după cină s-au arătat un semn pre cer despre miazănoapte roșu ca sângele și lat și au fost mai 2 ceasuri și s-au despărțit în doao, apoi iar s-au împreunat și s-au așezat iar spre apus"

(p. 280). Acest „semn pre cer" a fost urmat, la un interval de cinci luni, de două cutremure: primul la 8 mai 1738, al doilea, mai dezastruos, la 31 mai 1738. amândouă au afectat Bucureştiul. (p. 238–239).

- La 8 septembrie 1786, „la un cias din noapte, s-au arătat pre ceri o lumină foarte strălucind, încât se făcuse lumină ca zioa, şi dintr-acea lumină cădeau văpăi de foc, care se stingea în văzduh. Şi după contenirea acei lumini, s-au făcut un tunet ca urletul de cutremur spre miazănoapte..." Această însemnare aparţine lui Nicolae, logofătul Episcopiei Argeşului. (p. 284). În aceeaşi zi, David Tomă, din Oradea, menţiona că „seara la 7 ceasuri, s-au arătat pe ceri despre amiază pe supt nor ca şi soarele şi s-au luminat pe tot locul ca de foc". (p. 284). Două luni mai târziu, la 7 noiembrie 1786, a urmat un cutremur care a fost consemnat tot de David Tomă: „... sara, s-a cutremurat pământul la Oradea Mare" (p. 242).
- În anul 1812, „au ieşit o stea mare cu multe raze... răsărea şi mergea la răsărit... apoi s-au întorsu şi au mers la apus şi i s-au stricat razele. Steao patru luni au umblat..." (p. 288). În ziua de 20 ianuarie 1813, „s-au arătat curcubeu pă ceri şi s-au întunecat soarele", iar alţii spun „cum că s-ar fi arătat doi sori pe ceri". În seara aceleiaşi zile, Bucureştiul a fost scuturat de două cutremure: primul la ora 20, următorul la ora 23:10. Iar zece zile mai târziu, la 30 ianuarie 1813, „iar s-au cutremurat pământul" (p. 255).
- La 16 iulie 1815, „au întunecat sorile decât numai o margine rămăsese neacoperită. Şi noaptea s-au cutremurat şi pământul, însă mai în multe rânduri s-au cutremurat". (p. 292)

- În iunie şi iulie 1819, „s-au arătat stea iarăşi cu coadă". (p. 290). Cele două cutremure care pot fi puse în legătură cu acest eveniment au avut la 27 mai şi la 16 iunie acelaşi an. (p. 256)
- În data de 11 ianuarie 1837 şi a doua zi, 12 ianuarie, „la 2 ceasuri după amează zi" în două rânduri „s-au cutremurat tare pământul" (p. 268). Două zile mai târziu, la 14 ianuarie, a fost făcută următoarea însemnare: „În ştiinţă să ne fie pentru semnul ce s-au făcut pre cer... S-aprinseseră cerul şi ardea minunat ca, când ardea o casă mare". (p. 290)
- Un an mai târziu, la 11 ianuarie 1838, la orele patru dimineaţa, s-a produs un cutremur puternic, cu epicentrul probabil în regiunea Buzău – Râmnicu Sărat. În pământ au apărut crăpături, din care a ieşit ţiţei. Totodată, au avut loc şi fenomene luminoase. („Magazin" nr. 1015/19 martie 1977).
- Între 5 şi 13 martie 1843, „s-au arătat un sămn în ră zăalbi despre apus, rădicat spre amiază zi. Şi au fost acest sămn în multe sări... 8 zâli au ţinut..." (p. 291). În acelaşi an, au avut loc alte cutremure, la 13 august şi la 20 septembrie. (p. 276)
- Următoarea însemnare a fost făcută chiar la Vălenii de Munte, de către M. Jipescu, la 19 august 1894: „... vineri dimineaţa, soarele a răsărit mic de tot şi roşu ca sângele, fără lumină şi fără căldură toată zioa. Şi pe la amiezi, s-a cutremurat pământu. Şi a doa zi şi a 3 tot aşa s-a văzut soarele, şi frig dimineaţa. (p. 294)
- Dar astfel de fenomene ciudate au fost adeseori văzute şi menţionate în scris de către acelaşi M. Jipescu, în jurul Vălenilor. Dacă observaţiile din

28 august 1858, iunie 1874 şi 1 septembrie 1882, pot fi lesne atribuite aparițiilor unor comete, ce mai putem spune despre consemnarea din 30 ianuarie 1873, când „marți seara pe la orile 10, s-au văzut pe ceru un cearcări mare luminos în forma curcubeului, dar cu lumină şi împlinit ca cât centru Vălenilor...? (p. 293)

(n.n. – Ar putea fi pusă oare această însemnare cu o altă observație făcută în aceeaşi zonă, un secol mai târziu/vezi „Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine" p. 43–44/?: „Faptele se petrecuseră cam aşa: un grup de mai mulți navetişti se întorcea acasă/în comuna Predealul – Sărari, lângă Vălenii de Munte/ de la ultimul tren, spre miezul nopții... prin luna septembrie 1972. La un moment dat, au văzut pe cer, deasupra comunei lor, «un cerc mare de foc, mai mare decât roata de la căruță», cu o lumină atât de puternică «încât se putea citi la acea lumină». Au alertat aproape pe toți locuitorii care au ieşit din case, cu mic, cu mare, ca să vadă «minunea». Au dat fel de fel de interpretări, care de care mai fanteziste, celor văzute. Nu exista nici un efect sonor, caloric sau de oricare alt fel; era numai o puternică lumină albă deasupra caselor lor. Au fost teribil de impresionați, au îngenunchiat, sentimentul predominnt fiind curiozitatea...").

– Catastrofalul cutremur din noiembrie 1940 din România a fost şi el însoțit de fenomene luminoase. Conform unor relatări, există circa 200 de declarații scrise ale martorilor oculari. Dintre acestea, 32 semnalează apariția unor lumini misterioase, cu o zi şi chiar două înaintea seismului. Acest procent de 15%

nu este, desigur, relevant, dar nici nu poate fi înlăturat aprioric.

Am putut parcurge, aşadar, o listă de fenomene luminoase ciudate şi de cutremure. Este drept că nu toate semnalările de mai sus pot fi puse – cel puţin la prima vedere – în legătură cu seismele care le-au precedat sau urmat. Diferenţa de timp care le separă este uneori prea mare, ajungându-se chiar la luni de zile. Dar dacă vom încerca să comparăm datele anterioare cu cele obţinute în timpul ultimului cutremur catastrofal din România, pe de-o parte, şi cu concluziile unor cercetători străini, pe de altă parte, vom vedea că noţiunea de spaţiu-timp se estompează în mod ciudat...

BIBLIOGRAFIE:

Călin N. Turcu, „Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine", Editura Sincron, Cluj-Napoca, 1992, pp. 137–168).

6

BÂLEA-LAC, MASIVUL FĂGĂRAŞ
23–25 SEPTEMBRIE 1978

INTRUSUL DIN NOPŢILE MONTANE

„Cabana Bâlea-Lac (alt. 2027 metri) se află în preajma kilometrului 117, pe D.N. 7.C (35 kilometri distanţă de D.N. 1 şi 79 kilometri de la Curtea de Argeş). Cabana este aşezată în căldarea glaciară, pe o peninsulă ce pătrunde până în mijlocul celui mai mare lac din Munţii Făgăraşului.

Accesul se face cu telecabina în tot timpul anului, iar cu automobilul sau alte mijloace de transport, vara". (Bălăceanu Valentin, Cristea Hedda, „Munţii Făgăraşului. Ghid turistic", colecţia „Munţii noştri", Editura Sport-Turism, Bucureşti 1984, p. 54).

„Această cabană se bucură de faima celei mai frumos aşezate baze turistice din ţara noastră. Într-adevăr, oglinda celui mai mare iezer din Făgăraş, înconjurată de crestele stâncoase, semeţe, ale Piscului Bâlei şi vârfurile Paltinul, Capra, Văiuga şi Netedul, formează un codru de basm, pe care terasele în trepte ale văii, cu torentul care porneşte din lac şi cu întinsele păşuni alpine îl completează minunat." (Epuran Gheorghe, „Ghidul cabanelor. Călăuza turistului", ediţia a 2-a, Editura Uniunii de cultură Fizică şi Sport, Bucureşti, 1964, p. 167).

În imediata apropiere a cabanei turistice însă, se afla şi o a doua cabană, mai modestă (P+1), unde erau încartiruiţi militarii în termen care – la data desfăşurării evenimentelor descrise aici – lucrau la construcţia unui nou hotel turistic în zonă. Cabana – sau baraca – militară a fost demolată câţiva ani mai târziu...

În acest „cadru de basm" se desfăşoară evenimentele atât de misterioase pe care voi încerca să le descriu în continuare.

Eroii principali ai acestora au fost următorii: Radu Ion, sergent, conducătorul grupului de militari, Vinţa Ioan, caporal; Turcotu Dumitru, fruntaş, 21 ani; Dörr Ioan, fruntaş; Stan Gheorghe, soldat în termen, Sibu Dumitru, soldat în termen; Katona Andrei, soldat în termen, 21 ani; Thut Gerhard, soldat în termen, 20 ani; Vulpe (?), soldat în termen; Tischler Rudolf, şef şantier ICMJ; Guţu (?), locotenent-major la „Glăjerie", comandantul grupului de militari de la punctul Bâlea-Lac; Roth Martin, lăcătuş mecanic la telecanbină; Gheţa Victor, mecanic telecabină.

Mai trebuie adăugat aici că nici cabana turistică de la Bâlea-Lac nu mai există; ea a ars din temelii, după 1990...

***

Evenimentele au debutat în seara zilei de sâmbătă, 23 septembrie 1978 când, în jurul orei 24:00, Roth Martin, în vârstă de 24 ani, este trezit din somn de colegul său Gheţa Victor, care era destul de agitat şi susţinea, nici mai mult, nici mai puţin, că „arde cabana Bâlea-Lac" (Premoniţie?!?). Uitându-se pe fereastra camerei unde dormea (din clădirea staţiei terminus de telecabină), Roth Martin a

văzut, prin ceața foarte deasă, o luminozitate roşcată la 5–10 metri de el. Aceasta cuprindea tot câmpul vizual, părea a avea forma unui semicerc, dar lumina era relativ slabă, probabil datorită ceții care era atât de deasă încât nu se putea distinge solul, pietrele de pe jos sau configurația terenului. Această lumină pierdea şi creştea în intensitate, ca şi cum ar fi oscilat sau ar fi fost produsul unei surse mişcătoare. Roth Martin afirmă că nu a perceput nici un zgomot. Fiind întuneric în cameră şi dorind să observe fenomenul mai bine, el a deschis geamul şi a scos capul afară, dar nu a putut vedea mai mult. Nu şi-a putut da seama dacă sursa de lumină se afla pe sol sau deasupra capului şi nici din ce direcție venea. Nu s-a gândit să se ducă în spate, pe platforma telefericului, de unde avea o vedere de ansamblu către partea opusă geamului de la care-şi făcuse inițial observația. Deci, nu se ştie dacă în partea aceea – adică spre Valea Bâlii – exista aceeaşi luminozitate. Deşi lumina persista încă, după circa zece minute, Roth Martin s-a culcat din nou. La rândul lui, Gheța Victor avea să-i declare mai târziu lui Tischler Rudolf că, deşi el a ieşit pe platformă (a telefericului), nu a văzut nimic în plus, nu i s-a părut nimic suspect.

S-a luat în discuție ipoteza că lumina observată ar fi putut proveni de la o lanternă de mână, aflată în posesia unui turist întârziat care căuta cabana prin ceața deasă. Dar, atât Roth Martin, cât şi Gheța Victor nu se aflau de numai câteva zile pe munte; ei lucrau la Bâlea-Lac de mai bine de doi ani. Deci, ar fi putut lesne face deosebirea între lumina unei lanterne puternice şi o alta care ar fi provenit de la eventuala incendiere a cabanei. (Să nu uităm că fusese observată, încă de la început, „o luminozitate roşcată" care

„cuprindea tot câmpul vizual"). Pe de altă parte, e puțin probabil că un singur turist putea fi la acea oră târzie pe drum. Iar dacă ar fi fost doi sau mai mulți turiști, aceştia ar fi făcut ceva gălăgie sau măcar ar fi vorbit între ei. Or, era liniște deplină în împrejurimi... Iar poteca turistică nu se afla în direcția telecabinei. În fine, dacă ar fi fost un automobil care s-ar fi deplasat pe drumul auto din imediata apropiere, zgomotul acestuia s-ar fi auzit în liniștea nopții.

Legat de întâmplările aceleiaşi seri, iată ce declară Dörr Ioan, militar fruntaş din grupul de construcție al viitorului hotel:

„În ziua de 23 septembrie 1978, în jurul orei 24:00, am ieşit din dormitor, care se afla înspre lac, ca să merg să beau apă. Robinetul, mai precis spălătorul cu robinet, se afla la capătul opus al cabanei, în direcția cabanei (turistice) Bâlea-Lac, la circa 8–10 metri distanță de uşa dormitorului meu. Alt drum spre apa de băut nu există, în afara trotuarului din fața cabanei. Era întuneric şi ceață, dar becul de deasupra dormitorului meu ardea. Când am ieşit din cameră, am observat la o distanță de circa 6–8 metri de mine, în dreptul geamului de la camera gradaților, pe trotuar, la circa 1–1,5 metri depărtare d ezid (sau poate chiar pe scările de acces pe trotuar), o siluetă întunecată, neagră, care se distingea clar de împrejurimi. Avea înălțimea de circa 1,90–2,00 metri. Silueta stătea nemişcată şi aproape că se contopea cu întunericul, aşa că nu am putut distinge nici un fel de detaliu (mâini, picioare sau cap). Distanța de la care am văzut silueta era de circa 7–8 metri. Când l-am zărit, am strigat: «Care eşti mă, acolo?!», sau cam aşa ceva. Dar nu am primit nici un fel de răspuns şi, de frică, m-am întors în dormitor. Peste vreo cinci minute, am ieşit din

nou, pentru că îmi era sete. Am observat din nou silueta, dar de această dată era lipită de geam. Trebuie menţionat că geamurile au oboloane care, peste noapte, se închid. Nici de astă dată nu am putut distinge detalii; am văzut numai că silueta era groasă, înaltă şi mai întunecată decât împrejurimea. M-am întors din nou în dormitor, de unde am ieşit abia peste zece minute, pentru a vedea dacă mai este acolo. Şi cum nu am mai văzut nimic, m-am dus, în sfârşit, să beau apă. Când m-am întors, am intrat în camera gradaţilor, i-am trezit şi le-am relatat despre ce am văzut. Aceştia au râs de mine, ca de astfel şi colegii de cameră pe care, de asemenea, i-am trezit. Nu am auzit nici un fel de zgomot, nu am observat nici o lumină care să se asemene celor de la telecabină."

(Fruntaşul Dörr Ioan are ca studii patru clase primare, plus alte trei completare la fără frecvenţă. El a mai auzit despre OZN-uri, dar nu a citit nimic, niciodată, despre acest subiect.)

În linii mari, cam acestea ar fi faptele petrecute în acea seară de sâmbătă, de la sfârşit de septembrie...

SE INSTALEAZĂ PANICA

În seara zile următoare, duminică, 24 septembrie 1978, în jurul orei 21:45, acelaşi Dörr Ioan, împreună cu colegul lui, soldatul Vulpe, ies din dormitorul lor, pentru a verifica dacă în capcana pusă în apropierea uşii s-a prins vreo... vulpe! (Soldaţii de la cabană obişnuiau, din când în când, să-şi mai treacă timpul practicând această formă aproape nevinovată de braconaj: un fel de laţ de sârmă aşezat direct pe pământ. Ei sperau, astfel, să prindă vulpi, dar se pare că

nu au avut niciodată succes în încercările lor.) În momentul când se aflau în faţa uşii, venind dinspre dormitorul gradaţilor, apare sergentul Radu Ion care dorea să verifice dacă întregul efectiv al soldaţilor se afla la acea oră în cabană. Deodată, el a exclamat: „la uitaţi-vă ce vine-n jos!" Cei trei au văzut că pe ridicătura de pământ din faţa scărilor ce urcă spre etajul cabanei, în direcţia staţiei de telecabină, chiar lângă cisterna de motorină, se afla o siluetă întunecată, cu o înălţime de circa 2,5 metri. Au putut aprecia aproape corect această dimensiune, deoarece cisterna în cauză are o înălţime de circa 2 metri de la sol. Pe de altă parte, în acea seară, spre deosebire de precedenta, vremea era senină, fără ceaţă sau negură. În această fază a observaţiei, Dörr Ioan susţine că a văzut cum silueta îşi mişca „picioarele", fără însă a le putea distinge clar, mişcarea aceasta fiind lentă, greoaie. El crede că a mai putut vedea şi un fel de „mâini" care atârnau pe lângă corp, ca două mari semicercuri sau paranteze. A comparat mişcarea siluetei cu aceea a cosmonauţilor pe Lună, aşa cum văzuse el la televizor.

Fără să mai comenteze, au intrat toţi trei în dormitor, anunţându-i şi pe ceilalţi despre cele observate acolo, afară. Dar, în acelaşi moment, cei aflaţi în dormitorul învecinat au început să strige la ei, prin peretele despărţitor de scânduri, că cineva le-a deschis obloanele.

În dormitorul vecin, soldaţii îşi omorau timpul jucând remmy. Turcitu Dumitru stătea pe scaun cu spatele către geam, când ceilalţi au exclamat că cineva a deschis obloanele. S-a întors şi el şi a văzut că, într-adevăr, obloanele fuseseră deschise. S-a mirat, cu atât mai mult cu cât el însuşi fusese acela care, înainte de a intra în dormi-

tor, închisese obloanele de la camera lor. Le legase cu o sârmă pe care o răsucise cu cleştele patent şi le întărise cu un lat transversal pe dinafară, ca să nu se deschidă dacă ar fi început să bată vântul pe timpul nopţii. Contrariat, Turcitu Dumitru a ieşit din cameră şi s-a dus afară ca să vadă cine ar fi putut deschide obloanele de la camera lor. Nu a observat nimic deosebit şi, prinzând puţin curaj, s-a îndepărtat de cabană, urcându-se pe ridicătura de pământ aflată în direcţia telecabinei. În acel moment, a văzut că în apropierea motoarelor Diesel, la circa 10–15 metri de acestea, se afla o siluetă mare, întunecată. Deşi din cauza întunericului nu a putut distinge prea bine, el a văzut totuşi că era vorba de o siluetă cu contur umanoid, având pe cap două „coarne" îndoite spre spate, picioare butucănoase şi două mâini prevăzute cu „gheare" lungi. S-a speriat rău şi s-a întors rapid în dormitor. Colegii de cameră l-au întrebat dacă a văzut pe cineva (ei referindu-se, desigur, la „cineva" care ar fi putut dă le deschidă obloanele), dar Turcitu Dumitru le-a răspuns negativ, nedorind să-i sperie şi pe ei.

Din dormitorul alăturat – unde intraseră cu puţin înainte Dörr Ioan, Vulpe şi Radu Ion, povestind despre cele văzute – a ieşit Katona Andrei care, urcând în urma lui Turcitu Dumitru, a văzut la rându-i silueta, dincolo de cisternă, spre locul unde se aflau motoarele Diesel. S-a aplecat, a luat de pe jos două pietre pe care apoi le-a aruncat în direcţia aceea. Din cauza întunericului, nu şi-a putut da seama dacă şi-a atins sau nu ţinta. Dar a auzit clar venind de acolo un fel de „pufăit". După care s-a întors şi el tot atât de repede în propriul dormitor, punându-i în temă şi pe ceilalţi asupra celor întâmplate.

Thut Gerhard (20 ani, 8 clase plus un curs de calificare de tâmplar), care se afla în acelaşi dormitor cu Dörr Ioan, Vulpe, Radu Ion şi Katona Andrei, a reuşit între timp să se îmbrace şi a ieşit la rându-i afară, ca să-l vadă pe acel „drac", cum fusese botezată silueta, de către Radu Ion. (Acesta din urmă a ieşit şi el o dată cu Thut Gerhard, cu intenţia de a merge în celălalt dormitor, ca să verifice povestea cu obloanele deschise.) Mişcându-se mai greu, Thut Gerhard nu a mai apucat să vadă cine ştie ce... El a mai observat totuşi, chiar lângă uşă, cum o umbră mare „fuge" cu paşi greoi, „de parcă era scafandru", pe creasta ridicăturii de pământ, spre stânga, din direcţia cisternei înspre Valea Bâlii. Or, în partea aceea este prăpastia!

Între timp, sergentul Radu Ion ajunge în dormitorul vecin, constată adevărul în legătură cu obloanele deschise în mod misterios şi iese din nou afară, cu intenţia de a merge la W.C.-ul aflat la o oarecare distanţă în spatele cabanei lor. Dar nu avea să mai ajungă acolo. El vede din nou „umbra", dar de această dată la circa 15–20 metri în lateral faţă de cisternă, pe ridicătura de pământ. Deoarece aceasta era nemişcată, şi-a luat deodată inima-n dinţi, a apucat de undeva un băţ, spunând: „Veniţi doi inşi după mine" şi a început să urce pe dâmb, spre siluetă. Sibu Dumitru şi Stan Gheorghe l-au urmat la circa 3-4 metri distanţă. Ei l-au văzut pe sergentul Radu Ion ajungând la circa 1–1,5 metri de „umbră" şi cum ridică băţul, pentru a o lovi. Au avut impresia că în acel moment sergentul ţinea capul plecat spre pământ. Au auzit deodată un „suflu ca de tigru" venind dinspre „umbră" şi imediat sergentul a căzut pe spate, cu braţele desfăcute în lateral şi cu capul spre vale. A căzut de parcă fusese trăznit, ca un mort. Sibu Dumitru

şi Stan Gheorghe nu s-au mai putut mişca; ei au încremenit pe loc. Mai târziu, aveau să declare că nu datorită fricii (ei ar fi dorit să fugă de-acolo cât mai repede), ci din cauza acelui „suflu ca de tigru". O putere necunoscută, mai presus de propria lor voinţă, i-a paralizat locului. (Evident, s-ar putea ridica întrebarea: de câte ori până atunci auziseră cei doi cum „suflă un tigru"? Mă abţin să fac alt comentariu pe marginea acestui aspect şi mă limitez în a consemna cu exactitate care a fost formularea celor doi eroi înspăimântaţi ai episodului discutat.) În legătură cu acest moment, iată ce declară Sibu Dumitru:

„Când a căzut sergentul, eu şi cu Stan am vrut să mergem la el să-l ridicăm, dar nu puteam face nimic, nici o mişcare, eram ţeapăn şi eu şi Stan, parcă nici nu mai puteam gândi. Am văzut umbra îndreptându-se din mijloc şi dispărând parcă plutind în salturi laterale şi abia după aceea a putut fugi înapoi spre dormitor şi i-am chemat pe ceilalţi, să-l luăm pe sergent, dar n-au venit toţi, că le era frică. Când am mers (din nou) după sergent, eu aveam în mână cuţitul lui Turcitu, că ziceam că dacă e om îl omor".

Astfel, cei doi au putut asista la următoarele secvenţe ale acestei scene desprinse parcă dintr-un film de groază: ai eu observat cum „umbra" se apleacă asupra lui Radu, „să vadă dacă mai trăieşte", având „braţele" larg desfăcute, la care au putut distinge „ghearele" lungi. S-a aplecat încet, îndoindu-se de mijloc, iar după ce l-a „verificat" pe Radu, s-a îndreptat şi a dispărut, îndepărtându-se... Abia după aceea au putut cei doi să se mişte şi au rupt-o la fugă spre cabană, abandonându-l pe Radu Ion căzut în zăpadă.

În ciuda întunericului, dar mai ales din cauza faptului că pe ici pe colo mai persistau pete albe de zăpadă, nespul-

berate de vânt, scena descrisă mai sus a putut fi urmărită destul de bine şi de Katona Andrei şi Thut Gerhard care încremeniseră în faţa uşii dormitorului lor.

Thut Gerhard afirma că, după ce „umbra" l-a „verificat" pe sergentul căzut, s-a îndreptat şi a făcut doi-trei „paşi" greoi în lateral, „ca un cosmonaut pe Lună", după care a dispărut.

Iar Katona Andrei afirma: „ Nu semăna nici a om, nici a animal... Am văzut umbra dispărând, ca un om când fuge prin apă, aplecându-se mult într-o parte şi în alta, dar nu ca un urs sau alt animal, că am văzut urşi destui. Parcă plutea, când pe un picior, când pe celălalt..."

Ei (Katona Andrei şi Thut Gerhard) i-au văzut şi pe Sibu Dumitru şi Stan Gheorghe alergând spre cabană şi strigând înspăimântaţi: „Săriţi, a murit sergentul!" Strigătele acestea au fost auzite şi de către Dörr Ioan care se afla în interiorul cabanei.

Ajunşi lângă cabană şi dându-şi seama că „umbra" a dispărut, Stan Gheorghe şi Sibu Dumitru s-au reîntors pe colină, l-au apucat pe sergent pe braţe şi au început să-l târască spre dormitorul lor. De la jumătatea distanţei, le-au venit în ajutor Katona Andrei şi Thut Gerhard. Astfel, toţi patru au reuşit să-l ducă pe sergent în dormitor şi l-au aşezat pe un scaun. Deşi acesta avea picioarele ţepene, de la brâu în sus era moale, şira spinării se arcuia cu uşurinţă, umerii şi capul erau căzuţi înainte. Avea ochii deschişi şi privirea fixă. Au încercat cu toţii să-l readucă la viaţă. În tot acest timp, sergentul nu a dat drumul bâtului din mână, degetele fiindu-i atât de încleştate, încât nu i le-au putut desface. Deşi era numai în chilot şi bluză, nu avea nici o rană vizibilă, dar celorlalţi militari li s-a părut că pielea

picioarelor, a mâinilor şi a feţei (deci a suprafeţelor expuse) era mai roşie la culoare. Dar acesta ar fi putut fi efectul firesc al temperaturii destul de scăzute pentru acea altitudine (peste 2 000 de metri) şi acel anotimp (sfârşit de septembrie). Oricum, în urma acestei „aventuri", se pare că sergentul nu a avut de suferit nici un fel de traumă fizică sau psihică cu efect imediat.

Eforturile de reanimare au durat aproximativ zece minute. La vreo patru minute după ce sergentul a fost adus în cabană şi aşezat pe scaun, Turcitu Dumitru s-a dus din nou la uşă, a întredeschis-o puţin şi a privit afară, înspre colina pe care se afla cisterna de motorină, acolo unde se derulaseră înspăimântătoarele întâmplări ale acelei seri. El a observat chiar lângă locul unde fusese văzută „umbra", la nivelul solului, o „coroniţă de lumini" cu un diametru de circa o jumătate de metru. Deşi erau mai multe luminiţe, Turcitu Dumitru a putut observa că patru dintre ele păreau a fi mai mari, cam de mărimea unui ou de găină, şi dădeau impresia că „dansau în cerc", sau că „săreau dintr-o parte într-alta". Această „coroniţă de lumini" a fost văzută şi de alţi patru militari aflaţi în cameră: Stan Gheorghe, Sibu Dumitru, Thut Gerhard şi Katona Andrei. Ei nu au observat însă cum a dispărut „coroniţa"; pur şi simplu, *a dispărut*!

Deci, după circa zece minute, sergentul Radu Ion a început să-şi revină. Şi-a descleştat mâna, bâtul a căzut pe podea şi a murmurat: „Lăsaţi-mă, lăsaţi-mă... nu am nimica..." Când a fost din nou perfect lucid, şi-a dat seama că nu-şi mai amintea nimic din cele petrecute cu el. Îşi reamintea clipa când a ridicat mâna să lovească cu bâtul şi... atât! În continuare, nu mai ştia ce se petrecuse cu el.

Se pare că a existat atunci un moment în care s-a iscat o oarecare panică. Grupul acela de militari, de tineri bărbați, au mărturisit fără reținere că le-a fost teribil de frică. Ei s-au strâns cu toții în dormitorul de sub scară, au baricadat ușa cu paturile lor metalice și grele și au început să comenteze evenimentul în fel și chip. Nu au mai putut dormi; în noaptea aceea nu mai putea fi vorba de odihnă.

(Din documentația pe care am avut-o la îndemână, nu reiese dacă pe parcursul acestor întâmplări, înaintea lor sau după, a fost stinsă lumina, pe vreo perioadă oarecare de timp. Neexistând deci nici un fel de mărturie în acest sens, nu mă pot pronunța aici referitor la acest aspect al problemei. Fac această afirmație, tocmai pentru că este cunoscut faptul că trecerea sau staționarea OZN-urilor în anumite zone este asociată adeseori cu întreruperea totală sau parțială a curentului electric în zonele respective. De fapt, nici măcar nu pot afirma că în atât de complicata „Afacere Bâlea-Lac" a fost vorba de OZN-uri sau de anumite manifestări de tip paranormal).

După ce s-a mai scurs un interval de timp, apreciat între o oră, o oră și jumătate, militarii baricadați în dormitor au auzit clar cum cineva le zgâria obloanele pe dinafară (obloanele cu pricina fuseseră din nou închise). Zgârieturile acelea s-au auzit în repetate rânduri. Atât Sibu Dumitru, cât și Dörr Ioan declară că au auzit o voce groasă și joasă care, în două ânduri, a pronunțat parcă cuvintele: „SERGEND... SERGEND..." Ei s-au întrebat unul pe altul: „Ai auzit?!" și și-au confirmat reciproc aceasta. Dar numai ei doi au auzit acea voce ce părea ireală; ceilalți soldați afirmau că nu au auzit nimic... Sibu Dumitru afirma de zor că a văzut urși de nenumărate ori, dar „asta" nu semăna nici pe departe cu un urs.

Au făcut cu toții o noapte albă...

A doua zi dimineață, cum au dat zorile, au ieşit afară şi au observat că obloanele, care fuseseră vopsite proaspăt, cu numai două-trei zile în urmă, prezentau mai multe zgârieturi. Acestea parcă ar fi fost făcute de o mână uriaşă, cu unghii foarte ascuțite: patru linii drepte în diagonală, intersectate perpendicular cu o a cincea. Pe obloane se aflau trei astfel de urme. Interesant era însă că scândura oblonului nu fusese atinsă, nu era zgâriată, singură vopseaua prezentând urmele acelea.

După verificarea obloanelor, soldații au mers şi în locul unde căzuse sergentul. Trebuie precizat că, deşi în jurul cisternei zăpada era bătătorită, în zona cu pricina, ea nu fusese atinsă. Se cunoştea clar urma unde sergentul căcuse întins pe spate în zăpadă, dar *nici un fel de altă urmă nu era vizibilă* în acel loc. (Nici ale „umbrei" şi nici ale „coroniței de lumini" observate în noaptea precedentă.)

Nedorind să mai petreacă acolo încă o noapte de groază, zece din cei doisprezece oameni au plecat încă în acea dimineață de luni, 25 septembrie 1978, spre „Glăjerie", lângă cabana Bâlea-Cascadă (altitudine 1234 metri). Singurii sergentul Radu Ion şi caporalul Vințan aveau să rămână la cabana lor de lângă Lacul Bâlea. Ceilalți au plecat la vale pe scurtătură, tăind serpentinele drumului național Transfăgărăşan. Era din nou o ceață foarte deasă, dar cunoşteau bine traseul.

Pe parcurs, la un moment dat, de pe panta abruptă a muntelui aflată în stânga lor, au început să „curgă" la vale pietre şi bolovani. Katona Andrei declară că un bolovan de circa 40–50 kilograme a căzut chiar în fața lui. Şi au auzit din nou, foarte clar, acel „suflu ca de tigru". De văzut însă

nu au văzut nimic, din cauza ceții, dar susțineau cu toții că „acel ceva" arunca după ei cu pietre.

Ajunși la „Glăjerie", cei zece oameni au fost întâmpinați de lt. maj. Guțu care confirmă faptul că aceștia erau atât de înspăimântați încât refuzau cu înverșunare să urce înapoi la Lac. În noaptea aceea, au dormit cu toții la „Glăjerie", iar în ziua următoare nu s-au urnit decât după ce lt. maj. Guțu le-a promis că îi va însoți.

În fine, în dimineața zilei de marți, 26 septembrie 1978, întregul grup a fost urcat într-o mașină și readus la cabana de lângă Lacul Bâlea.

Semne de întrebare ce persistă în timp

Un grup mixt de cercetători particulari din orașele Sibiu și Bucureşti s-au deplasat la Bâlea-Lac cu mașinile, de patru ori, în luna imediat următoare. Ei au desfășurat o investigație preliminară destul de amănunțită, interogându-i pe martorii care au avut tangență directă cu acele evenimente, luându-le declarații și punându-i să facă schițe care să reprezinte ceea ce au văzut atunci. Schițele în cauză sunt destul de naive și aproape deloc revelatoare, dar trebuie ținut seama că observațiile au fost făcute în timpul nopții (așadar, pe întuneric aproape complet) și că totuși militarii aceia erau niște oameni simpli, cu o pregătire și un nivel intelectual destul de modeste.

Așadar, cercetătorii sibieni și bucureșteni au discutat cu martorii acelor evenimente... Cu o singură excepție! Pe un singur om nu l-au putut găsi niciodată: pe sergentul Radu Ion, protagonistul principal al evenimentelor de atunci! Prima oară se afla în permisie; a doua oară era tot în per-

misie; a treia oară era plecat în sat să ridice un colet de la oficiul poştal; iar a patra oară... fiind deja lăsat la vatră!

Grupul sibian a urcat la Bâlea-Lac, pentru ultima oară, la 22 octombrie 1978, după care şi-a întocmit raportul final. Pe baza acestui raport şi a documentaţiei scrise a acestui grup, a fost elaborată, de fapt, şi prezentarea evenimentelor pe care le-am descris mai sus...

În cursul investigaţiilor desfăşurate, sibienii mai aveau să afle încă un lucru interesant. Roth Martin, lăcătuşul mecanic de la Bâlea-Lac – referindu-se la fenomenul luminos observat de el în seara zilei de 23 septembrie 1978 – declara următoarele:

„De patru ani de când sunt aici, am zărit de trei ori acest fenomen – o dată toamna; o dată iarna; o dată primăvara. Nu ştiu ce poate fi, dar am încercat să-mi explic ca un fenomen electric de ionizare. Lumina era însă peste tot, nu era o fâşie sau un fascicul, ci o lumină totală. La vreo două săptămâni după cutremur (cel din martie 1977), colegii de la telecabină au văzut o lumină foarte puternică de culoare portocalie-roşcată, de formă circulară, care s-a văzut staţionând câteva secunde, între Turnurile Doamnei, apoi s-a stins, făcându-se mai mică, într-o secundă. Probabil a dispărut cu o viteză foarte mare. Nu au rămas urme vizibile la Turnurile Doamnei, deoarece elevii şcolii de alpinişti au trecut pe acolo şi n-au sesizat nimic."

„Faima" celor întâmplate sus în munţi se întinsese deja în ţară. Se vorbise despre evenimente în public, la Sibiu, cu prilejul unor simpozioane ştiinţifice. Aşa se face că cei interesaţi de problematica OZN aflaseră amănunte „calde", la prima mână, de la chiar cei care desfăşuraseră anchetele în teren.

Astfel, incitat de o întreagă suită de aspecte care rămâneau totuşi sub semnul întrebării, un alt cercetător particular bucureştean, inginerul M.T. avea să întreprindă o anchetă pe cont propriu, independent de aceea desfăşurată de grupul anterior. El a dorit cu orice preţ să-l găsească pe misteriosul sergent Radu Ion şi să stea de vorbă cu el cu atât mai mult cu cât – după cum afirmam mai sus – nimeni dintre cei care investigaseră cazul respectiv nu-l văzuse la faţă, nu discutase cu el.

În acest sens, M.T. s-a dus în satul de baştină al sergentului, în judeţul Dolj, pe lângă Dunăre, dincolo de Segarcea. Nu l-a găsit acasă, dar tatăl sergentului i-a spus că fiul său se mutase în Craiova. A plecat apoi după el şi la Craiova, dar nu a reuşit să dea de urma lui nici aici.

Nouă ani mai târziu, conform unei înţelegeri telefonice anterioare, în după-amiaza zilei de sâmbătă, 25 aprilie 1987, m-am întâlnit în Bucureşti cu inginerul M.T. Discuţia, desfăşurată pe parcursul a circa două ore, nu a schimbat în linii mari datele deja cunoscute despre „Cazul Bâlea-Lac". De asemenea, inginerul M.T. mi-a oferit un text dactilografiat pe trei pagini, întocmit imediat după încercările sale eşuate de a-l găsi pe sergentul Radu Ion. Nu-l voi mai reda şi pe acesta în continuare.

Se părea că intrasem într-o fundătură... Trecuse aproape un deceniu şi nu se întrevedeau şanse de descâlcire a acestei atât de complicate Afaceri Bâlea-Lac, cu atât mai mult cu cât, în vara aceluiaşi an 1987, am întreprins pe cont propriu o serie de investigaţii: la lacul-Bâlea (23–26 iulie); la Slatina şi Craiova (4–5 august) şi nu am reuşit să aflu prea multe lucruri noi în plus. Pe fostul sergent Radu Ion, nici gând să-l găsesc...

PĂRERILE SPECIALIŞTILOR ROMÂNI

Simultan, ca să nu-mi irosesc timpul în zadar, m-am apucat să sistematizez, dactilografiez şi multiplic toată documentaţia pe care o acumulasem despre „Afacerea Bâlea-Lac". Apoi am expediat prin poştă această sinteză mai multor prieteni din ţară, rugându-i, pe fiecare în parte, să-şi spună părerea. Redau, în continuare, câteva fragmente din răspunsurile primite.

1. ***Mihai Harry Danciu (Braşov)***

„(...) Mi-am dat seama că cei de la Sibiu au făcut o «anchetă» foarte foarte slabă, urmare a fost că cele mai semnificative elemente au rămas ascunse, fapt pentru care ca «umplutură» trebuie să recurgem la speculaţii şi diverse presupuneri a ceea ce s-a întâmplat în realitate!

Membrii clubului Univers, din Sibiu, care au anchetat cazul, în funcţie de unele relatări ale martorilor, nu au putut aduce elemente semnificative care să poată da naştere la un «portret robot» al entităţii.

Faptul că principalul martor, serg. Radu Ion, nu a putut fi găsit din motive rămase, până în prezent, neelucidate crează un «gol» în studiul acestui caz. De astfel, «ancheta» nu s-a desfăşurat conform «normativelor» stabilite în anchetarea unor astfel de cazuri, ceea ce denotă că membrii clubului erau neinformaţi asupra acestui mod de «lucru».

«Întâlnirea» cu acea fiinţă mi s-a părut familiară în sensul că în urmă cu opt ani (6/7 decembrie 1978, deci «numai după trecerea a două luni şi două săptămâni», cum bine remarcă Mihai Harry Danciu în scrisoarea sa), mai multe publicaţii OZN din străinătate aduceau din nou cazul Zanfretta la lumină!

Deşi anul 1978 nu a constituit un an al «valurilor» de OZN-uri, o serie de evenimente petrecute în Europa (mai ales în Italia) au atras atenţia cercetătorilor OZN. S-au înregistrat o serie de cazuri în care au fost implicate entităţi cu aspect umanoid, care au constituit o nouă pagină în clasificarea de tipuri, considerate «cazuri de excepţie», întrucât numărul lor este foarte redus. Entităţi de genul celor observate în 1978 în România şi Italia au constituit subiectul unor relatări cu ani în urmă, relatări care proveneau din Brazilia, SUA şi Canada. Una dintre caracteristicile acestor întâlniri cu astfel de entităţi (cu talia peste 2,5 metri), este de multe ori lipsa observării în împrejurimi a unor vehicule (zburătoare) care ar justifica prezenţa acelor fiinţe în diverse locuri izolate."

Alăturat acestor consideraţii, Mihai Harry Danciu trimite o copie dactilografiată pe zece pagini a traducerii articolului „Paznicul de noapte răpit de un OZN" de Luciano Bocone, articol apărut în FSR (Anglia), vol. 26, nr. 1/1980. Este vorba, în acest articol, de celebrul „Caz Zanfretta" care are, într-adevăr, foarte multe asemănări cu întâmplarea de la Lacul Bâlea. Nu voi relua, în continuare, nici măcar pe scurt, expunerea acestui caz din Italia; cei interesaţi de amănunte pot consulta bibliografia.

Asemănările pe care Mihai Harry Danciu le găseşte între „Cazul Bâlea-Lac" şi „Cazul Zanfretta" sunt următoarele:

- Luminile care păreau că se deplasau singure – Zanfretta le descrie aşezate într-un triunghi, martorii de la Bâlea-Lac le descriu ca o „coroniţă" de lumini.
- Entitatea de peste 2,5 metri.

– În „Cazul Zanfretta" sunt observate mai multe detalii şi aceasta ca urmare a condiţiilor mai bune de vizibilitate, Zanfretta având la îndemână şi o lanternă.
– Apropierea de entitate are acelaşi efect de aruncare la sol a martorului (probabil la Zanfretta din cauza lanternei şi la Radu Ion din cauza bâtului, ambele „unelte" fiind descifrate de entitate drept o armă!).
– Deplasarea entităţii este identică – tot o plutire, fapt că nu se vor găsi urme.
– pe Zanfretta, ajutoarele venite îl găsesc tot cu privirea rătăcită, ţinând strâns pistolul în mână; Radu Ion ţinea strâns bâtul cu care voia să atace strania făptură.
– Corpul lui Zanfretta ca şi hainele sunt fierbinţi ca şi cum ar fi stat într-un cuptor; corpul lui Radu Ion este roşu pe părţile expuse, fapt datorat probabil unei surse de radiaţii asemănătoare. Expunerea la aceste „radiaţii" diferă la cele două cazuri.
– Zanfretta suferă o „pierdere" de timp. În stare de hipnoză, relatează cele întâmplate în acest „timp" pierdut... Radu Ion nu-şi aduce nici el aminte de cele întâmplate... există un gol.
– Zanfretta este anchetat sub stare de hipnoză regresivă, pe când Radu Ion nu este supus unor astfel de consultaţii. (Nu se cunoaşte dacă superiorii din cadrul armatei au sau nu ştiinţă de aceste procedee. În caz că da, unele informaţii sunt în posesia lor, ceea ce explică negăsirea martorului trimis mereu „aiurea" când se află că va fi anchetat de civili. I se sugerează ideea „secretului militar".)
– Casca purtată de entitatea din cazul Zanfretta îl duce tot la ideea unui diavol cu coarne! Martorii de la Bâlea-Lac vorbesc de un „drac"!

Mihai Harry Danciu își încheie astfel analiza pe care o face:

„Dacă anchetatorii Cazului Bâlea-Lac ar fi cunoscut modul corect de anchetare a cazurilor de tip CE-III, cu totul alta ar fi fost situația în acest moment. Este interesant dacă s-ar găsi martorul principal și să i se ia un „interviu" după trecerea a aproape zece ani de la acest caz. Să i se arate portretul robot al entității văzută de Zanfretta, urmărindu-i-se reacția. Sub stare de hipnoză regresivă, se mai pot reconstitui evenimentele petrecute cu Radu Ion în acea noapte. Este singura metodă care ne poate clarifica dacă între aceste două cazuri există o legătură."

„Cazul Zanfretta" a făcut multă vâlvă și numeroase publicații din întreaga lume l-au amintit cu lux de amănunte. Ceea ce se știe mai puțin însă este faptul că, ulterior acestei prime întâmplări, Zanfretta a mai trecut prin încă trei evenimente aproape asemănătoare, toate acestea putând fi încadrate fără dubii în categoria întâlnirilor de gradul III și IV. Aveam să aflu aceste amănunte, ca și altele tot atât de interesante, de la eruditul savant și cercetător ufolog spaniol Antonio Ribera, în timpul vizitei pe care i-am făcut-o la locuința sa de lângă Barcelona, în toamna anului 1991.

2. *Dr. Adrian Pătruț (Cluj-Napoca)*

Modelul oglinzilor interioare. A fost formulat pentru explicarea unor fenomene exotice de condensare. El a fost dezvoltat în cadrul unui model general al continuumului material, ierarzizat în termeni de informație și entropie. Astfel, continuumul material, care desemnează realitatea obiectivă în totalitate, ar cuprinde:

- o realitate informațional-energetică (RIE) dominată de elemente informaționale, grefate pe un fond energetic fundamental;
- O realitate fizică (RF) definită spațio-temporal, dominată de bioplasmă și substanță, energii transfizice și energii fizice, respectiv structură și formă.

În anumite condiții, elemente informațional-energetice din RIE pot fi chemate la manifestare temporară în RF prin sincronicitate. Factorii simultani coincidenți necesari pentru manifestare prin sincronicitate sunt oferiți de interacțiuni dinamice cu elemente din inconștientul personal și colectiv, componente ale psihicului uman.

Astfel, codurile informațional-energetice, interferate cu elemente din psihicul uman, se actualizează în cadrul spațio-temporal și, cu ajutorul substratului bioplasmă-substanță, îngheață temporar în structuri și forme definite, marea diversitate a așa-numitelor fenomene exotice de condensare (manifestări bioplasmatice, fenomene forteene, apariții, evenimente ufologice etc.).

Astfel, toate fenomenele exotice de condensare (inclusiv aparițiile, OZN-urile cu sau fără ocupanți) reprezintă mai mult *oglinzi interioare*, în care se reflectă dorințele, speranțele, traumele, visele, credințele, convingerile și propriile noastre chipuri, mai mult sau mai puțin deformate.

Observații generale asupra cazului și anchetelor efectuate

Din cauze obictive și subiective, anchetele efectuate nu oferă elemente suficiente pentru o analiză corespunzătoare. Nu este prezentat portretul psihologic al martorilor, nu sunt prezentate suficient discuțiile finale care trebuie să clarifice anumite elemente discordante ale relatărilor individuale.

Probabil că o serie de elemente noi, inedite, ar fi devenit accesibile prin regresia hipnotică a principalilor martori ai cazului (un deziderat cvasi-imposibil în condițiile date).

Povestea cu martorii-cheie care se mută mereu și nu pot fi găsiți, cu negative fotografice sau probe importante care dispar dintr-un motiv sau altul traumatizează de mult timp pe cei preocupați de studiul unor fenomene exotice.

În absența unor elemente suficiente, nu putem formula decât o apreciere generală asupra semnificației evenimentelor din zona Bâlea-Lac, septembrie 1978.

Încadrarea cazului

Cazul Bâlea-Lac reprezintă un fenomen clasic de „apariție". *Nu există nici un element al observației care să sugereze un EVENIMENT UFOLOGIC.*

Dorim să subliniem că „observațiile" de ființe exotice, care nu sunt asociate cu o structură de tip ufologic, reprezintă „apariții" clasice. Ele sunt urmărite și teoretizate de sute de ani, iar numărul cazurilor raportate depășește cu mult pe cel al manifestărilor ufologice.

Interpretarea cazului

Relatările martorilor principali conțin o serie de elemente simbolice care permit interpretarea cazului în contextul modelului oglinzilor interioare.

Astfel, entitatea observată are aspect phallic evident sau prezintă simboluri phallice. Aspectul phallic și demoniac, cu coarne și gheare al „entității" observate reprezintă simboluri consacrate sexului, respectiv al ispitei și păcatului.

Aceste elemente simbolice sugerează, în cadrul unei interpretări psihanalitice a evenimentelor, existența unor probleme erotice nesoluționate și a unor refulări sexuale în

cadrul micii comunități cvasiizolate de bărbați tineri, implicați în evenimente.

În privința realității obiective a evenimentelor relatate de către martori, există două posibilități extreme:

1) Evenimentele relatate de către martorii respectivi reprezintă o halucinație colectivă, cu simboluri erotice, induse de o frustare sexuală colectivă, reprezentând, în ultimă instanță, experiențe interne colective fără corespondent concret, obiectiv.
2) Evenimentele relatate de către martori au un corespondent concret, real, obiectiv care materializează frustrările sexuale ale martorilor, corespunzând astfel unor experiențe obiective.

Paralizia temporară a sergentului Radu Ion şi a soldaților Sibu şi Stan poate fi explicată atât prin ipoteza 1), cât şi prin 2).

În favoarea ipotezei 2), a unei experiențe colective, cu corespondent concret, ar pleca doar zgârieturile de pe obloane, dar acestea nu par a fi suficient de concludente pentru a reprezenta argumente importante.

În schimb, în favoarea ipotezei 1), a unei experiențe interne, fără corespondent concret, pledează absența urmelor pe zăpadă, în locul în care sergentul şi cei doi soldați au observat entitatea, deşi urma sergentului se păstra bine întipărită.

Caracterul simbolic este evident şi în principalele elemente ale aşa-zisei observații. Coronița de lumini şi entitatea demoniacă reprezintă, în accepțiunea noastră, un simbol benefic, divin, respectiv un simbol malefic, satanic.

Binele şi răul, înscrise profund în conştiința noastră, se reflectă şi în elementele cazului Bâlea-Lac.

Aspectul parțial rațional – parțial absurd, parțial obiectiv – parțial subiectiv, parțial bun – parțial rău pare a reprezenta o caracteristică definitorie, descurajatoare pentru cei preocupați de analiza cazurilor de „apariții" sau a evenimentelor ufologice.

3. *Prof. Mandics György (Timişoara)*

Cazul Bâlea-Lac este edificator şi revelator pentru tipul de observații ESE (Entități Straniu-Eluzive, după categoriile mele). În ancheta prelucrată (...), se văd clar câteva din furcile caudine prin care trebuie să se strecoare materialul spre a i se da coloratura ET dorită de investigatori. Evident, greutatea cea mai mare este preconcepția investigatorului (a se vedea „Omul şi Universul", p. 311 şi urm.), care involuntar transformă cazul o dată cu sosirea sa. Apoi vine barajul bine cunoscut de anchete etnografice de teren, falsificate de secole şi chiar şi astăzi, de ceea ce se numeşte „leading question", adică o întrebare cam de acest tip: nu e aşa că ființele acelea erau mai mari ca oamenii? Ori aveau ele antene? Dacă se studiază un manual bun de psihologie experimentală, se vede că o serie de impulsuri ce se pot extrage din diverse întrebări puse sugerează structurări diferite ale aceloraşi stimuli. De exemplu: faptul că mărturiile sunt atât de diferite nu cred să se fi datorat atât stimulului diferit sau percepției atât de diferite a diversilor factori, ci mai mult sugestiilor diferite primite de la diverşi investigatori. (...).

Mai departe. În fiecare caz, un rol deosebit îl are şi preconcepția observatorilor. Mi se pare evident că stimulul originar, în colaborare cu preconcepția existentă în martori (la Sibu şi Turcitu, de pildă), s-a dezvoltat pe un teren de fol-

clor şi superstiţii populare româneşti, în reprezentările lor putând fi uşor descifrată apariţia sataneia necuratului. (...).

Oricum, toată gama reprezentărilor de Entităţi Straniu-Eluzive la Bâlea-Lac mi se pare subsumabilă reprezentărilor unui colectiv *necontaminat precedent de mitul ET.* În acest sens, cred că acest caz îşi găseşte multe similitudini cu descrierile făcute de alţi martori necontaminaţi puternic ET în întreaga lume. (...).

Ce putem spune despre caz, în concluzie? În lipsa unor dovezi indubitabile, ca în toate cazurile ESE cunoscute în lume, ne putem situa pe diverse poziţii:

a) Bănuitoare. Soldaţii beţi văd năzbâtii, toţi sunt cretini şi mincinoşi.

b) Mistică. Cazul e clar, excelent. Similitudinea sa cu unele cazuri mondiale demonstrează că ET sunt umanoizi, poartă costume de scafandru cu antene şi dispun de forţe de autoapărare necunoscute (vezi paralizia). Soldaţii nu pot fi decât de toată încrederea.

Analiza riguroasă a faptelor demonstrază că în acest moment am mai putea face puţin pentru a clarifica unele detalii şi a forja şi testa câteva ipoteze.

Din multitudinea de ipoteze care s-ar putea formula în legătură cu acest caz, eu tind spre următoarea soluţie, ce ar trebui, evident, testată:

a) Soldaţii spun, în esenţă, adevărul. Ei au sesizat, realmente, ceva necunoscut şi insolit.

b) Descrierea diferită a „fiinţei" se datorează unor imagini prototip din creierul lor, de aceea ei au filtrat petele de lumină şi întuneric, decelate conform unor scheme culturale preexistente în mintea lor, cât şi în mintea anchetatorilor cazului. (...).

c) Au fost o serie de efecte fizice, dintre care cele mai spectaculare sunt: paralizia temporară; desfacerea obloanelor, zgârieturi pe obloane; coronița de lumini ce apare și dispare.

d) Panica lor a fost reală. (...).

Toate acestea mă conduc la următoarea soluție posibilă:

Cazul nu a fost de natură ET, ci de natură „plasmatică", unde prin „plasmă" nu înțeleg materia binecunoscută în fizică, ci ceva similar. Cercetările geofizice au relevat că marile tensiuni din munți, în perioadele dinainte și după cutremure, produc fenomene de luminiscență curioase; și, ceea ce este mai interesant, un fel de „pseudoplasmă" în contact cu care creierul se pare că este afectat. Apar brusc diverse imagini latente la mică apropiere, iar contactul fizic duce la paralizii sau amnezii.

Conform acestei teorii, am avea explicația coerentă a comportamentului ciudat și a viziunilor diferite a diverși inși condiționați cultural diferit. Singura problemă de natură fizică ar rămâne oblonul legat cu sârmă. Să fi existat un „gol" în memoria celui ce l-a legat? Să fi atribuit, ulterior, acest episod întâmplării în ansamblul ei? Schijeliturile de pe obloane să fi fost mai vechi și să avem de-a face cu un caz clasic de „falsă memorie"?

Aceasta ar fi o soluție rezonabilă, de natură mitogenetică ce, deși nu implică ET, elimină exagerările de ambele laturi.

ÎNTÂLNIRE NOROCOASĂ

Printr-un concurs fericit de împrejurări, în ziua de 21 noiembrie 1987, l-am întâlnit, la domiciliul lui, pe fostul sergent Radu Ion, „protagonistul principal" al eveni-

mentelor derulate la Bâlea-Lac în septembrie 1978. Paginile următoare se constituie într-un fel de „raport" al acestei întâlniri.

1/ Am găsit foarte uşor adresa lui Radu Ion, într-un cartier din apropierea gării, mai ales că ştiam dinainte locul aproximativ în care trebuia să mă deplasez. M-am folosit cu succes atât de hartă, cât şi de schiţa întocmită anterior.

2/ Radu Ion este angajat, în prezent, la o întreprindere din oraşul în care locuieşte.

3/ Este căsătorit şi tată a doi copii (Camelia, 8 ani, şi Aurel, 6 ani). Soţia sa are serviciu. Lucrează amândoi în schimburi diferite, astfel încât unul dintre ei să rămână permanent acasă, dimineaţa sau după-amiaza, pentru a supraveghea şi îngriji copiii. Situaţia lor este absolut comună, obişnuită pentru un număr foarte mare de familii. Era căsătorit şi atunci când se afla la Lacul Bâlea, dar nu avea copii.

4/ Radu Ion are talia de 1,73–1,74 metri, este brunet, poartă mustaţă şi are o uşoară tendinţă de îngrăşare. Vârsta: 32 ani. Este un bărbat aspectuos.

5/ apartamentul în care locuiesc cu toţii este mic, destul de înghesuit şi modest, fără ostentaţii. Are şi o bibliotecă destul de aprovizionată cu volume de literatură autohtonă şi universală. O familie de oameni obişnuiţi, echilibraţi şi ospitalieri.

6/ Discuţia cu Radu Ion a avut loc în acea după-amiază de sâmbătă, între orele 15:30 şi 18:00. În tot acest interval, curentul electric a fost întrerupt („se opreşte zilnic, de dimineaţa până seara...").

7/ Radu Ion era oarecum prevenit că îl caut: numele meu nu-i era străin dar, evident, nu mă cunoştea. Primise printr-un curier, de la tatăl lui din comuna Catane, cu câteva zile în urmă, scrisoarea pe care i-o trimisesem acestuia la 27 octombrie.

8/ Intenționa să-mi dea un aviz telefonic pe adresa de la Văleni, pentru a vedea de ce îl caut. Acest fapt denotă un caracter deschis, sincer, comunicativ, aşa cum este, de fapt, în realitate, Radu Ion.

9/ Radu Ion mi-a confirmat nu numai că evenimentele de la Bâlea-Lac au avut loc, aşa cum sunt ele deja cunoscute, dar mi-a mai dat şi o serie de detalii noi şi interesante asupra lor.

10/ În luna septembrie 1978, Radu Ion se afla detaşat la Bâlea-Lac pentru o perioadă de patru luni. El avea în subordine un număr de 40 de soldați.

11/ Sarcina lor era aceea de a începe lucrările de fundație pentru un nou hotel şi nicidecum nu erau detaşați acolo pentru lucrările de amenajare sau întreținere pe Transfăgărăşan. Şanțurile pentru fundația respectivă se văd şi în prezent. După afirmația lui Radu Ion, hotelul nu a mai fost construit pentru că era aşezat „prea în calea vânturilor" – după propria-i expresie. Nu a pomenit nimic de „lipsă de fonduri şi de mână de lucru". Într-adevăr, locul nu fusese prea fericit ales, el aflându-se pe un pinten stâncos, chiar în locul de unde începe, de fapt, Valea Bâlii, deşi peisajul oferit turiştilor ar fi fost cu adevărat magnific. După aceleaşi afirmații, hotelul ar fi trebuit să aibă 300 de locuri de cazare!

12/ În zilele când au avut loc evenimentele cu pricina, la Bâlea-Lac se aflau doar 20 de soldați, adică jumătate din întregul colectiv, cealaltă jumătate fiind detașată, temporar, în alt sector de muncă.

13/ În momentul când i-am citit lista celor 13 nume (11 militari și doi angajați de la telecabină), mi-a confirmat imediat că și-i amintește perfect pe toți. Nu a obiectat asupra nici unuia dintre ei, transcrierea numelor fiind corectă pentru toți cei de pe listă.

14/ Nu cunoaște, în prezent, adresa nici unuia dintre foștii săi camarazi de armată. Nu a știut care era cel de-al doilea nume al locotenentului Guțu, relațiile dintre ei fiind de la superior la subaltern și – în genere – destul de încordate.

15/ Mai mult decât atât, se pare că relațiile dintre cei doi erau alterate de diferența de caracter, în primul rând. Guțu era un om dur care nu știa să se facă iubit și apreciat de camarazii săi.

16/ Radu Ion este cel care a turnat fundația de beton pentru baraca pe care și-au construit-o singuri la Bâlea-Lac. Baraca era solid întocmită, avea un etaj mansardat și putea găzdui confortabil pe puțin 50 de persoane. Își amenajaseră singuri un spălător și un grup sanitar, deoarece acelea aflate în incinta cabanei turistice erau prost întreținute și murdare. Baraca era acoperită cu carton asfaltat.

17/ Și-a exprimat părerea de rău că a fost demolată. Știa deja aceasta, deoarece fusese acolo, cu doi ani în urmă, împreună cu soția, pentru a-i arăta și ei locurile în care-și făcuse stagiul militar.

18/ Radu Ion s-a arătat a fi ataşat de amintirea acelor locuri, afirmând că le-a colindat intens şi că le cunoştea foarte bine.

19/ Referitor la evenimentul propriu-zis, Radu Ion afirmă că i-a fost teribil de frică atunci când a văzut „silueta" întunecată. Şi-a luat bâta (un soi de bâtă ciobănească, noduroasă, solidă, anume făcută, de care nu s-a despărţit niciodată cât a stat „acolo sus") şi s-a hotărât să clarifice situaţia. Ceilalţi soldaţi erau atât de înspăimântaţi, încât nu erau capabili să ia vreo hotărâre.

20/ Radu Ion descrie „silueta" ca fiind doar cu ceva mai înaltă decât el, întunecată, ca un tub gros de metal cu un diametru de 50 centimetri maximum, fără alte particularităţi: cap, coarne (sau antene), braţe sau picioare. Era, după expresia lui, *ca o gâtuitură* (!). Nu cunosc proveniența acestei expresii şi nu am insistat asupra ei.

21/ În momentul când a ridicat bâta să lovească, de la numai un metru de „siluetă" a simţit un şoc electric puternic. Cunoaşte bine acestă senzaţie, deoarece a mai avut de-a face şi în alte împrejurări cu curentul electric.

22/ Nu a auzit nici un fel de zgomot (pufăit, fornăit) venind dinspre „siluetă".

23/ Din momentul căderii în zăpadă şi până când şi-a revenit în cameră (culcat pe pat) în mijlocul soldaţilor, nu a fost consştient de ceea ce s-a mai întâmplat. *Nu-şi aminteşte nimic din acest interval de timp.*

24/ Radu Ion este convins că timpul în care „a fost căzut" nu este mai mare de „câteva minute, poate

două-trei" (Aprecierea aceasta este, bineînțeles, subiectivă. Dacă ar fi fost inconştient trei ore, de pildă, el ar fi afirmat, cu toată convingerea, la fel: „câteva minute").

25/ Mărturiseşte că i-a fost foarte frică. Expresia lui: „mi se zbârlise părul pe mine" este semnificativă. Groaza aceasta i-a persistat „mai multe zile".

26/ Dar, se pare că cel care a fost cel mai îngrozit de acest eveniment a fost Turcitu Dumitru: „I-a fost aşa de frică, încât umbla numai cu cuțitul la el şi spunea că dacă îl întâlneşte pe necunoscutul acela, îl omoară".

27/ S-au baricadat cu toții într-un singur dormitor, au blocat uşile cu paturile de fier şi n-au mai dormit în noaptea aceea. Nu a auzit vocea care pronunța „Sergend... Sergend". Iar zgârieturile de pe obloane şi pereții cabanei au existat, într-adevăr, dar era posibil ca ele să fi fost „făcute înainte" de eveniment.

28/ A doua zi, pe lumină, nu au găsit urme pe porțiunea de teren care păstra zăpadă.

29/ Toți cei 20 de soldați îngroziți au afirmat că ei n-au venit acolo „ca să moară" şi că ei nu vor să mai rămână la Bâlea-Lac. A încercat să-i încurajeze şi să-i convingă să rămână, deoarece a doua zi, luni, urmau să reînceapă munca. Nu i-a amenințat în nici un fel, deoarece i-a văzut cât erau de înfricoşați. El însuşi era, după cum afirmă: „cu frica în oase".

30/ Soldații au plecat, absolut toți, la „Glăjerie", unde l-au găsit pe lt. maj. Guțu. Nu au vrut să se mai întoarcă „vreo două zile" la Bâlea-Lac.

31/ După care, lt. maj. Guțu a urcat cu ei, *venind înarmat*, ca semn de încurajare pentru soldații înspăimântați și a rămas la Bâlea-Lac mai multe zile.

32/ Militarii de la Bâlea-Lac nu erau înarmați; ei erau detașați acolo pentru muncă și atât.

33/ Au existat discuții serioase între lt. maj. Guțu și serg. Radu Ion... Primul i-a reproșat celuilalt că nu este în stare să-și strunească oamenii, că nu respectă disciplina militară etc.

34/ După „câteva zile", văzând cu toții că „silueta" nu mai apare, oamenii s-au mai liniștit puțin. Printre altele, au discutat atunci și despre „Omul zăpezilor", dar erau contrariați că acesta nu-și lăsase amprentele pe zăpadă.

35/ Au început apoi „investigațiile" grupului mixt sibiano-bucureștean de anchetatori particulari. Deoarece Radu Ion se ocupa și de problemele de aprovizionare, el se deplasa foarte des la „Glăjerie", unde își aveau cu toții punctul de comandă. Radu Ion a avut cunoștință de incursiunile grupului respectiv, dar el nu s-a ferit câtuși de puțin, în mod deliberat, din calea anchetatorilor. Numai întâmplarea a făcut ca în timpul când se efectuau „cercetări" la Bâlea-Lac el să se afle, pentru aprovizionare, la „Glăjeria" de la Bâlea-Cascadă. Deci, cei care urcau cu mașinile pe Transfăgărășan au trecut practic pe lângă el, fără să se oprească și să întrebe.

36/ Fără a o spune pe față, din felul cum Radu Ion își depăna amintirile despre acele zile, a reieșit că regretă că „cei veniți de jos" nu l-au căutat și pe el ca să-l întrebe...

37/ Nu l-am întrebat – şi nici nu a făcut vreo remarcă – asupra cercetătorilor respectivi, sau asupra calităţii anchetelor desfăşurate de aceştia la Bâlea-Lac, în octombrie 1978. Dar ştia că ei formau un „grup particular".

38/ „Cam la două săptămâni" după ce aceştia şi-au încheiat activitatea lor, a venit *o comisie militară* care a stat de vorbă cu toţi cei implicaţi în evenimente.

39/ Însuşi Radu Ion a fost interogat atunci de ofiţerii prezenţi la punctul Bâlea-Lac.

40/ Concluziile acestei comisii de anchetă: A fost vorba de un *fenoment de magnetizare sau electrizare a aerului.* Deci nimic neobişnuit, totul trebuie să reintre în normal!

41/ Nici un fel de „secret militar" asupra celor întâmplate.

42/ Fostul sergent Radu Ion şi-a însuşit concluziile ofiţerilor anchetatori: el este convins şi astăzi că evenimentul nu a avut prea mare importanţă, că atmosfera „era încărcată cu electricitate şi magnetism" şi că el a fost doborât, de fapt, de un „şoc electric". Iar ceilalţi s-au speriat pentru că erau oameni simpli, superstiţioşi, fără cultură şi educaţie.

43/ Deşi este sceptic asupra evenimentelor petrecute, Radu Ion nu poate da nici un fel de explicaţie pentru aceasta. El ridică din umeri şi repetă: „Nu a fost nimic deosebit..."

44/ La scurt timp după ancheta militară, Radu Ion a făcut schimb de locuri cu lt. maj. Guţu. Deci, el nu a fost „lăsat la vatră" ci, pur şi simplu, şi-a continuat stagiul la „Glăjerie", iar lt. maj. Guţu a mers în locul lui la Bâlea-Lac. Nu am insistat asupra acestui aspect şi nu

ştiu care au fost motivele reale ale schimbului de locuri. Dar ele se pot bănui. Se pare însă că Radu Ion, omul blajin care se impusese în faţa oamenilor săi din subordine şi era iubit de aceştia, a fost victima unor represalii nedepte, justificate poate doar de disensiunile care existau între el şi lt. Guţu. Sau poate autorităţile militare au hotărât să îndepărteze „mărul discordiei" şi să dea „turma" pe o mână forte care să-i disciplineze pe „răcani" şi să le socată din cap „gărgăunii"?

45/ Ultima parte a convorbirii s-a desfăşurat la lumina unei lumânări adusă de acesta.

46/ Radu Ion a adus o fotografie format 9/6 în care se află singur pe pintenul de stâncă unde urma să se construiască hotelul. Se văd săpăturile proaspete ale fundaţiilor, iar în plan îndepărtat, Valea Bâlii şi o parte din Transfăgărăşan. Nu are nici un fel de fotografii din perioada respectivă, nici cu grupul de soldaţi pe care-i avea în subordine şi nici cu baraca lor de la Bâlea-Lac.

47/ Întrebat fiind, s-a arătat sceptic în privinţa fenomenului OZN, pentru simplul motiv că nu le-a văzut încă. Dar, fire iscoditoare şi curioasă, se arată interesat în problemele care tratează diverse enigme: mi-a vorbit cu entuziasm depsre un serial pe care-l urmăreşte în ultima vreme în ziarul „Munca", referitor la mayaşi, monumente megalitice, egipteni, civilizaţii dispărute etc. Astfel de subiecte îi plac, vorbeşte cu aprindere despre el, a citit ceva cărţi, nu prea multe, pare un tip relativ instruit şi civilizat.

48/ Am accentuat asupra faptului că metoda hipnozei regresive este singura în stare să mai aducă ceva lămuriri în toată povestea aceasta. Că memoria

păstrează, în mod sigur, în subconştient, o serie de informaţii preţioase... Încercând să pregătesc oarecum terenul, l-am întrebat dacă nu e curios să ştie ce s-a petrecut cu el în cele „câteva minute" cât a fost inconştient. Nu a părut a fi foarte entuziasmat de această idee (era chiar mai mult sceptic!), dar nici refractar cu totul nu părea a fi. Evident, nu am insistat asupra acestui aspect.

49/ În timpul întrevederii cu Radu Ion, nu am făcut nici un fel de însemnare scrisă referitoare la cele ce-mi povestea, deşi aveam caietul de notiţe în faţa mea. Nu am vrut să-l inhib sau să-l blochez în nici un fel. De astfel, nici întunericul care se lăsa din ce în ce mai dens, mai ales în a doua parte a întrevederii noastre, nu mi-ar fi permis să-mi fac însemnări. Toate amănuntele redate aici sunt luate din memoria imediată, cât şi din notiţele pe care mi le-am consemnat încă din gară, înainte de a mă urca în trenul ce urma să mă ducă spre casă.

50/ Din aceleaşi motive, nu i-am solicitat nici un fel de declaraţie scrisă lui Radu Ion.

51/ I-am lăsat o carte de vizită şi i-am promis că îl voi mai căuta şi în viitor. I-am dat a înţelege că atunci s-ar putea să fiu însoţit de unul sau mai mulţi prieteni. S-a arătat a fi de acord şi ne-am despărţit în termeni foarte amicali.

***

Timp de două ore şi jumătate, Radu Ion, fostul sergent de la Bâlea-Lac din 1978, şi-a depănat amintirile. A

făcut-o cu acel bun simț specific omului simplu și corect care nu are nimic de ascuns și nimic de adăugat. El a confirmat întru totul faptul că evenimentele au avut loc într-adevăr, așa cum au fost ele cunoscute din aceste pagini. Nu mai încape în acest sens nici o îndoială și cred că acesta este lucrul esențial. Indiferent de părerile pe care le are despre, indiferent de interpretările pe care le dă el acelor evenimente, Radu Ion rămâne un om maleabil și accesibil.

Se pare că singurul lucru care s emai poate face într-adevăr ar fi supunerea lui Radu Ion unei – sau unor – ședințe de regresie hipnotică. Ar fi interesant să se afle ce s-a întâmplat de fapt cu el în acele „câteva minute" cât a „lipsit" dintre oamenii săi...

Mai târziu, în primăvara anului 1993, i-am expediat lui Radu Ion un exemplar al cărții „Cazuri OZN în România" în care un întreg capitol este dedicat „Afacerii Bâlea-Lac".

Apoi, în toamna aceluiași an 1993 (la 28 septembrie și la 25 octombrie) am primit din partea fostului sergent de la Bâlea-Lac două scrisori consecutive în care acesta nega tot ceea ce a afirmat anterior...

Și aceasta a fost *aproape* tot!

BIBLIOGRAFIE:

Călin N. Turcu, „Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine", Editura Sincron, Cluj-Napoca, 1992, pp. 184–225; Călin N. Turcu, „Dosar OZN România", Editura Aldo Press, București, 1996, pp. 12–111; Călin N. Turcu, „Paradoxul secretomaniei", Editura Lucman, București, 1998, pp. 69–71).

7

SATUL CHIRALEŞ, COMUNA LECHINŢA, JUDEŢUL BISTRIŢA-NĂSĂUD 15 NOIEMBRIE 1979

Episodul de la „Cripta Grofului"

Sub titlul „Întâlnire de gradul III la Chiraleş – Lechinţa?", doctorul în chimie Adrian Pătruţ, din Cluj-Napoca (cel care a condus de astfel şi una dintre anchetele făcute asupra acestui caz), publică un articol mai mult decât incitant în revista „Rufor", seria I, nr. 8/1980, p. 5–16. Voi relua, în continuare, pasajele cele mai importante şi mai senificative ale acestui eveniment de la sfârşitul anului 1979 în judeţul Bistriţa Năsăud.

***

Introducere. În a doua jumătate a lunii decembrie, am aflat că la Chiraleş – Lechinţa, în judeţul Bistriţa-Năsăud, a avut loc o importantă observaţie ufologică şi că un grup bistriţea, condus de ziaristul Titus Zăgreanu, a efectuat o investigaţie preliminară la faţa locului.

Informare privind o aterizare OZN. În ziua de 17 noiembrie 1979, la redacşia ziarului „Ecoul" Bistriţa, a sosit o scrisoare trimisă de pionierii de la şcoala din satul

Chiraleş, com. Lechinţa, în care se relata, pe scurt, o observaţie OZN cu fiinţe umanoide. Deoarece din scrisoare lipseau multe amănunte, m-am deplasat la faţa locului, însoţit de profesorii: Hodoroga Alexandru şi Măgheruşan Alexandru de la Casa Pionierilor şi Şoimilor Patriei din Bistriţa, primul având specialitatea ştiinţe naturale, iar al doilea fiind conducătorul cercului foto-cineclub. La Chiraleş, am stat de vorbă cu profesorul Teodor Foşlui, profesor de ştiinţe naturale, cu pionierii care au văzut obiectul, cu fetele care se întorceau de a Şieu Cristur şi în acel moment se aflau pe podul CFR şi cu femeia care a privit din curtea casei jeturile de aterizare.

Din cele relatate de cei chestionaţi, reies următoarele:

În seara zilei de joi, 15 noiembrie, în jurul orei 17, un grup de copii, elevi în clasele VII–VIII, în timp ce se jucau la locul numit „Cripta Grofului", au observat un corp luminos, de culoare alb-lăptoasă, cu diametrul de circa 1 metru, care se deplasa pe direcţia sud-nord, la circa 15 metri de sol, fără ca să producă nici un zgomot, deplasarea făcându-se în viteză spre sol. Copiii au avut impresia că s-a prăbuşit pe pământ, pe locul numit „Bobeica", adică o movilă acoperită cu vegetaţie şi pomi, spălată de ape în partea de nord. Prima observaţie s-a produs de la o distanţă de circa 300 metri, cu vizibilitate bună, pe fondul unui cer senin pe care străluceau ultimele raze de soare. Temperatura era destul de scăzută. După ce corpul luminos a dispărut din câmpul lor de vizibilitate, copiii au luat-o la fugă în direcţia movilei şi, după ce au parcurs circa 200 metri, s-au oprit şi au rămas uimiţi de spectacolul ce se desfăşura sub ochii lor: de după movilă au apărut nu unul, ci două corpuri luminoase, de aceeaşi mărime, care au făcut un „tur de

pistă" în jurul movilei, iar apoi au aterizat, cu jeturi luminoase, pe sol, între un nuc şi un prun, în partea de Vest, pe panta având înclinaţia de circa 55–60 grade. La atingerea solului, lumina s-a stins şi ei au văzut, cu surprindere, doi omuleţi de circa 80 centimetri înălţime, îmbrăcaţi în costume alb-strălucitoare (ca de staniol), cu un fel de antene pe cap, care se roteau. Obiectele acelea erau acum negre şi se sprijineau pe sol, cu trei picioare, în aşa fel că nu stăteau înclinate. Copiii afirmă că omuleţii ar fi ieşit din „navă" pe o „uşuliţă" situată dedesubtul obiectului, că aveau un mers săltat şi s-au urcat până în vârful movilei, unde se pare că au meşterit ceva. Copiii au prins curaj şi s-au apropiat şi mai mult, cu intenţia vădită de a merge chiar până acolo, acum fiind doar la câţiva zeci de metri distanţă. Omuleţii se pare că au ghicit intenţia lor, căci s-au urcat repede, fiecare în nava lui, apoi aceasta s-a luminat, devenind din nou două sfere luminoase alb-strălucitoare, deplasându-se la circa cinci metri distanţă una de alta şi la circa opt metri de pământ, îndepărtându-se fără zgomot şi fără viteză spre satul Şieu Cristur, adică continuându-şi traiectoria iniţială: sud-nord.

De reţinut că, în clipa aterizării, jeturile (flăcările) au fost observate şi de cetăţeanca Anica Câmpean, care le descria astfel: „Tocmai scoteam apă din fântână. Bobeica se afla în faţa mea, la circa 80 metri. Am văzut, în clipa când scoteam găleata, trei sau patru «făclii» lungi care se mişcau şi erau de culoare roşu-portocaliu. În primul moment, am crezut că nişte pescari au făcut foc, apoi că ar fi vreo maşină. Am plecat în casă, fiind chemată de nepoata cea mică, tot gândindu-mă la cele văzute. Mi-am dat seama, după aceea, că nu puteau fi flăcări şi nici

maşină: flăcările erau prea mari, mai mari decât prunii de pe Bobeica şi erau mai groase în partea de jos şi mai subţiri în partea de sus. Dar nu ştiu ce au putut să fie. Nu am simţit nici frig, nici căldură, nici miros şi chiar m-am mirat că flăcările acelea nu scoteau nici un fel de fum. Nici zgomot nu am auzit".

După efectuarea aterizării, pe podul CFR au trecut două fete din satul vecin, Chintelnic. Ele se numesc Daniela Marţian şi Mariana Marţian, eleve în clasa a VIII-a. „În clipa când am intrat pe podul CFR, am simţit un val de căldură şi ne-am minunat foarte mult, că de obicei pe lângă apă este rece şi chiar ne-a fost frig până atunci. Altceva nu am remarcat şi nici nu ne-am uitat spre Bobeică (de la pod până la movilă fiind vreo 50 metri)."

Acestea sunt relatările martorilor oculari. Profesorul Teodor Foşlui ne-a asigurat că nici fetele, nici copiii şi nici femeia Ana Câmpean nu suferă de boli nervoase sau de tulburări psiho-vizuale şi că toţi au comportări normale în societate.

Ne-am deplasat apoi, împreună cu profesorul şi copiii, la locul aterizării. Aici am făcut fotografii alb-negru şi color, schiţa locului, am recoltat probe de sol şi de iarbă pentru analize. Am găsit, cu acest prilej, nişte urme imprimate în pământ, de formă aproape circulară, cu diametrul de circa opt centimetri şi adâncime de 3–4 centimetri, având contururile şterse de către copii care, din curiozitate, au venit mai devreme în număr mare şi astfel au bătătorit locul. Totuşi, considerăm că s-a păstrat o urmă revelatoare: o pată mare rotundă, uşor ovalizată, pe iarba dealului, exact pe locul unde copiii au observat aterizarea. Acolo iarba este aplecată cu vârful spre baza dealului, ca părul pe

un cap pieptănat, iar culoarea diferă net de iarba din jur care este mai verde şi stă cu vârfurile în toate părţile, pe când pe locul amintit parcă a fost suflată într-o singură direcţie cu un puternic jet de aer. Se văd, de asemenea, şi urme de arsuri, dar nu sunt concludente, iarba putând fi aprinsă şi de copii. Concludentă este forma şi culoarea petei, porţiunea pe care se pare că iarba a fost arsă, nu pe cale termică, ci pe cale chimică, asemănându-se cu locurile pe care se pune sare, ruginiu-decolorat. În momentul de faţă nu se poate face nici o precizare, în afară de aceea că pe această porţiune clorofila a fost spulberată cu desvârşire. Privind în jur, ne-am dat seama că movila Bobeica era singurul loc, pe o rază de câţiva kilometri de câmp, exceptând drumurile de cale ferată, unde se putea ateriza cu un astfel de mijloc, fără pericolul de împotmolire.

În concluzie: Dacă dăm credit celor spuse de copii şi de femeie, la Chiraleş, pe locul numit Bobeica, în seara zilei de 15 noiembrie '79, au aterizat două OZN-uri (în jurul orei 17:00), având diametrul în aer de circa 1 metru (văzute de la aproximativ 100 metri), de formă circulară, cu jeturile luminoase. După aşezarea pe sol, obiectele şi-au pierdut luminozitatea, devenind negre, cu trei suporturi pe care se sprijineau. Din ele au ieşit două figuri de umanoizi, cu înălţimea de circa 80 centimetri, cu mers săltat şi care au meşterit ceva pe vârful movilei. Aceste fiinţe purtau costume de cosmonaut, de culoare alb-argintiu, ca de staniol, pe cap având un fel de antebne care se roteau. E posibil ca unul din acele obiecte, care nu a fost observat de copii, să fi sosit acolo mai devreme şi să-l fi aşteptat pe al doilea. Deoarece relatările copiilor, elevi în clasele

VII–VIII, au fost făcute cu multă însufleţire şi fără nici o contrazicere, nici chiar în cele mai mici amănunte, se poate trage totuşi concluzia că ei au văzut în mod cert ceva deosebit, acestea nefiind nici elicoptere, nici avioane cu reacţie şi nici vreun alt aparat de zbor care produce zgomot, adică se pare că au văzut un obiect zburător neidentificat.

O NOUĂ INVESTIGAŢIE

Pentru a clarifica şi completa o serie de aspecte ale informării ziaristului Titus Zăgreanu, în 27 decembrie 1979, m-am deplasat la Chiraleş – Lechinţa, împreună cu colegii Aurel Cătinaş, Virgil Ciomaş şi Dan Löwy. Aici am luat legătura cu profesorul Teodor Foşlui care, cu o amabilitate deosebită, a mobilizat, în câteva minute, pe aproape toţi copiii care au observat fenomenul din 15 noiembrie 1979. A urmat o deplasare la locul presupusei aterizări, movila Bobeica, întocmirea schiţei terenului, cercetarea urmelor de pe sol, măsurători şi realizarea câtorva fotografii.

După o scurtă discuţie cu copiii pentru stabilirea momentelor cheie ale observaţiei, au urmat cinci ore de discuţii, fiecare martor în parte depunând depoziţii, apoi confruntarea martorilor în grupuri mai mari sau mai mici. Dialogurile purtate cu copiii, elevi în clasele IV–VIII, au fost destul de anevoioase, majoritatea dintre ei nedovedind nici pe departe entuziasmul la care ne-am aşteptat iniţial. Credem că acest aspect se datorează îndeosebi ironiilor unor locuitori mai cu „picioarele pe pământ" din sat, la care au fost supuşi copiii în intervalul scurs de la observaţie. De asemenea, tinereţea lor, prezenţa unui fenomen

de care nu mai auziseră, dotarea diferită a fiecăruia, înclinația spre exagerare, inerentă vârstei, ușoara sugestibilitate ne-au pus uneori în fața unor mărturii sensibil diferite în privința amănuntelor observației.

Totuși, combinând declarațiile obișnuite -- îndeosebi după confruntarea observațiilor eliminând mărturiile izolate – considerăm că suntem în măsură să prezentăm versiunea cea mai probabilă a evenimentelor petrecute în data de 15 noiembrie 1979, la Chiraleș – Lechința.

Date generale. Satul Chiraleș face parte din comuna Lechința. Județul Bistrița-Năsăud, fiind așezat într-o zonă de câmpie, străbătută de râul Șieu, renumită pentru calitatea vinurilor sale. Chiraleș este situat la 22 kilometri est de Bistrița și opt kilometri nord – nord-est de Lechința. Întregul fenomen s-a desfășurat la marginea nordică a satului, în apropierea malurilor Șieului, într-o zonă travrdată de calea ferată care leagă Bistrița de Chiraleș. Bobeica, punctul presupusei aterizări, este o movilă cu un diametru la bază de circa 50–60 metri și o înălțime de vreo 15 metri.

Observația fenomenului – mărturiile observatorilor. Prima etapă.

Un grup de 13 copii între 10 și 14 ani, elevi în clasele IV–VIII, se jucau, în după-amiaza zilei de 15 noiembrie 1979, la locul numit „Cripta Grofului", în imediata apropiere a șoselei. La un moment sat, pe cerul luminat de ultimele raze ale soarelui, în jurul orelor 17:00, ei au observat o „făclie cu raze", venind la înălțime joasă, cu mare viteză, pe direcția aproximativă sud-nord și căzând la „plopul trăznit". „Făclia de raze", care se deplasa fără zgomot, emitea pe toată suprafața o lumină roșie-portocalie intensă. Durata acestei prime observații a fost de câteva

secunde, ceea ce presupune o viteză de deplasare de ordinul sutelor de kilometri pe oră, pentru înălținea de zbor reconstituită de circa 10–15 metri. Copiii au alergat imediat spre „plopul trăznit", situat la circa 400 metri, fără a găsi nici o urmă din „făclia cu raze" care, conform mărturiilorlor, parcă intrase în pământ. După vreo 2–3 minute de căutare zadarnică însă, ei au revăzut „făclia" 6–700 metri mai departe, deplasându-se la mică înălțime, câțiva metri, în jurul movilei Bobeica. După ce a înconjurat o dată movila în sensul acelor de ceasornic, cam cu viteza unui tractor care ară, „făclia" s-a oprit în aer, luminând întreaga movilă. După circa o jumătate de minut, „făclia" s-a mai deplasat câțiva metri apoi, conform spuselor martorilor, ar fi aterizat. În timp ce „făclia" se rotea în jurul movilei, copiii l-au oprit pe tractoristul Grigore Măgheruşan care tocmai trecea prin apropiere. Acesta a privit „făclia" şi a plecat mai departe, nu însă înainte de a le spune copiilor că nici el nu ştia ce ar putea fi acolo. „Făclia" aterizată a mai luminat o jumătate de minut, după care s-a stins, devenind neagră. În acest moment, trei copii s-au desprins de grup, pentru a vedea mai bine „făclia". Mărturiile lor vor fi prezentate în paginile următoare.

Între timp, grupul rămas continuă să observe „făclia" neagră, stinsă, când, după vreo 2–3 minute, pe Bobeică s-au aprins deodată nu una, ci două „făclii" identice, situate la circa un diametru distanță una de alta. Ambele luminau movila cu aceeaşi lumină roşie-portocalie. Peste alte 2–3 minute, „făcliile" s-au stins simultan. Copiii au mai aşteptat apoi câteva minute, după care s-au împrăştiat spre casele lor, deoarece începuse să se însereze.

Aceste secvențe ale primei etape a observației lor par a fi bine lămurile, toți copiii fiind foarte siguri în declarații, care converg satisfăcător chiar în privința detaliilor mai puțin semnificative.

Considerăm că se impun câteva precizări cu privire la această primă etapă a observației. „Făclia cu raze", așa cum s-a putut stabili în urma discuțiilor cu copiii, era un corp sferic, prevăzut cu țepi conici pe întreaga suprafață. Cea mai bună asociere pe care am putut-o face a fost cea cu măciulia țintuită a unui buzdugan. „Făclia", pe care o putem denumi, de acum înainte, și OZN, părea roșie-portocalie, luminând puternic în jur atunci când era „aprinsă" și neagră când, respectând terminologia martorilor, era „stinsă". Țepii conici se distingeau foarte clar și atunci când OZN-ul era „stins", ceea ce indică faptul că făceau parte integrantă din structura sa și nu se datorau luminii emise, așa cum ar rezulta la prima vedere din denumirea „Făclia cu raze".

Dimensiunile OZN-ului sunt mai dificil de estimat, datorită distanței relativ mari și îndeosebi a lipsei de experiență a observatorilor. Martorii au optat pentru un diametru de 1 metru, dar nici unul nu a putut să justifice această dimensiune sau să indice modul în care a estimat-o. Parcurgând pe rând punctele cheie ale observației, ținând cont de amănuntele relatate, de exactitatea și identitatea descrierilor, în ciuda distanței față de OZN, considerăm că diametrul său trebuia să fi depășit doi metri. Această apreciere este în bună concordanță cu urmele găsite pe sol. Vom reveni însă asupra acestui aspect.

Apare, în mod evident, întrebarea: câte OZN-uri au fost observate la Chiraleș? Vom prefera să folosim termenii

apariție – dispariție, mai generali și mai puțin angajați, după părerea noastră, decât termenii consacrați materializare – dematerializare. Reținem din relatarea martorilor că primul OZN a căzut cu mare viteză la „plopul trăznit", intrând parcă în pământ. După câteva minute însă, el a fost revăzut rotindu-se lent în jurul movilei Bobeica, circa 6--700 metri mai departe. Dacă primul OZN observat a dispărut la „plopul trăznit", ne întrebăm dacă „făclia" care se rotea în jurul movilei nu era cumva un alt OZN? Reținem, de asemenea, din declarațiile martorilor, că, la un moment dat, după ce a înconjurat movila, OZN-ul a aterizat și s-a „stins", devenind negru. Deodată însă, de pe movilă s-au desprins simultan două OZN-uri identice. Ținând cont de distanța redusă dintre ele, circa un metru, e puțin probabil ca al doilea OZN aterizat să fi putut sosi neobservat. Considerăm că e foarte posibil ca el să fi apărut brusc. Rămâne astfel deschisă întrebarea: câte OZN-uri au fost observate la Chiraleș?

A doua etapă. Am menționat faptul că, la un moment dat, după ce prima „făclie" a aterizat pe movilă, trei copii (Adrian Moraru – cls. a VI-a, Adrian Lechințean – cls. a IV-a și Alexandru Láar – cls. a VI-a) s-au desprins din grup. Ei au trecut prin sat pe la casa lui Chifor de unde i-au luat pe cei doi frați, Nicolae (cls. a VI-a) și Alexandru Chifor (cls. a IV-a), ajungând apoi, în fugă, pe calea ferată în dreptul unui canton. Întreg traseul, inclusiv așteptarea la casa Chifor, pare să fi durat circa 15–20 de minute, astfel încât atunci când cei cinci au ajuns la canton, restul grupului rămas la „plopul trăznit" pare să se fi împrăștiat deja. Cei cinci martori, cu excepția lui Alexandru Láar, nu au mai vrut la început să recunoască faptul că au efectuat o

observație de la distanță mică și – mai ales – că ar fi văzut niște forme mobile în apropierea OZN-ului. Abia după încheierea anchetei cu restul grupului, am putut discuta pe rând cu cei cinci copii, având nevoie de destul timp și răbdare pentru a le câștiga măcar parțial încrederea. Întrucât relatările obținute sunt divergente într-o serie de aspecte, le vom prezenta pe rând, împreună cu părerea noastră despre fiecare martor în parte și credibilitatea care i se poate acorda.

Vom menționa mai întâi faptul că punctul de observație se află la circa 250–300 metri de movilă, de care îl separă un desiș de copaci tineri și subțiri. Putem afirma despre condițiile de observație că au fost nu imposibile dar, în orice caz, puțin favorabile. La fața locului, am constatat că pentru a observa cât de cât detalii pe movilă printre crengile dese ale copacilor trebuie să-ți modifici continuu poziția.

Cei cinci copii au ajuns în fugă la canton atunci când ambele „făclii" aterizate, după spusele lor, s-au aprins simultan pentru câteva secunde, emițând aceeași lumină portocalie, după care s-au „stins", redevenind negre. Deși începuse să se însereze, pe suprafața lor se mai puteau distinge țepii conici. Din acest moment, mărturiile încep să difere semnificativ.

Adrian Moraru (cls. a VI-a) nu a mai vrut să recunoască, inițial, că ar fi văzut și altceva în afara „făcliilor" dar, la insistențele noastre, a făcut o declarație completă. El ni s-a părut a fi cel mai matur dintre observatori, crezând sincer în declarațiile sale. După stingerea „făcliilor", Adrian Moraru a observat două siluete identice, ca de staniol, cam de mărimea unui copil mic, urcând prin sări-

turi spre vârful movilei. Ajunse acolo, s-au oprit pentru o clipă, după care au coborât movila tot sărind, dar ceva mai repede. Când au ajuns în apropierea „făcliilor" stinse, acestea s-au reaprins astfel încât, datorită luminozității intense, siluetele nu au mai putut fi văzute. După câteva secunde, cele două „făclii" au decolat.

Adrian Lechințean (cls. a IV-a), un martor mai timid şi retras, care ne-a părut sincer, ne-a declarat că după stingerea „făcliilor", a văzut, timp de câteva secunde, două lumini, parcă de staniol, undeva la mijlocul movilei. După o scurtă pauză, luminile au reapărut ceva mai jos, în apropierea „făcliilor", putând fi observate până ce acestea s-au reaprins. Nu a observat nici un fel de sărituri sau deplasări ale luminilor.

Nicolae Chifor (cls. a VI-a) susține că nu a observat nici un fel de siluete sau lumini în afara „făcliilor", dar ne-a părut evident faptul că ne ascunde ceva.

Relatarea lui Alexandru Chifor (cls. a IV-a), mult mai curajos decât fratele său, care ne-a răspuns la întrebări exact ca un elev conştiincios, este întrucâtva asemănătoare cu cea a lui Adrian Moraru. El a văzut două lumini, ca de staniol, care au sărit până în vârful movilei, după care s-au reîntors, tot prin sărituri. Înainte de a ajunge jos, „făcliile" s-au reaprins şi nu s-a mai putut observa nimic din cauza lor. Alexandru Chifor ne-a asigurat că şi fratele său, Nicolae, a văzut acelaşi lucru, dar nu a vrut să recunoască.

În fine, cazul Alexandru Láar este ceva mai complicat.

Temperament instabil, înclinat spre fabulație, uşor sugestibil, el ne-a declarat că a văzut o singură siluetă luminoasă alb-argintie care a urcat movila încet, tot căzând şi ridicându-se, după care a coborât la fel, dar ceva mai

repede. Ajungând la mijlocul movilei, silueta a dispărut brusc. Ceilalți copii au declarat la ancheta preliminară efectuată de grupul bistrițean că Alexandru Láar ar fi afirmat că a văzut *două* siluete luminoase, cu un fel de luminițe clipitoare deasupra lor, pe care Titus Zăgreanu le-a interpretat ca antene de rotire (!). Întrebându-l despre aceste luminițe, Alexandru Láar a recunoscut că nu le-a văzut, de fapt, dar a povestit așa, nu știe nici el de ce. Considerăm totuși că, prin aceste declarații Contradictorii, Alexandru Láar nu a urmărit să inducă intenționat în eroare pe investigatori, ci că ele se datorează instabilității sale și înclinației neconștientizate spre fabulație.

Vom încerca acum să explicăm câțiva termeni folosiți de către martori în declarațiile lor. Termenul de „siluete" este întrucâtva impropriu, fiindcă de la distanța de 2–300 metri se puteau distinge, după spusele observatorilor, doar niște structuri vagi în formă de picături de ploaie. Expresia „siluete de staniol" se referă la luminiscența lor și la lumina argintiu-roșiatică palidă pe care au emis-o. înălțimea „siluetelor" era mai mică decât jumătatea diametrului „făcliilor" și, de aici, compararea lor cu un copil mai mic. Deci, nici un fel de trăsături umanoide observate, ci doar niște structuri luminiscente palide în formă de picături de ploaie.

Ținând cont de condițiile improprii de observație, însăși existența structurilor luminoase trebuie privită cu o oarecare rezervă, astfel încât o afirmație că structurile ar fi fost antropoide (ceea ce, evident, nu era exclus în principiu), este cel puțin hazardată.

A treia etapă. Această etapă a observației fenomenului de la Chiraleș a fost efectuată tot de către cei cinci copii

(Adrian Moraru, Adrian Lechințean, Nicolae Chifor, alexandru Chifor şi Alexandru Láar) care şi-au păstrat şi în acest interval poziția avută în etapa a doua, adică în imediata apropiere cantonului de cale ferată. Am preferat însă să împărțim observația lor din această poziție în două etape, pentru că dacă în privința aşa-ziselor „siluete" mărturiile sunt sensibil divergente şi oarecum şovăielnice, în privința acestei a treia etape relatările martorilor au fost făcute cu multă însuflețire şi nu prezintă deosebiri semnificative. Etapa a treia începe în momentul în care cele două „făclii" luminoase staționate au decolat la un interval de câteva secunde, aproape orizontal, de pe panta înclinată a movilei, îndreptându-se, cu viteza unui copil care aleargă, spre calea ferată. Cele două „făclii" s-au oprit pentru circa o jumătate de minut, la mică înălțime (circa doi metri), de o parte şi de alta a capătului dinspre Chintelnic al podului de cale ferată, luminând puternic în jur. După aceea, „făcliile" s-au înălțat la circa 10–15 metri şi, păstrând constantă distanța de câteva diametre între ele, s-au îndepărtat, accelerând continuu cam pe direcția pe care veniseră inițial, până ce martorii le-au pierdut din vedere. Pe această ultimă parte a traseului lor, „făcliile" se „aprindeau" şi se „stingeau" simultan. Se pare că accelerația deplasării din partea finală a observației nu a modificat intervalul de câteva secunde dintre pulsații.

Câteva completări necesare.

Alte mărturii. Observația Anicăi Câmpean, o femeie cam la 50 de ani, observație făcută de la casa ei din imediata vecinătate a Bobeicii, este săracă în amănunte. Pe când scotea apă din fântână, Anica Câmpean a observat nişte flăcări roşii-portocalii în mişcare, care i-au luminat

casa şi curtea ca în plină zi. Chemată în casă de nepoata cea mică, ea nu a acordat, în acel moment, importanţă fenomenului. Deşi sumară, mărturia Anicăi Câmpean vine să confirme unele amănunte din relatările martorilor principali ai fenomenului de la Chiraleş. Considerăm că Anica Câmpean a observat „făclia" care a înconjurat movila în sensul acelor de ceasornic, iar flăcările menţionate, de culoare roşie-portocalie, reprezintă, de fapt, lumina intensă emisă de OZN în timp ce trecea în imediata apropiere a casei, la mică înălţime.

Relatările elevelor Daniela şi Mariana Marţian (cls. a VIII-a) conţin elemente foarte interesante. Cele două eleve se întorceau de la Chintelnic, după orele 18:00, deci circa o jumătate de oră după ce OZN-urile dispăruseră în zare. După ce au trecut podul de cale ferată, ele au mai parcurs câţiva metri, până ce au simţit un val de căldură puternic, cu atât mai surprinzător cu cât era o seară rece, iar în apropierea Şieului se simte de obicei un curent şi mai rece. Valul de căldură a fost atât de intens, încât fetele şi-au descheiat imediat paltoanele, afirmând că li s-a părut că se află în imediata apropiere a unei sobe încinse. După circa 10–20 de metri însă, căldura a încetat brusc şi fetele şi-au încheiat paltoanele, continuându-şi drumul spre Chiraleş. Interesant de remarcat faptul că valul de căldură a fost resimţit la capătul dinspre Chiraleş al podului de cale ferată şi nu la cel dinspre Chintelnic, deasupra căruia cele două OZN-uri staţionaseră cu circa o jumătate de oră mai înainte.

Urmele de pe sol. În dimineaţa următoare, copiii au povestit la şcoală, cu mare însufleţire, despre fenomenul la care fuseseră martori. S-a format imediat un grup de elevi,

condus de profesorii Teodor Foşlui şi Iuliu Tokács, care s-au deplasat la Bobeica. Pe partea dinspre calea ferată, aproape de baza movilei, cam în locul în care martorii declară că au văzut cele două OZN-uri aterizate, a fost găsită o pată circulară, cu un diametru de trei metri. Culoarea ierbii din această porţiune era galben-roşiatică, contrastând net cu culoarea mult mai verde a ierbii din jurul ei. Mai sus de pată, spre vârful movilei, pe iarbă, s-au putut distinge câteva urme circulare cu un diametru de circa opt centimetri. Urmele păstrau între ele un interval constant, de circa 60 centimetri şi alternau de o parte şi de alta, ca şi piciorul stâng şi drept al unui om care merge. Una dintre urme s-a întipărit pe un muşuroi şi a putut fi analizată cu atenţie. Adâncă de 3–4 centimetri, cu un diametru de 8 centimetri, avea întipărit un semn – ca un „y" – în centrul ei. Aceste urme au fost studiate câteva zile mai târziu şi de către grupul bistriţean condus de Titus Zăgreanu, care a cules probe de sol din centrul, de la marginea şi din apropierea petei. De asemenea, a fost culeasă urma circulară ce era întipărită pe muşuroi. Urmele de arsuri găsite de grupul bistriţean în vârful movilei au fost provocate de focuri aprinse de câţiva copii, ulterior observaţiei. La data de 27 decembrie 1979, cu ocazia anchetei efectuate, am examinat, la rândul nostru, urmele de pe movilă.

Am constatat astfel că pata circulară se găseşte între un nuc şi un prun, dar trebuie să menţionăm că tulpina prunului se află în interiorul petei, aproape de marginea ei. În ciuda datei târzii, am avut şansa de a ajunge la Chiraleş înaintea primei ninsori, astfel încât am putut observa contrastul dintre culoarea petei şi cea a ierbii din jur, e drept

atenuat de faptul că iarba se mai uscase între timp. Diametrul petei nu a putut fi măsurat cu exactitate, tocmai din cauza atenuării parțiale a contrastului și a estompării marginilor, dar el este în jur de trei metri. În mod evident, culoarea galben-roșiatică a ierbii din interiorul petei circulare se datorează descompunerii clorofilei, în care caz culoarea dominantă este dată de ceilalți doi pigmenți asociați, xantofila și carotenul. Urmele circulare s-au șters între timp, iar urma întipărită pe mușuroi fusese deja culeasă de grupul bistrițean.

Indicele de probabilitate

Concluzii provizorii. Deși nu suntem convinși de posibilitatea aplicării clasificării întocmită de dr. J. Allen Hynek la toate observațiile ufologice – deoarece se acoperă doar un număr limitat de cazuri în care manifestările îmbracă un aspect predominant tehnologic, iar efectele fizice sunt mai evidente – considerăm că observația de la Chiraleș poate fi analizată în termenii clasificării Hynek. Vom încerca astfel să stabilim, pe rând, indicii de probabilitate, stranietate și tipul observației.

1. *Atribuirea indicelui de probabilitate.* Acest indice de probabilitate, căruia i se atribuie valori între 1 și 10, măsoară gradul de credibilitate și probabilitate acordat de investigator unei observații.

Numărul ridicat al observatorilor, care nu auziseră până atunci despre nimic asemănător, mărturiile obținute prin discuții individuale sau colective, convergența lor, durata observației peste 40 de minute, care exclude interpretarea greșită a unor fenomene naturale sau a unor rea-

lizări tehnologice cunoscute (avion, balon, sondă etc.) ca şi urmele găsite a doua zi pe sol, indică, după părerea noastră, cu un grad ridicat de probabilitate, că în data de 15 noiembrie 1979, la Chiraleş – Lechinţa, a fost efectuată o observaţie care poate fi inclusă în marea categorie a cazurilor ufologice. Atribuim cazului Chiraleş – Lechinţa 1979 un grad de probabilitate 8 (opt).

Menţionăm faptul că indicele de probabilitate măsoară doar probabilitatea să fi avut loc într-adevăr o observaţie ufologică şi că nu se referă la amănuntele ei. Dacă ne-am referi la acest aspect, ar trebui să menţionăm că etapa întâi şi etapa a treia a observaţiei, cu 14 + 1 şi respectiv patru martori, ar avea cei mai ridicaţi indici, în timp ce etapa a doua, în care intervin „siluetele", ar avea îndeosebi datorită condiţiilor dificile de observaţie, un indice scăzut. Atribuim astfel următorii indici parţiali:

Etapa	Nr. de martori	Ind. prob.
I	14 + 1	8
II	4	2
III	4	5

Evident, indicele de probabilitate, în accepţiunea lui Hynek, este egal cu cel mai mare dintre indicii parţiali, deci 8.

2. *Atribuirea indicelui de stranietate.* Indicele acesta, căruia i se atribuie, de asemenea, valori de la 1 la 10, se referă la numărul şi stranietatea elementelor inexplicabile (cu cunoştinţele noastre actuale) ale unei observaţii ufologice. Trecând peste forma mai puţin obişnuită a OZN-urilor, ne vom opri asupra unor elemente cu grad ridicat de stranietate din cazul Chiraleş – Lechinţa.

Astfel, OZN-urile observate nu aveau nici un fel de hublouri sau dispozitive de iluminare-semnalizare, ceea ce denotă că lumina galben-roşiatică intensă pe care o împrăştiau era emisă de întreaga lor suprafaţă, fără efecte termice importante care, dacă ar fi existat, ar fi trebuit să lase urme evidente de arsuri pe sol, pe locul aşa-zisei „aterizări". Acest tip de luminozitate este întâlnit, de astfel, într-o serie de rapoarte OZN, provenite din diferite regiuni ale globului. Fenomenele de „apariţie-dispariţie" bruscă, semnalate în prima etapă a observaţiei, reprezintă elementele de stranietate maximă. Dacă numărul de „dispariţii" bruşte semnalate pe plan mondial este redus, iar cel al „aparițiilor" bruşte şi mai redus, asocierea lor pe parcursul unei singure observaţii reprezintă un eveniment cu totul excepţional.

Urmele de pe sol ridică şi ele probleme interesante, asupra cărora vom mai reveni.

În fine, efectul termic, resimţit de cele două eleve Marţian, la mai bine de 100 metri de punctele de staţionare ale celor două OZN-uri, la capătul podului peste Şieu şi la circa o jumătate de oră după încetarea observaţiei, reprezintă un element singular în literatura ufologică.

Pe baza acestor considerente, atribuim observaţiei de la Chiraleş – Lechinţa indicele de probabilitate 5 (cinci).

3. *Stabilirea tipului observaţiei.* Vom încerca acum să stabilim tipul observaţiei folosind clasificarea Hynek.

Dacă prima etapă a observaţiei este de topul DD (discuri diurne), iar a treia etapă, efectuată după ce s-a lăsat înserarea, de tipul LN (lumini nocturne), etapa a doua ridică probleme deosebite. În mod paradoxal, urmele găsite a doua zi pe sol complică şi mai mult situaţia, în loc

să o simplifice. Interpretarea petei galben-roşiatice de pe movila Bobeica şi verificarea afirmaţiei martorilor cu privire la aterizarea şi staţionarea OZN-urilor pe sol a condus la concluzii interesante.

Toţi martorii au declarat cu convingere că, după ce s-a oprit timp de aproape o jumătate de minut deasupra unui punct, unul dintre OZN-uri s-a mai deplasat câţiva metri, aterizând apoi într-un alt punct. Peste câteva minute, într-un punct alăturat, la distanţa de circa un diametru, s-a aprins un alt OZN. Desigur că, întrucât observaţiile au fost făcute de la distanţă, localizarea tuturor acestor puncte nu se poate face cu exactitate.

Observatorii, împreună cu Titus Zăgreanu, au tras concluzia că pata galben-roşiatică cu diametrul de trei metri cuprinde punctele în care s-ar fi aflat aterizate cele două OZN-uri al căror diametru l-au apreciat la circa 1 metru. Această concluzie poate fi infirmată uşor de mai multe considerente. În primul rând, dacă ar fi fost corectă, ar fi trebuit să se găsească două urme circulare cu diametrul aproximativ 1 metru şi nu una cu diametrul de trei metri. În al doilea rând în ipoteza unei aterizări, chiar pe picioarele de aterizare, prezenţa tulpinii prunului în interiorul petei este imposibil de explicat. Pata roşiatică nu prezintă nici un fel de urme de presiune care să sugereze că ar fi fost cauzată de aterizarea unui corp concret. Dimpotrivă, ea pare a fi fost provocată de un suflu sau de o radiaţie neterminată provenită de la un singur obiect cu simetrie sferică, ce a staţionat la mică înălţime, deasupra locului respectiv. Astfel se poate explica atât răvăşirea ierbii din interiorul petei, cât şi absenţa urmelor de presiune şi prezenţa tulpinii de prun în interiorul ei. Considerăm că

pata a fost produsă de un singun OZN în timpul de o jumătate de minut de staţionare deasupra acelui punct. În această alternativă, diametrul OZN-ului, deci a OZN-urilor de la Chiraleş, poate fi apreciat la trei metri.

Rămâne însă întrebarea: unde sunt urmele lăsate de cele două OZN-uri aterizate? În ipoteza aterizării există, în principiu, două posibilităţi, ca OZN-urile să fi aterizat direct pe panta cu o înclinaţie de 55–60 grade, ceea ce pare mai dificil, sau ca ele să fi avut picioare de aterizare, aşa cum presupune Titus Zăgreanu. În ambele cazuri însă, ţinând cont de greutatea considerabilă a OZN-urilor (de unde ştim noi ce „greutate considerabilă" au avut OZN-urile?), pe sol ar fi trebuit să se găsească urme evidente de presiune. Întrucât astfel de urme nu s-au găsit, suntem obligaţi să considerăm că cele două OZN-uri nu s-au aflat nici o clipă pe sol, ci au staţionat probabil nemişcate deasupra locului socotit „de aterizare". Ar fi vorba, în acest caz, de o pseudo-aterizare... Ţinând cont de distanţa apreciabilă şi de înclinaţia movilei, observatorilor le-ar fi fost dificil să aprecieze cu exactitate dacă OZN-urile se aflau într-adevăr pe sol sau staţionau la foarte mică altitudine. Trebuie să recunoaştem că ipoteza pseudo-aterizării, singura pe care o putem considera posibilă, măreşte numărul elementelor stranii ale cazului Chiraleş – Lechinţa. Este greu să ne imaginăm de ce în timpul jumătăţii de minut de staţionare unul dintre OZN-uri a putut produce o pată atât de evidentă, în timp ce staţionarea ambelor OZN-uri timp de o jumătate de oră, la înălţime mai mică, nu a lăsat nici o urmă. Oricum, prezenţa petei galben-roşiatice pe sol arată că etapa a doua a observaţiei este de tipul CE-II (întâlnire de gradul doi).

Rămâne problema delicată a „siluetelor de staniol", mai bine spus a structurilor despre care, prin mărturii destul de divergente, patru copii afirmă că le-au văzut pe movilă, în apropierea OZN-urilor. Urmele circulare găsite a doua zi, şi îndeosebi urma întipărită pe muşuroi, par să aducă o oarecare confirmare în favoarea a cel puţin unei structuri mobile în afara OZN-urilor. În acest caz, observaţia de la Chiraleş – Lechinţa ar putea fi considerată de tipul CE-III (întâlnire de gradul trei).

Ţinând cont însă de distanţa relativ mare şi de condiţiile de observaţie mai puţin favorabile, evităm să ne pronunţăm în privinţa acestui aspect. Considerăm deci că la Chiraleş – Lechinţa a avut loc o întâlnire de gradul doi cel puţin. Există şi posibilitatea ca, în realitate, să fi fost o întâlnire de gradul trei (CE-III) dar, după cum am arătat, nu există suficiente date pentru a susţine o astfel de ipoteză.

Încheiere. Concluziile anchetei noastre diferă semnificativ de cele la care a ajuns Titus Zăgreanu în informarea pe care am redus-o integral. Fără a contesta buna-credinţă a lui Titus Zăgreanu, căruia îi mulţumim pentru materilul pus la dispoziţie, considerăm că deosebirile menţionate se datorează, în special, faptului că a efectuat doar o anchetă preliminară, interogând martorii în grup, cu amănunte îndoielnice (vezi îndeosebi mărturia lui Alexandru Láar).

Mulţumim pe această cale lui Alexandru Măgheruşan care, prin intermediul lui Virgil Ciomoş, a avut amabilitatea să ne cedeze urmele de sol culese de la Chiraleş cu ocazia anchetei efectuată de grupul bistriţean.

În prezent, mostrele sunt supuse unor analize complexe, ale căror rezultate vor face obiectul unui viitor articol care va încheia studiul cazului Chiraleş – Lechinţa, una

dintre cele mai importante observații ufologice efectuate vreodată pe teritoriul României.

Notă. Aici se încheie articolul din „Rufor" al doctorului în chimie Adrian Pătruț, din Cluj-Napoca. Cititorul este îndreptățit să întrebe: Ce s-a întâmplat mai departe? ei bine, se pare că rezultatele acelor „analize complete" nu au fost revelatoare sau că ele nu mai există, ori că acele mostre şi probe de sol au dispărut, probabil „uitate" şi ele pe undeva... Cert este că nici un „viitor articol" n-a mai existat, nici în „Rufor", nici altundeva...

Oricum, cazul în sine este extrem de interesant! Şi de ce n-ar fi? El dovedeşte – dacă mai era nevoie? – că pe teritoriul României nu a existat numai o singură aterizare OZN, cea de la Valea Plopului. În jurul evenimentului din toamna anului 1972 s-a făcut o oarecare vâlvă, el beneficiind de un concurs favorabil de împrejurări, într-o perioadă aşa-numită „romantică" a mişcării ozenistice din țara noastră. Întâmplarea de la Valea Plopului a primit şi „atestatul ştiințific", dar aceasta nu înseamnă că evenimentul de la Chiraleş – Lechința nu a fost real sau că în alte zone ale țării nu au mai aterizat OZN-uri, ori că nu o vor face şi de acum înainte.

Este ca şi cum am afirma că noi cei de aici, de pe Terra, suntem singurele ființe inteligente din întregul Univers...

Bibliografie:

Călin N. Turcu, „Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine!", Editura Sincron, Cluj-Napoca, 1992, pp. 236–258).

8

SATUL-NOU, COMUNA GRĂDINARI, JUDEȚUL OLT
16 AUGUST 1993

LANTERNA CARE CURENTEAZĂ

Familia Popa este compusă din trei membri: Cosin, inginer, 52 de ani, Mariana, soția sa, economistă, 45 de ani, și fiica lor, Diana, 22 de ani, studentă în București la o facultate de stat cu profil tehnic. Ei locuiesc în municipiul Ploiești și la mijlocul lunii august 1993 s-au hotărât să petreacă un sfârșit de săptămână la țară, la o familie de prieteni care îi invita de mai mult timp, în apropiere de Telega, Câmpina, jud. Prahova.

Așadar, în după-amiaza zilei de vineri, 13 august, și-au scos automobilul din garaj, dar au plecat mai întâi spre sud, în comuna Puchenii Mari, pe șoseaua spre București, unde aveau de îndeplinit o obligație de familie. Au întârziat acolo, la rude, mai mult decât își propuseseră inițial, iar la plecare, ca să evite aglomerația Ploieștiului, au ocolit pe șoseaua de centură ce trece pe lângă Combinatul Petrochimic de la Brazi. Aveau să trăiască, în seara aceea liniștită și senină de vară, o aventură pe care nu o vor putea uita.

Se înnoptase binișor atunci când se apropiaseră de destinație. Străbăteau o zonă ceva mai pustie, aflată între sate, fără case și fără lumini în împrejurimi.

La un moment dat, fără motiv aparent, motorul maşinii se opreşte, iar farurile se sting. Costin, care se afla la volan în acel moment (toţi trei au carnet de conducere), parchează pe marginea şoselei, coboară şi saltă capota maşinii. Îşi dă seama că nu a luat lanterna din torpedou şi se întoarce. Apucă lanterna pe care i-o întindea soţia sa şi, îndreptând-o spre motor, o aprinse cu gîndul de a depista defecţiunea. În acel moment, mâna dreaptă, în care ţinea lanterna, îi fu străbătută de un „puternic şoc electric". Lanterna căzu la pământ şi rămase aprinsă, între roata din faţă a maşinii şi picioarele lui. Costin era atât de mirat de ceea ce i se întâmplă, încât rămase ţintuit locului, uitându-se contrariat în jos. Era parcă paralizat de teamă şi nu scotea nici o vorbă. Soţia şi fiica, rămase în maşină, au început să-l întrebe, intrigate: „Ce-i, dragă? Ce s-a întâmplat? De ce taci? Vorbeşte!" Dar el nu putea răspunde. Ce să le spună: *că l-a curentat lanterna*? Ar fi părut cel puţin ridicol!

Apoi, cele două femei au coborât îngrijorate şi l-au luat din nou la întrebări. A fost nevoit să recunoască jenat: „Când am aprins lanterna, m-a curentat foarte rău, până la umăr!" Soţia sa, mai curajoasă, a luat o batistă şi, ţinând-o în mână, a apucat lanterna căzută la pământ. A stins-o şi a reaprins-o de câteva ori, apoi a îndepărtat batista „protectoare" şi a ţinut lanterna aprinsă în mână. *Lanterna nu mai curenta!* Au căzut cu toţii de acord că ceea ce lui Costin i se păruse a fi curent electric nu a fost, de fapt, decât un junghi puternic datorat probabil amorţelii umărului şi mâinii în timp ce conducea maşina...

Cei trei s-au aplecazt deasupra motorului, încercând să vadă dacă nu cumva s-a desprins vreo legătură de la acumulator. Totul părea a fi în perfectă ordine. Dar, dintr-o

dată, s-a iscat un curent de aer violent, care i-a izbit atât pe ei, cât şi maşina. „A fost ca un pumn nevăzut care ne-a lovit pe toţi" – mărturiseşte inginerul Costin Popa. „Un zid de aer ne-a lovit scurt şi ne-a clătinat" – spune soţia sa... După care, pacea s-a aşternut din nou peste împrejurimi. Nu au auzit nici un fel de zgomot şi totul a durat prea puţin pentru ca vreunul dintre ei să reacţioneze în vreun fel oarecare.

Atunci, au văzut ceva ce i-a înspăimântat: pe partea dreaptă a şoselei, în dreptul unor tufişuri şi aflat la 25–30 metri depărtare, se afla un „ecran de ceaţă lăptoasă care pulsa". Avea o formă aproximativ dreptunghiulară, cu lungimea de circa 10 metri şi înălţimea de 2,5–3 metri. Părea a se afla la vreo jumătate de metru deasupra ierbii. Lumina era alb-gălbuie.

Nu au stat prea mult pe gânduri. Costin a trântit capota şi au intrat iute în interiorul maşinii, cu gândul de a pleca mai repede de acolo. Li se făcuse atât de frică, încât uitaseră cu totul că motorul nu funcţiona...

Nu le mai rămânea decât să privească în noapte la ciudatul spectacol ce li se oferea şi să spere că va mai veni şi o altă maşină care „să-i ajute".

Au stat aşa cam 18–20 de minute. În timpul acesta, nu se mai întâmplă nimic: nu au auzit nici un zgomot, nu au simţit nici un fel de efect, dar au început să se întrebe dacă nu cumva vor fi „răpiţi de OZN-uri". Citiseră câte ceva, în presa din ultima vreme, despre acest subiect. Făceau, în şoaptă, tot felul de supoziţii şi chiar începuse să le fie teamă pentru viaţile lor. Nu mai era vorba de teama de la început. Era o altfel de spaimă, care venea din străfunduri şi făcea să le transpire şira spinării. Dar nu o arătau, încercând să se încurajeze unul pe altul. S-au mai gândit, în

acele momente, să abandoneze maşina şi să fugă pe şosea până la aşezarea cea mai apropiată. Niciodată nu simţiseră ca acum nevoia de a avea şi alţi oameni în preajma lor. Li s-a părut însă mai „sigur" interiorul propriei lor maşini.

În răstimpul acesta, „ecranul lăptos" pulsa uşor, luminozitatea lui alb-gălbuie mărindu-şi şi micşorându-şi luminozitatea, la intervale de 2–3 secunde.

După un timp, care li s-a părut nesfârşit de lung, dar care, în fapt, nu a depăşit 20 de minute, „ecranul" a început să se deplaseze lent spre stânga, alungindu-se şi subţiindu-se. Când a ajuns exact în faţa lor, de-a curmezişul şoselei se mai afla doar o bandă îngustă de lumină, de vreo 30 de metri lungime şi numai un metru lăţime. A rămas acolo nemişcat „până în două minute", după care a început „să se stingă". În mai puţin de zece secunde, deasupra drumului se mai afla un „ou de lumină lung de trei metri şi lat de doi". Acesta a devenit foarte strălucitor şi, brusc, s-a înălţat în noapte, dispărând fără zgomot. După alte două-trei secunde, nu se mai vedea nimic...

Imediat, au putut să pornească maşina ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Evident, au plecat de acolo în mare grabă. Peste alte 10–15 minute ajungeau la destinaţie. Era ora 22:35 şi apreciau că „aventura lor" nu durase mai mult de 30–40 de minute.

Mai întâi, gazdele i-au luat puţin peste picior: „Aţi promis că veniţi după-amiaza, iar voi sosiţi noaptea!" Dar cei trei nu reacţionau în nici un fel la glume sau ironii. Tăceau în mod inexplicabil, aveau feţele albe ca de var şi tremurau de parcă le era frig. Atunci prietenii lor s-au speriat şi ei: „Ce s-a întâmplat cu voi? Aţi făcut vreun accident? Aţi omorât pe careva? Aţi fugit de la locul acciden-

tului? Ce s-a întâmplat, povestiți-ne!" După care familia din Ploiești le-a povestit prietenilor lor tot ce li se întâmplase pe drum...

Aceştia nu păreau a fi foarte mirați: în zona aceea circulau în ultima vreme tot soiul de poveşti ciudate, cu lumini stranii care se tot învârteau noaptea printre coamele dealurilor sau printre pomii din grădinile oamenilor, cu locuri circulare de iarbă pârjolită „unde noaptea jucau ielele", iar animalele se agitau uneori brusc, fără vreun motiv anume. Pentru oamenii locului, toate întâmplările acestea erau un fel de curiozități despre care parcă mai auziseră povestindu-se din bătrâni...

Cât despre familia inginerului Popa, din Ploieşti, aceştia au rămas cu regretul că de atunci nu şi-au mai găsit lanterna, pe care au pierdut-o în noapte. Dar au câştigat o experienţă pe care nu o vor uita niciodată.

Despre un eveniment foarte asemănător, petrecut cu aproape două decenii în urmă, s-a scris deja destul de mult. Este vorba de aventura medicului Antalffy Andrei şi a familiei sale, din comuna Răstolnița, jud. Mureş, în noaptea de 9/10 septembrie 1974.

***

Şi încă un fapt, deloc neglijabil. În aceeaşi noapte de 13 spre 14 august 1993, doar câteva ore mai târziu, la circa 70–80 kilometri mai la sud, deasupra Aeroporului Internațional Bucureşti-Otopeni, au fost semnalate – conform relatărilor presei – o serie de Obiecte Zburătoare Neidentificate...

Într-adevăr, „Evenimentul zilei", nr. 349, de luni, 16 august 1993, anunța chiar de prima pagină: „Vineri noaptea, la ora 01:56, sistemele radar de la Otopeni au înregistrat patru Obiecte zburătoare neidentificate ce evoluau la mică altitudine". Şi, după ce specifică faptul că „acestea au emis timp de 30 de minute semnale luminoase verzi şi roşii", articolul în cauză mai menționează: „Vineri noaptea, la ora 01:56, în spațiul aerian din zona aeroportului Otopeni, au fost semnalate patru obiecte zburătoare neidentificate. Două OZN-uri erau orientate pe direcția sud-est, sud-vest, iar celelalte două pe direcția nord-est, nord-vest.

Conform declarațiilor înregistrate pe bandă magnetică ale unei persoane aflată în turnul de control al aeroportului, obiectele au fost mai întâi înregistrate pe ecranele radar de apropiere sub forma unei «pete». La acea oră, nu era prevăzut nici un zbor sau exercițiu aerian. În scurt timp, obiectele au devenit vizibile cu ajutorul binoclului. Au fost observate deplasări parabolice, combinate cu o permanentă dispunere în plan înclinat ale celor patru OZN-uri. Rămase grupate în această poziție, au început să emită semnale luminoase de culoare verde şi roşie. Dinstanța între cele patru apariții şi observatori a fost apreciată la 8–10 kilometri.

Comandantul adjunct al aeroportului a refuzat să comenteze evenimentul, precizând că intră sub incidența secretului militar şi de serviciu. Unii membrii din forțele de securitate ale aeroportului au precizat că personalul de serviciu al turnului de control le-a semnalat prezența OZN-urilor."

Ce comentariu s-ar mai putea face oare pe marginea acestui articol de ziar? Decât o întrebare, retorică, desigur: Au ştiință şi se ocupă într-adevăr şi la noi anumite organisme militare de evenimente de acest fel?

Către sfârşitul anilor '80, au mai circulat zvonuri cam de aceeaşi factură legate de Aeroportul Otopeni (sau poate Băneasa?). Atunci – conform acelor zvonuri -- se pare că ar fi fost vorba chiar de o aterizare la capătul unei piste şi de militari care ar fi tras într-un obiect lunguieţ, de forma unui trabuc. Dar cine poate spune ce este adevărat în toate aceste zvonuri, atâta timp cât asupra unor întâmplări de acest gen planează ştampila atotputernicului „secret militar şi de serviciu"?!?

SĂ NU MURIM CA PROŞTII!

„... Se ridica în sus 20 de metri şi după aceea venea până în vârful porumbului. Sărea ca mingea, dar nu atingea pământul. Totul se întâmpla foarte încet. Mi-am amintit că am citit că «ei» fură oameni. Mi-am adus aminte că am lăsat copilul acasă. Ce se făcea el fără noi? Şi atunci am rupt-o la fugă. Şi acum se înfioară pielea pe mine..."

Cuvintele acestea, reluate dintr-o declaraţie mai amplă, fac debutul unei dintre cele mai stranii întâmplări desfăşurate în ultimii ani în România. Soţii Marian şi Iuliana Enache ieşiseră pe câmp în noaptea aceea senină şi liniştită de vară ca să-şi ude straturile de varză. Montaseră motorul electric pentru udat şi, după ce acesta a început să „toarcă" domol, s-au întins pe pământ, aşteptând să-şi termine treaba şi să se reîntoarcă acasă. Se găseau cam la un kilometru de marginea Satului-Nou, com. Grădinari, jud. Olt. Era o linişte deplină, aşternută peste osteneala unei zile obişnuite... Nu se simţea nici o adiere de vânt şi acum, după ce se lăsase întunericul, arşiţa de peste zi se mai ostoise parcă...

Aceste clipe de pace aveau să fie însă întrerupte brusc de o lumină vie, puternică, venită de niciunde, pe care Iuliana a observat-o prima: „Mariane, ce-i cu steaua aia?". Dinspre zăvoiul de la Voicești se „rostogolea" spre ei o enormă și înfricoșătoare „minge de foc". Sălța ușor ca un fulg, împrăștiind peste întreaga vale o lumină puternică, ușor albăstrie. Era ora 22:45, în seara zilei de luni, 16 august 1993.

(În dimineața aceleiași zile, „Evenimentul zilei" publicase articolul despre întâmplarea de la Otopeni dar, după cum aveam să constat mai târziu, nici unul dintre martorii implicați în evenimentele de la Grădinari nu au știut de acest lucru; ziarele nu ajunseseră încă la ei – într-un colț de Românie „uitat de Dumnezeu" – și nici nu erau interesați de asemenea povești.)

Lumina se îndrepta încet spre cei doi, venind dinspre nord, din județul vecin, Vâlcea.

Marian s-a dezmeticit primul: „Hai, că murim!" A demontat în mare grabă motorul, l-a luat în brațe cum a putut și au rupt-o la fugă spre sat. Erau atât de îngroziți, încât au uitat cu totul de automobilul de teren „Aro" cu care veniseră pe câmp. Acesta a rămas în noapte cu portierele deschise...

Soții Enache s-au îndreptat deci îngroziți spre sat, având permanent în spatele lor lumina aceea puternică apărută de aiurea în seninul nopții liniștite de vară. Se gândeau la familie, la copilașul de aproape un an care-i aștepta acasă și poate la faptul că n-o să-l mai revadă niciodată. După ce au parcurs aproape un kilometru fugăriți de spaimele tenebrelor, au ajuns, în sfârșit, la capătul satului. Aici, pe o bancă aflată în fața casei familiei Cepăreanu, se

aflau trei elevi de 16 ani: Ilie Liviu Dumitru, Daniela Cepăreanu şi Adina-Elena Zâmbroianu. Aflaseră de la radio că în nopţile acelea puteau vedea „ploi de stele" şi acum pândeau cerul înstelat. Brusc, din întuneric le-au apărut două „fantome" care gâfâiau înspăimântate.

Iată ce afirmă Ilie Liviu Dumitru despre acest moment: „... Am observat împreună apariţia din întuneric a vecinului nostru Marian împreună cu soţia sa. Aceştia erau foarte speriaţi de ceea ce spuneau ei că văzuseră. Păreau lucizi, cred eu nefiind influenţaţi de nimeni. Cei doi au început să ne povestească, foarte agitat, suprapunându-şi vocile. La început nu am înţeles nimic: «Am văzut o stea... care sărea pe câmp!...» Noi am început să râdem de cele spuse de ei, nedându-le crezare."

Văzând că nu prea sunt crezuţi de tineri, soţii Enache intră în curtea profesorului Nicolae Cepăreanu, care precizează: „... Mă pregăteam să mă culc şi deodată a apărut nepotul meu Marian, împreună cu soţia Iuliana, foarte speriaţi şi cu motorul (pompa) de irigat în braţe, venind de la grădină. Marian îmi zice: «Hai să vezi... ce n-ai văzut în viaţa matale». Atunci am scos maşina din curte şi am plecat în vale la grădină, împreună cu Daniela, fiica mea, Liviu, un băiat din sat, Adina, nepoata mea, cu Marian şi Iuliana."

Aşadar, s-au înghesuit cu toţii în maşina profesorului. În continuare, martorii acelei nopţi de neuitat afirmă:

Ilie Liviu: „Profesorul Nicu Cepăreanu, dându-şi seama că e un fapt deosebit, a hotărât aproape instantaneu să mergem în acel loc. Atmosfera era veselă, cu excepţia celor doi care au văzut acea «sferă luminoasă». Am deschis porţile, domnul profesor a scos automobilul din

curte, după care ne-am urcat toţi şase. A urmat un slalom cu maşina printre gropile din izlaz, după care, tot în mers, am observat că orizontul dinspre nord era foarte luminat. A urmat o oarecare panică din partea lui Marian şi a soţiei sale. Între timp, autoturismul s-a oprit, toţi am coborât şi ne-am suit pe pragurile lui. La început s-au observat «nişte reflectoare» care răspândeau lumina în toate direcţiile. Mai erau şi nişte lumini micuţe în locuri unde nu exista linie de electrificare."

Daniela Cepăreanu: „... Totul era luminat ca ziua. Chiar şi drumul dintre porumbi, altădată întunecat, acum se vedea uşor... Pe cei doi, venind şi ei cu noi, i-a apucat din nou frica (în special pe Iuliana). Marian, soţul ei, mai «bărbat», se urcase pe portbagajul maşinii şi de acolo scruta orizontul."

Ilie Liviu: „Eu i-am propus domnului profesor să facă o aprindere a farurilor autoturismului."

Adina Zâmbroianu: „Ne-am oprit în capul locului unde cei doi udaseră. Pe câmp era o lumină pală. Unchiul Nicu a aprins de trei ori farurile maşinii. Atunci, în zare, s-au văzut trei lumini, cu una deasupra roşie, ce veneau înspre noi, pe deasupra porumbului."

Daniela Cepăreanu: „Deodată am văzut un «sistem» luminos apropiindu-se de noi peste lanurile de porumb. Când am văzut şi minunea asta, am cam început să trecem de la o culoare la alta, asemenea cameleonilor, şi dinţii noştri «dansau»."

Prof. Nicolae Cepăreanu: „Fiind atenţi, am observat că în direcţia noastră venea un obiect fără contur (probabil nu-l distingeam noi), dar în vârf avea ca un girofar de dimensiune mai mare, având o lumină roşu aprins, apoi

existau două lumini laterale de aceeaşi dimensiune care se activau pe măsură ce avansau spre noi... Am luminat cu farurile spre obiectul respectiv (fază lungă, fază scurtă) şi am observat că măreşte viteza spre noi."

Ilie Liviu: „Din acel moment s-au ridicat din dosul unei denivelări, noi aflându-ne undeva mai în jos, trei lumini colorate, nu mai ştiu ordinea, dar una era albastră, alta galbenă şi cealaltă verde. Nu i-am zărit conturul, datorită distanţei la care ne aflam, 400–500 de metri aproximativ. A urmat o propunere din partea mea de a merge să vedem mai îndeaproape. Am fost refuzat total de către toţi, ziceau că «să nu murim ca proştii». Peste câteva momente, obiectul respectiv a început să realizeze o mişcare în linie dreaptă exact spre noi."

Dacă, iniţial, fuga celor doi soţi din câmp şi sosirea lor precipitată la marginea satului ar putea părea o farsă, dacă am putea socoti aceasta ca o primă fază a evenimentelor desfăşurate în noaptea aceea, atunci o a doua fază, cele descrise mai sus, ar putea avea mai multe şanse de credibilitate. Evident, în primul rând pentru că sunt deja implicaţi mai mulţi martori: celor doi li se mai adaugă încă patru şi cu toţii asistă, în grup, şi din aceeaşi poziţie, la manifestările unor fenomene inexplicabile care le întârâtă curiozitatea şi îi sperie, totodată. Şi în al doilea rând, pentru că se pare că acesta este momentul în care un alt martor ocular observa, la rându-i – cu totul independent de grupul celor şase aflaţi deja pe câmp – fenomenele respective. Iată, în acest sens, ce declară Stana Constantin, 58 ani, economist pensionar:

„În seara zilei de 16 august 1993... ieşind în curte şi în grădină unde aveam legate, în timoul nopţii, calul şi vaca, am observat o lumină puternică către miază-noapte şi am

mers în capul vici, de unde începe lanul de porumb. Uitându-mă peste porumb, am văzut această lumină puternică, rotundă ca soarele, în diametru de 3–4 metri sau chiar mai mult, care juca tip galopant, făcând impresia că vine spre mine. La un moment dat am simțit o teamă (fizică) de s-a ridicat părul în cap și inițial am vrut să plec, închinându-mă și zicând că a venit sfârșitul lumii. Tot atunci au apărut deasupra acestui corp rotund alte trei lumini: una verde-albăstruie în partea stângă, una roșiatică precum soarele când răsare, iar alta galben spre roșiatic în partea dreaptă, ce juca galopant o dată cu cea dintâi, având impresia că vine spre mine. După aceea s-a luminat toată valea și îți făcea impresia că este ziuă. Aceste trei lumini de culori diferite, cea verde-albăstruie se stingea din partea stângă și se aprindea între celelalte două, după care din nou revenea la locul inițial. Înspăimântându-mă, m-am întors în casă, să mă culc. După ce m-am așezat în pat, am stat treaz circa două ore, făcându-mi fel de fel de gânduri, după care am adormit."

Să ne reîntoarcem însă pe câmp, acolo unde se derula uimitoarea aventură a celor șase plecați cu automobilul. Iată ce spun ei:

Prof. Nicolae Cepăreanu: „Atunci am renunțat, am întors mașina, ne-am urcat cu toții și am plecat spre sat."

Ilie Liviu: „În momentul acela, toți au sărit, pur și simplu, în autoturism, vociferând – «să fugim!»."

Daniela Cepăreanu: „Într-o nebunie totală, ne-am «aruncat» pur și simplu în mașină și, întorcând într-un lan de lucernă, am pornit în trombă spre casă. N-am ajuns acasă, ci doar până la prima casă din sat. Acolo se afla o fântână. Ne-am suit cu toții pe ea și încercam să mai observăm ceva."

Prof. Nicolae Cepăreanu: „Ne-am urcat pe fântână cu toții, ne-am uitat spre obiectul respectiv, dar nu se mai vedea nimic. În schimb, am observat mai la distanță, spre pădurea unei alte comune (zăvoiul de la Voicești), trei lumini: una albă, una verde și una roșie, care-și măreau forma și apoi se micșorau la intervale de timp. Menționez că obiectele se aflau pe digul lacului de acumulare. Am rămas acolo cred că o oră și jumătate, timp în care luminile persistau, iar deasupra lacului de acumulare au apărut spontan lumini (zic eu, parcă ieșeau din apă) puternice, ca de neon, dar de altă culoare."

Daniela Cepăreanu: „Pe lacul din apropiere au apărut niște lumini, mai bine zis o lumină asemănătoare unui far. Nu se vedea nici o sursă din cauza digului, ci doar lumina albă care parcă «izvora» din apa lacului.

Ilie Liviu: „În direcția nord-est, în barajul din apropiere, se vedea o lumină tot așa de strălucitoare, dar după un timp a dispărut."

Prof. Nicolae Cepăreanu: „Le-am urmărit mai mult timp împreună apoi, la ora 01:15, în noaptea de 16 spre 17 august, am renunțat (dar luminle continuau să joace *pe lac*, schimbându-și poziția)".

Așadar, conform mărturiilor scrise ale celor implicați, cam așa s-au petrecut lucrurile la Satul-Nou, comuna Grădinari, județul Olt. Cred că evenimentele de atunci ar putea fi departajate în trei fraze sau etape distincte:

În *prima etapă*, se încadrează observația celor doi soți Enache, izolați în câmp, groaza subită care i-a cuprins în fața necunoscutului și fuga lor disperată spre sat, având permanent în spatele lor o lumină stranie care-i scotea din minți.

În *a doua etapă*, asistă la desfăşurarea evenimentelor toţi cei şapte martori implicaţi, împărţiţi în grupe distincte, care fac observaţii din două puncte diferite: pe de-o parte grupul celor şase înghesuiţi în maşina profesorului care se deplasează pe câmp; pe de altă parte economistul pensionar Stana Constantin, din propria-i grădină. Cu toţii sunt înfricoşaţi de ceea ce văd. „Am simţit o teamă (fizică) de s-a ridicat părul în cap şi iniţial am vrut să plec, închinându-mă şi zicând că a venit sfârşitul lumii", afirmă Stana Constantin. „Într-o nebunie totală, ne-am «aruncat» pur şi simplu în maşină şi, întorcând printr-un lan de lucernă, am pornit în trombă spre casă" – spune Daniela Cepăreanu. Se remarcă aici, în această fază, teama oamenilor şi fuga lor din faţa necunoscutului, relaţii caracteristice şi oarecum fireşti, semnalate adeseori în astfel de situaţii. Conform testărilor făcute cu cronometrul asupra martorilor, această parte a evenimentului a avut o durată de minim două minute şi maximum trei minute, deşi celor care trăiau intens acele clipe li s-a părut că timpul se scurge mai lent. Acest aspect este, de asemenea, relevant în situaţii limită, cum pare a fi si aceea în care se aflau eroii acestor evenimente.

În sfârşit, în *a treia etapă*, cei şase, reîntorşi la marginea satului şi aflaţi oarecum „în siguranţă", se urcă cu toţii pe ghizdurile unei fântâni şi de aici asistă, timp de mai bine de o oră, la o altă serie de manifestări luminoase nocturne bizare. Aici, declaraţiile martorilor se contrazic puţin: unii au impresia că luminile se reflectă pe suprafaţa lacului de acumulare, alţii că acestea apar chiar din apă, alţii că vin din spatele digului care le închidea parţial orizontul... Oricum, se pare că fenomenul şi-a continuat manifestările

chiar şi după ce grupul celor şase martori a renunţat la observaţii: „apoi, la ora 01:15, am renunţat (dar luminile continuau să joace *pe lac*, schimbându-şi poziţia)" – afirmă profesorul Nicolae Cepăreanu.

Două aspecte se cuvine a fi menţionate aici, tocmai pentru că ele sunt semnificative şi caracteristice fenomenologiei OZN. Fac, în acest caz, din nou apel la mărturiile scrise ale observatorilor.

Primul aspect. Daniela Cepăreanu: „În perioada care a trecut de la venirea celor doi, înspăimântaţi, şi până la plecarea noastră din câmp, câinii n-au încetat să latre." Adina Zâmbroianu: „Tot în perioada în care am făcut observaţia, în sat câinii au lătrat... apoi au încetat." Iar Stana Constantin afirmă că s-a dus „în curte şi în grădină unde avea legate în timpul nopţii calul şi vaca", tocmai pentru că i s-a părut că aceste animale dădeau semne de nelinişte nefirească.

Al doilea aspect. Prof. Nicolae Cepăreanu: „Menţionez că nu adia nici un fel de vânt, dar se auzeau pe lac valuri care se izbeau tare de mal." Ilie Liviu: „În baraj era valuri destul de mari, auzind zgomotul lor. Menţionez că în momentul respectiv nu exista nici o intensificare a vântului." Daniela Cepăreanu: „În timp ce ne aflam pe fântână se auzea că erau valuri pe lac, vântul lipsind cu desăvârşire." Adina Zâmbroianu: „Cu toate că vântul nu adia deloc, pe Olt erau valuri foarte mari. Zgomotul lor se auzea până la noi."

După consumarea acestor întâmplări ciudate, în zilele ce au urmat, oamenii locului au dat felurite interpretări celor petrecute. Bătrânii afirmau că ar fi vorba de zmei, spirite sau duguri negre, diavoli sau „alte lucruri rele".

Oamenii în toată firea spuneau, printre altele, că ar fi fost „un război electronic". Alții se gîndeau la „arătări dumnezeiești" sau „vedenii". Tinerii însă afirmau că nu putea fi vorba decât de OZN-uri...

Bibliografie

Călin N. Turcu, „Enciclopedia observațiilor OZN din România (1517–1994)", Editura Emanuel, București, 1994, pp. 163–173).

9

COMUNA CERȚEȘTI, JUDEȚUL GALAȚI 8/9 IULIE 1996

APARIȚII CIUDATE ÎN MIJLOCUL VERII

Se pare că ciudatele întâmplări își au debutul în orășelul Vălenii de Munte din județul Prahova.

În acest sens, iată ce declară doamna Daniela Mihalcea, 37 de ani, din această localitate:

„În seara zilei de 8 iulie 1996, orele 21:28, am fost martora unui eveniment deosebit. Afară începuse furtuna. Încercând să închid ferestrele apartamentului în care locuiesc (n.n. – la etajul III al unui bloc din centrul localității), am observat în partea de nord-est a orașului, după dealurile ce înconjoară orașul, două lumini roșiatice rotunde care au urcat și au coborât timp de 5–6 secunde de două ori, apoi au dispărut. Am așteptat cam timp de o oră, dar nu au mai apărut. Mărimea acestor lumini (obiecte, era cam jumătate din diametrul Lunii. Menționez că fenomenul a avut loc la o distanță de circa patru kilometri de locul unde mă aflam eu. În zilele următoatre, am aflat din presă că acest fenomen a fost observat în mai multe localități din țară. Faptul că plafonul de nori era coborât mă determină să apreciez că fenomenul se manifesta la o înălțime relativ

mică (din cauza întunericului, nu pot aprecia exact cât) deasupra solului. Cele două obiecte erau aşezate lateral pe diagonală, între ele fiind (imaginar) circa alte trei diametre. Nu am perceput nici un fel de zgomot venind dinspre fenomen. Am sesizat o slabă agitaţie a cîinilor din zonă, dar aceasta s-ar fi putut datora furtunii care începuse. Timpul total de observaţie a fost de aproximativ 5–6 secunde, după care fenomenul a dispărut brusc. Am fost singura observatoare a fenomenului. În cazul publicării prezentelor date, mi se poate publica numele întreg."

Se pare că în seara aceea au existat mai multe persoane care, din aceeaşi zonă a judeţului Prahova, au văzut lucruri ciudate pe cer. Dar ceilalţi martori s-au rezumat numai la descrieri verbale...

Deplasându-ne exact spre est, să facem un alt scurt popas în Tulcea, capitala judeţului cu acelaşi nume. Acolo, în Deltă, nu era furtună, era linişte şi pace, cerul era senin, iar vântul nu bătea...

Profesoara Felicia Constantin stătea în curte cu tatăl ei şi tăifăsuiau, aşezaţi la o masă, bucurându-se de liniştea şi răcoarea nopţii. Aveau să fie împreună martorii unui alt fenomen ciudat pe care Felicia Constantin îl descrie în felul următor:

„Luni seara, în jurul orelor 22:00, în timp ce stăteam afară, a apărut proiectată pe masă o lumină foarte puternică, de un roşu incandescent, ce avea imaginea unui cerc pe care erau distribuite sfere de aceeaşi culoare. Durata maximă: 2–3 minute. Imaginea se mişca cu o viteză destul de mică."

Nu este foarte sigur că cele două observații despre care am vorbit mai sus pot fi legate neapărat de evenimentele ce aveau să urmeze.

Acestea s-au desfăşurat în comuna Cerțești, din nordul județului Galați, foarte aproape de hotarul cu județul Vaslui şi la aproximativ 160–170 kilometri în linie dreaptă spre nord-vest față de Tulcea.

Dau cuvântul celor doi martori principali ai întâmplărilor de atunci:

Adi-Marian Mancu, 33 ani, plutonier de poliție în comuna Cerțești.

„În noaptea de 8/9 iulie 1996, în jurul orelor 0:30–01:00, venind din serviciul de control specific poliției, din intersecția DJ.251.B -- DC Cârlomănești, am pornit cu paznicul comunal Rusu Maricel spre blocul cu 12 apartamente situat peste drum de postul de poliție. La podul din fața blocului, unde se află şi un cireş, ne-am despărțit, eu pentru a lua masa la locuința mea (din bloc), iar Rusu Maricel rămas sub pom, pentru a mă aştepta. Trecând în spatele blocului unde află şi scările de acces, la jumătatea lui am simțit nişte curenți de aer şi un zgomot necunoscut până atunci. M-am reîntors şi la primul colț al blocului am chemat paznicul prin strigătul „Paza!" şi, văzând că nu-mi răspunde, m-am apropiat de al doilea colț al blocului, văzând între timp lumini intermitente de culoare roşu/verde, pe moment crezând că este maşina Serviciului Pază şi Ordine aflată în control. Când am strigat la colțul al doilea al blocului din nou „Paza!", din şanțul betonat, lângă podeț, am văzut pe paznic cerându-mi ajutor: „Dom' Marian, Satana!". În stradă, am observat un obiect de formă rotundă, puțin bombat deasupra, aşezat la

o distanță de circa 50 centimetri deasupra asfaltului. În jurul obiectului era lumină intermitentă roşu/verde, în genul curcubeului, iar în partea dreaptă - din locul văzut de mine – am observat o ființă umană, înălțime în jur de 80–100 centimetri. Fiind cu spatele spre mine nu i-am văzut fața, dar avea capul alungit spre spate, fără păr, scheletic, mâini şi picioare subțiri, burta din profil supradezvoltată, pielea ca un costum argintiu – solzos. După circa 4–5 seunde, obiectul de mărimea unui autoturism, poate puțin mai mare în diametru, a decolat în viteză, la început vertical, apoi orizontal, îndreptându-se în viteză spre satul Pochidia. Menționez că, în acest timp, păsările (găinile) aflate în curțile sătenilor au început să cotcodăcească, iar câinii să latre."

Maricel Rusu, 41 ani, paznic în comuna Cerțeşti:

„În noaptea de 8 spre 9 iulie 1996, eram de pază în comuna Cerțeşti. Până la miezul nopții fusesem deja în patrulă cu plt. Mancu Marian de la postul de poliție Cerțeşti. În jurul orei 12:30 noaptea, ne-am despărțit, dânsul urmând să meargă să mănânce, iar eu rămânând de pază în fața postului de poliție. La scurt timp, am observat o lumină pâlpâitoare şi am auzit un vâjâit. Acestea au durat foarte puțin. În fața mea, pe asfaltul şoselei, la o înățime de o jumătate de metru, a apărut un obiect de mărimea unei maşini Dacia, rotunjit în partea de deasupra. Era luminos în partea de jos, deasupra era întunecat. Imediat, am observat în preajma obiectului trei ființe care semănau cu nişte copii. Erau înalte de circa un metru, aveau urechi ascuțite, capul alungit spre spate şi un fel de păr pe figură. Înfățişarea lor m-a speriat foarte tare şi m-am trântit în şanțul de la marginea drumului. Imediat a apărut plutonierul Mancu şi,

fără a striga la dânsul, dânsul a strigat la mine: „Paza! Paza!". La aceste strigăte, obiectul s-a ridicat foarte repede. Nu am observat când au urcat ființele în el".

În noaptea aceea s-a iscat o oarecare vâlvă în zonă. În urma scurtei pene de curent care a urmat, unora li s-au stins televizoarele. Alții au ieșit afară din case, alertați de agitația animalelor și au văzut lumini ciudate pe cer. Unul dintre aceștia, pensionarul Ștefan Dumitru Cârje, 62 de ani, din satul Cotoroaia, ce aparține de comuna Certești, declară în scris:

„(...) M-am trezit în zgomot de lătrat de câini și am ieșit afară, să văd ce se întâmplă. Am rămas uimit de o rază de lumină galben-roșcată foarte puternică. După care m-am reîntors în cameră. Uitându-mă pe fereastră spre est, am văzut lumina retrăgându-se spre vest. După care, a rămas lumina normală a nopții. (...)".

În sfârșit, la câteva minute de la aceste întâmplări petrecute în comuna Certești și la numai 10 kilometri distanță, spre nord-est, doi tractoriști (Buceag Emil și Chicoș Victor) care lucrau pe câmp în noaptea aceea au văzut un alt fenomen luminos nocturn care le-a atras atenția. Un glob enorm de lumină a măturat lent câmpul din apropierea lor, la foarte joasă altitudine. Lumina răspândită era atât de puternică, încât se vedeau bine împrejurimile și „se putea citi ziarul". Cei doi se aflau pe raza comunei Pochidia din județul vecin, Vaslui.

O dată cu desfășurarea anchetelor în teren, aveam să constat că în zona comunei Certești erau foarte mulți cei care, după noaptea aceea de pomină de 8 spre 9 iulie, au avut prilejul să asiste la o serie de evenimente ciudate, diurne sau nocturne. Nu voi face apel în continuare la măr-

turiile scrise pe care mi le-au dat aceşti martori, pentru a nu încărca inutil acest text. O singură relatare scurtă, aparţinând tânărului de 18 ani Armianu Daniel Cornel:

„(...) 6 spre 7 august 1996, ora 0:40, fiind de pază (...), am văzut pe cer o sferă galben spre roşu, cam cât o minge de handbal, traversând cerul cu o viteză foarte mare (...)".

iar ziarul *Evenimentul zilei*, nr. 1255, din 9 august 1996, scria la pagina 14:

„În ziua sărbătorii creştine «Schimbarea la faţă», locuitorii municipiului Roman au observat un fenomen OZN. Totul a durat doar 7 minute. Potrivit celor relatate de cotidianul *Monitorul de Neamţ* de joi, 8 august, în ziua sărbătorii creştine «Schimbarea la faţă» (6 august), locuitorii municipiului Roman au putut observa un fenomen OZN. Începând cu ora 19:00, pe direcţia vest, deasupra unui nor negru, s-a observat o formă luminoasă, circulară. În scurt timp, şi-a schimbat forma şi dimensiunile, în cele din urmă depăşind dimensiunile norului. La ora 19:07, deasupra formei luminoase, a fost observată şi o altă lumină, punctiformă, care a descris o traiectorie semicirculară şi a dispărut. Unul dintre martorii oculari, prof. Vasile Sandu, afirmă că «sursa luminoasă punctiformă a luminat un nor», iar spre finalul evoluţiei fenomenului, norul luminat a devenit un curcubeu de formă circulară. (...)".

PARADA ZIARIŞTILOR DE OCAZIE

Este cât se poate de adevărat că, deşi presa a fost promptă în semnalarea evenimentelor de la Cerţeşti, totuşi s-a strecurat spre publicul larg o întreagă serie de... mici inexactităţi.

Aşadar, s-a scris enorm în presa noastră „de tranziţie" de „Afacerea Cerţeşti". Totul a început de la o suită de cinci articole apărută în *Viaţa liberă*, cotidian independent, ce a apărut la Galaţi, între 12 şi 18 iulie 1996. Voi încerca să le redau în continuare, pentru formarea unei imagini de ansamblu, cât mai exacte, a întregii afaceri.

De la bun început, îmi cer scuzele de rigoare faţă de cititorul acestor pagini, pentru tonul de ironie de mahala şi maliţiozitate ieftină pe care semnatarii acestor articole au găsit de cuviinţă să-l folosească pe alocuri. Dar... atât au putut...

Primul articol: *Un OZN în judeţul nostru. Comuna Cerţeşti a fost vizitată de un extraterestru solzos... Viaţa liberă*, nr. 2008, vineri, 12 iulie 1996.

Un obiect zburător neidentificat a aterizat (...) în faţa postului de poliţie din localitatea Cerţeşti, judeţul Galaţi, au declarat Agenţiei MEDIAFAX surse din IPJ Galaţi care au dorit să-şi păstreze anonimatul.

În jurul orei 0:30, plutonierul Marian Mancu de la postul de poliţie Cerţeşti şi paznicul Marcel (n.n. – Maricel) Rusu patrulau pe raza localităţii.

La scurt timp, cei doi au simţit o intensificare bruscă a curenţilor de aer şi, aproape instantaneu, în faţa postului de poliţie a apărut un obiect zburător cu un diametru de aproximativ şase metri, o înălţime de doi metri şi care avea în zona mediană lumini roşii şi verzi, afirmă sursele citate.

Obiectul staţiona la o înălţime de 0,50 metri de sol.

Subofiţerul a declarat ulterior superiorilor săi că a văzut, lângă obiectul neidentificat, un extraterestru cu aspect umanoid, cu o înălţime de 0,80 metri, cu partea din spate a craniului mult alungită şi care avea corpul acoperit

cu ceva asemănător unor solzi, de culoare gri metalizat. După câteva secunde, obiectul a decolat, dispărând din raza vizuală a celor doi. Purtătorul de cuvânt al IGP, colonelul Nicolae Bucur a declarat, ieri, Agenției MEDIAFAX că plutonierul Mancu își menține afirmațiile, care sunt confirmate și de paznicul Marcel (n.n. – Maricel) Rusu, acesta menționând că, privind dintr-o poziție diferită de cea a polițistului, a observat lângă obiectul în cauză trei ființe având caracteristicile descrise și de subofițer. Colonelul Nicolae Bucur a precizat că, în aceeași noapte, obiectul neidentificat a fost văzut și de Nicu Chicoș și de Emil Bugeag, paznici la S.C. Agromec Pochidia, din localitatea Tutova, județul Vaslui. Ei au declarat că au văzut OZN-ul zburând fără zgomot la o distanță apreciabilă de pământ, pe direcția Tecuci – Vaslui, a mai adăugat colonelul Nicolae Bucur. Vom reveni cu amănunte. C. Victor.

Al doilea articol: *Farfurii zburătoare deasupra noastră. Dosarele „X" ale Certeștilor. Paznicul a ascultat conversația celor trei extratereștri? Viața liberă*, nr. 2009, sâmbătă-duminică, 13–14 iulie 1996.

După două ore de mers peste dealuri, am ajuns la Certești – o localitate din nordul județului, uitată de Dumnezeu și de... administrație, cu oameni nevoiași, gârboviți de grijile zilei de mâine. *Dl. primar Gheorghe Nehifor* auzise, la radio, despre *„OZN-ul satului"*. Dintr-o dată, acest colț în care nu se întâmplă nimic a căpătat o dimensiune... cosmică! *Plutonierul Marian Mancu*, unul dintre cei doi martori direcți ai *„întâlnirii de gradul III"*, arăta tras la față, puțin obosit. Politicos, a refuzat să discute cu presa, dându-i evenimentului o tentă de... serviciu.

„Fâl, fâl, fâl, fâl..."

Maricel Rusu – paznicul de noapte (...) era ocupat cu făcutul... tescovinei (n.n. – paznicul nu putea fi „ocupat cu făcutul... tescovinei", cum insinuează reporterii, ci se afla „în dreptul podețului", după cum însuși afirmă, deci în stradă, în timpul rondului de noapte. Această insinuare mi se pare forțată și, desigur, gratuită). „Am văzut că fila ceva de sus – ne spune martorul. Am crezut că-i becul de peste drum de Post".

— Unde vă aflați?

— În dreptul podețului. Era după miezul nopții. Va să zică, ziceam că era neonul defect. Când m-am întors cu capul, imediat, or și dispărut. Fâl, fâl, fâl, fâl... o coborât centimetri la așa distanță, să fie vreun cot-două, și s-o trântit pe jos, pe șosea; „mașină" zic io că era. „Ce mă-sa să fie?"

— Mașină sau OZN?

— Mașină îi zic io, că n-am văzut în viața mea așa ceva, rotundă în sus; de lungime așa, ca la o „Dacie". Măi, ce mă-sa să fie?! Mi s-o ridicat părul măciucă! Când o început să se deie ăștia jos, unu! doi!! trei!!! Așa au apărut brusc și au dat roată în jurul mașinăriei.

„Brr, brr, bor, borr, br..."

— Cum arătau?

— Mașina avea deja, jur-împrejur, lumini roșii și verzi. Zic: „Băi, ci dracu' e?!" O pusăse în mijlocul șoselei, dacă vine cineva, vreo mașină, n-avea pe unde să treacă, dumnealor. Și eu eram pe colț, acolo.

— Nu v-au văzut?

— Nu m-au observat pe mine. Ei se învârteau așa, în locul ăsta, da... Și bolboroseau împrejurul mașinii lor, acolo!

— Reparau ceva la „mașină"?

— Nu, vorbeau ei între ei.

— Ce sunete scoteau?

— Brr, brr, bor, borr, br, br... Nu şuierau, nu şfichiuiau, nu sâsâiau, nu nimic. Maşina făcea vâj, vâjj, vâjj, o vijelie.

— Ca un aspirator pornit?

— Da, da. M-am speriat şi am zis că asta nu-i liftă de-a noastră.

„Că-i furt, că-i huligănie?!"

— După aceea ce aţi făcut?

— M-am prostit, m-am pus jos şi-am intrat în canalul ăsta.

— Era cineva care să pară şeful? Că, la noi, unde-s doi, unul trebuie să fie şef, iar celălalt – purtătorul său de cuvânt!

— Toţi în acelaşi timp vorbeau, de la unul la altul. Vorbeau calm, nu erau repeziţi, să zici că-i... furt, că-i huligănie! Când i-am văzut, m-am cam înmuiat aşa de frică! Şi dacă dom' plutonier o plecat la masă, io să mă pun în şanţ. Când dom' plutonier s-o întors, şi dânsul o văzut ce-i aici...

„Paza! Pa-za!!"

Plt. Marian Mancu a putut vedea din poziţia sa numai un singur „umanoid" cu spatele, ce privea drept la Postul de Poliţie. Fusese doar Ziua Poliţiei şi, probabil, extraterestrul dorea să-i felicite pe apărătorii legii care, în această comună, au mult de furcă cu... tereştrii.

— Când o văzut maşina aia a lor, dom' plutonier s-o retras înapoi şi a strigat: „Paza! Pa-za!!" Io, de colea, de sub pod, mi-am revenit şi am ieşit zicând: „Da, imediat!" Când m-am întors către dom' plutonier, imediat, maşina lor a făcut vââââjjjjj în sus, o viteză puternică, de care nu se mai văzuse niciodată şi a luat-o în direcţia asta, spre Pochidia...

„Verzi" pe... „verdeaţă".

Deranjat de tescovină, interlocutorul nostru a rugat să nu mai fie tulburat de curioşi: „Asta v-am spus-o, dar m-am săturat să tot povestesc, parcă am furat ceva!" În consecinţă, domnul Maricel Rusu a promis că va da declaraţii în continuare despre „omuleţii verzi" numai pe... „verdeaţă"! Adică pe dolari...

Vom continua relatarea noastră cu descrierea şi portretul robot al „umanoizilor" de la Cerţeşti. Marian Muşat. Victor Cilincă (n.n.: Este obsesivă ideea celor doi reporteri ai ziarului *Viaţa liberă*, din Galaţi, cu expresia „făcutul tescovinei!" Poate că atunci când l-au intervievat pe paznicul Maricel Rusu acesta se ocupa, într-adevăr, cu „făcutul tescovinei", adică cu fabricarea ţuicii. Dar ei, reporterii, nu specifică nicăieri că paznicul ar fi fost beat în momentul discuţiei. Nici n-ar fi putut face această remarcă... Unele aluzii cu tentă politică strecurate „discret" ici-colo, tonul ce se vrea a fi caustic, ca şi lipsa de respect elementar a reporterului pentru cel intervievat denotă faptul că aceştia (ziariştii) au privit, dintr-un bun început, cu ironie şi neseriozitate întreaga poveste de la Cerţeşti. Pentru ei deplasarea făcută acolo, în acel „loc uitat de Dumnezeu", a fost ca un fel de „excursie de plăcere", o deplasare în interes de serviciu ca oricare alta, un motiv de a umple paginile ziarului cu articole de senzaţie menite să aducă beneficii materiale redacţiei ai cărei angajaţi erau. Dincolo de aşa-zisa „deontologie profesională", fără îndoială, alta ar fi fost situaţia dacă, atunci, „la prima mână", cei doi reporteri ar fi luat în serios întâmplările şi oamenii care le-au trăit. Ar fi obţinut detalii importante suplimentare, ar fi evitat aberaţiile şi speculaţiile din presa apărută prin ţară în perioada aceea şi ar fi uşurat munca

celor ce aveau să-i urmeze în investigații „la fața locului". Dar toate acestea țin de mentalități, de educație, de profesionalism... A transfera problematica ufologică – altfel, destul de complexă – din arealul senzaționalului și al speculațiilor ieftine în acela al seriozității, profesionalismului și competenței este, la urma-urmei, tot o problemă de mentalitate și educație.

Al treilea articol: *Extratereștrii de lângă noi. Farfurii zburătoare deasupra noastră. Dosarele „X" ale Cerețeștilor (2). „Arătau ca niște avortoni!", Viața liberă*, nr. 2010, luni, 15 iulie 1996.

Mult mai exact în aprecieri, *plt. Marian Mancu* ne-a refuzat politicos. Nu era împuternicit să ne ofere date. Explicabi. Un polițist nu riscă să fie arătat cu degetul, poveștile cu extratereștrii fiind considerate de mulți români simple gogorițe de presă. De altfel, un procuror gălățean care ne-a povestit acum doi ani că a fost *„observat"* de deasupra, timp de 20 de minute, pe un drum județean, de un OZN, a refuzat să depună mărturie, pentru a nu-și periclita cariera. Persoane credibile, cu funcții de conducere din zona Adam au evitat, de asemenea, să fie citate, deși au văzut, nu demult, deasupra pădurii, *„o lumină puternică, neobișnuită"*. În urmă cu un an, familia C. se întorcea cu mașina spre casă. La puțin timp după miezul nopții, după un deal – undeva spre satul Cârlomănești – a văzut o lumină puternică, albă. În jur, *„totul se vedea ca ziua în amiaza mare!"* Vara trecută, o femeie din comună a observat, noaptea, un OZN în zbor ușor planat deasupra satului Cotoroaia.

Să fie zona aceasta una din rutele predilecte ale călătorilor veniți din imensitatea spațiului cosmic?

„Dosarul X", fila „Mancu".

Dacă de la plutonierul Mancu nu am putut „scoate" nimic oficial – suntem siguri că o investigație științifică în acest sens ar aduce date importante! – ar fi de interes dacă măcar raportul întocmit de ofițerii I.J.P. Galați, în urma audierii, timp de câteva ore, a plt. Marian Mancu, ar fi făcut public. (n.n. – Vax! „Raportul întocmit de ofițerii I.J.P. Galați" nu va ieși la iveală. Nu va fi „făcut public", decât poate numai la „Sfântu' Așteaptă"!).

Din fericire, subofițerul a apucat să povestească, încă sub impresia momentului, unor săteni, inclusiv primarului, cu lux de amănunte, întâmplarea. De asemenea, din discuția neoficială pe care am avut-o la Primărie, s-au scurs și alte amănunte interesante.

Burduhănoși, cu urechi de elefant...

Iată cum a fost descris extraterestrul văzut de plt. Mancu: „Eu sunt de meserie veterinar. Arăta ca un avorton, domnule! Era mititel, neîmplinit; cu brațe subțirele, cât două degete. Fața umană, albă, capul alungit în spate, de culoare alb-gălbui; n-am văzut să aibă urechi, căci l-am privit mai mult din spate. Era îmbrăcat într-un costum din solzi gri-argintii".

După descrierea paznicului, care corespunde, în general, cu cea a polițistului, „arătările" aveau „urechi de elefant, da' nu așa mari" care erau plasate ca un căuș, „ca niște ciuperci mari, alb-gălbui... „Fața era mărită – mă scuzați de fenomen: ca a dumneavoastră – chelioși și aveau în partea asta (stânga, în dreptul urechii) așa ca o ciupercă... a! o fi fost bonetă... Erau burduhănoși oleacă. Arătau ca Satana!" Din păcate, de emoție, martorii nu-și amintesc cum arătau palmele și labele picioarelor.

Urmele „vizitei de lucru".

Misteriosul obiect zburător neidentificat a lăsat unele urme ale „vizitei de lucru" în comuna Cerțești. La decolarea bruscă, pe verticală, becul cu vapori de mercur din fața postului de poliție s-a stins preț de câteva secunde. Cireşul din apropiere şi-a scuturat puternic crengile, frunzele şi fructele dinspre şosea s-au deshidratat vizibil. Unele ramuri mai mici şi cireşe au căzut în şanț şi pe carosabil. (Din nefericire, ploaia de a doua zi a spălat urmele!). Un sătean – Gheorghe Ghenghea – care privea cu familia, la acea oră, la televizor, s-a pomenit cu ecranul întunecat. Peste câteva secunde, imaginea a revenit. În locuința lui Ilie Cotoranu s-a defectat tot atunci frigiderul, omul vrând să reclame... RENEL-ul. După câteva zile abia, aparatul a început să funcționeze, din senin. În satele Cârlomăneşti şi Cerțești s-au ars siguranțele de la sistemul de alimentare cu energie electrică din locuințele gospodarilor, situate sub traiectoria descrisă de OZN. Principalul martor, paznicul Maricel Rusu, a rămas imediat după eveniment cu o stare de şoc: anxietate, tahicardie, hipotermie; câteva nopți la rând a avut coşmaruri, tremura şi striga în somn; „L-am văzut pe Satan!". Marian Muşat. Victor Cilincă.

Al patrulea articol: *Farfurii zburătoare deasupra noastră. Dosarele „X" ale Cerțeştilor (3). Autopsia unei întâlniri de gradul III. Viața liberă*, nr. 2012, miercuri, 17 iulie 1996.

Evenimentul de la Cerțești putea fi o glumă; în acelaşi timp însă, prezența unor entități necunoscute ar fi putut însemna un pericol. De unde şi interesul unor organisme specializate, ca Poliția sau S.R.I.-ul. De aceea, nu este bine

să trecem nici noi prea uşor şi în glumă peste un fenomen unic în felul său, în România: o întâlnire de gradul III.

Un loc destul de izolat de impactul cu „Fenomenul OZN".

Societatea din zona comunei Cerţeşti se poate, credem, încadra în categoria denumită de unii ufologi *„colectiv necontaminat precedent cu mitul E.T."*. A intrat deja în vocabularul local expresia; *„Parc-ai fi de la Cotoroaia!"* – în sensul că această localitate ar fi undeva pe la capătul lumii... Ei bine, Cotoroaia este un sat aparţinând comunei Cerţeşti. Relativ izolată, comuna menţine legătura cu „lumea" cu ajutorul televizoarelor, atâtea câte sunt, pe care se recepţionează programul I, şi al radioului. Despre presă nu se poate vorbi (excluzând-o pe cea de partid: de exemplu, am văzut la Cerţeşti un exemplar din „Vocea României").

Noaptea, sătenii sunt izolaţi şi mai mult. cu o săptămână în urmă, tot noaptea, câţiva derbedei au terorizat Cotoroaia, fără să existe vreun martor. Nimeni nu a ieşit afară din case şi nici măcar nu s-au uitat pe geam, deşi golanii izbiseră cu furie în uşi şi ferestre. Altfel, aici pare să fie „locul în care nu se întâmplă nimic". Impactul pe care l-a avut sosirea în trombă a echipelor de *la „Viaţa liberă", „Evenimentul zilei", „România liberă"* (ba, se anunţase şi agenţia internaţională de ştiri REUTER!) trebuie să fi fost mai profund decât aterizarea *unei singure* farfurii zburătoare! Elicopterul zgomotos al PRO TV-ului este, cu siguranţă, mai interesant pentru săteni decât un obiect tăcut, relativ mic şi neidentificat care... „încurca" circulaţia. Cum Televiziunea Română nu prea transmite, în afară de *Star Trek*, filme cu extratereştri, iar martorii – cel puţin paznicul – nu se îndeletnicesc cu lectura, ipoteza unei

confuzii „culturale" între un fenomen natural şi unul straniu pare să cadă din start. De astfel, martorul principal, paznicul *Maricel Rusu*, a avut o reacţie firească pentru societăţile închise, comparând „apariţia" cu obiecte şi fiinţe cunoscute.

Trebuie să mărturisesc că am fost încă de la început suspicios în privinţa ştirii că un OZN avusese bunăvoinţa să aterizeze taman în judeţul Galaţi! Aveam de luat în considerare, cu toată atenţia, mai mulţi factori: probitatea martorilor (nu numai prin poziţia lor în societate, dar şi prin compararea amănuntelor declaraţiilor, a motivelor pentru care ar fi mint, a logicii expunerii etc.), capacitatea lor de percepţie exactă, starea lor fizică, prezenţa (sau nu) a unor... halucinogene etc.

Ipoteza iluziei colective.

1. *Fiinţele*: Omuleţii nu au fost văzuţi în realitate decât de o singură persoană: paznicul. Poliţistul a văzut un singur „umanoid", şi acesta din spate. Relatarea ulterioară a pazniculzui ar fi putut să-l influenţeze pe poliţist. În acelaşi timp, trebuie ţinut cont de faptul că poliţistul este pregătit, în principiu, să observe şi să intervină prompt – ceea ce a şi făcut, de altfel.

2. *Obiectul zburător*: OZN-ul a fost văzut de amândoi martorii, (de asemenea) viteza cu care s-a deplasat şi extraordinara capacitate de manevră (aterizează exact pe şosea şi decolează instantaneu, fără să atingă firele electrice care mărgineau drumul!). Ba, mai mult, alţi doi martori, la o distanţă de câţiva kilometri, spre Vaslui, sesizează şi ei obiectul luminos.

Un tractorist care venea de la Pochidia (dinspre Vaslui) la câteva momente după incident, îi arată poliţistului

OZN-ul plutind undeva sus, pe cer. Să se fi înşelat chiar cu toţii? În cazul iluziilor în grup, aria în care sunt plasaţi observatorii este de obicei foarte mică...

Poliţistul nu băuse (decât, se pare, două pahare de vin – ceea ce la ţară nu înseamnă nimic), iar paznicul fusese refuzat la bar, nu i se dăduse „o ţuică", pentru că nu avea bani. Voise să „se dreagă", pentru că avea diaree – o stare nu tocmai predispusă iluziilor luminoase.

(n.n. – Afirmaţiile din acest ultim paragraf sunt inexacte şi tendenţioase...)

Ipoteza martorilor mincinoşi.

În mod cert, martorul Rusu are mereu nevoie de bani: el face des serviciul de pază comunală, în locul acelora care îi dau bani în schimbul prestaţiei. Dacă a fi în America, unde iluziile se vând „gras", am fi fost de acord că poate fi vorba despre o înscenare. Dar suntem în România, într-un sat unde oamenii îşi câştigă astfel pâinea. E drept, Rusu a pretins, pentru „deranj", cam „alintându-se", o sumă de bani modică – „măcar de ţigări" – dar nimeni nu înscenează aterizări de OZN-uri de dragul unui pachet de ţigări, fie el şi „Kent"!

Foarte important, poliţistul avea toate motivele să evite o implicare într-o punere în scenă cu extratereştri: un poliţist, un militar în general, în România, S.U.A. sau China, evită chiar şi să vorbească despre un fenomen de acest tip (lucru care s-a şi întâmplat), pentru a nu risca să fie taxat drept mincinos, nebun, aiurit, ipohondru etc. Oamenii din sat nu se sfiau să glumească uşurel pe seama paznicului. De astfel, şi autorul acestor rânduri a ezitat înainte de a se apuca de scris...

Cele două mărturii coincid, dar nu ca în cazul multor mărturii mincinoase, trase identic la indigo: Mancu a văzut o ființă, din spate, Rusu trei, din față și spate, le-a auzit „vorbind". Ce nu este clar în mărturia polițistului: ființa a fost văzută numai din spate („N-am văzut fața"); totuși, el o descrie ca pe o ființă cu fața umană și nu-și amintește dacă avea urechi. Urechile însă erau destul de vizibile: „ca de elefant" spune, la un moment dat, paznicul. Să fie de vină emoția momentului? Totul s-a petrecut în câteva secunde, timp în care paznicul s-a scăpat pe el, pur și simplu, iar polițistul, alarmat de lipsa acestuia la locul unde îl lăsase cu câteva secunde în urmă, a început să-l strige.

(n.n. – Corectă observația reporterului referitoare la „figura extraterestrului" văzută de polițist. În timpul anchetelor desfășurate personal în teren totuși, atât polițistul, cât și paznicul au declarat că figura în discuție era „întunecată, parcă acoperită cu păr".)

Ipoteza „scenariului".

Presupunând că *cineva* din afara cercului martorilor ar fi în stare să pună în scenă o demonstrație precum cea de lunea trecută de la Certești, ar fi avut nevoie de: trei copii pitici, înalți de 0,80 metri, un vehicul în stare să decoleze pe verticală, să se strecoare „la fix" printre sârmele de curent electric și să rămână suspendat, la mare înălțime. Cum vitezva obiectului nu poate fi calculată cu mijloacele tehnice moderne, un astfel de vehicul, care să adăpostească trei persoane costumate, poate exista! În sprijinul ipotezei stă și faptul că, în afara unor crenguțe rupte și frunze deshidratate, nu au rămas obișnuitele puncte de aterizare. E drept, a doua zi, ploaia a spălat totul; în același timp, mar-

torii sunt de acord că *obiectul* a rămas tot timpul suspendat, *fără să atingă pământul*!

Un efect *specific OZN-urilor*, încă neegalat de tehnica umană. este avalanșa de siguranțe electrice arse, de becuri, televizoare sau frigidere care își întrerup funcționarea la trecerea *obiectului zburător neidentificat.*

În consecință, putem spune și noi, cu mâna pe inimă, că LA CERȚEȘTI A FOST UN OBIECT ZBURĂTOR... NEIDENTIFICAT! Victor Cilincă.

Al cincilea articol: *Farfurii zburătoare deasupra noastră. Dosarele „X" ale Cerțeștilor (4). Extratereștrii – față în față cu realitățile comunale, Viața liberă* nr. 2013, joi, 18 iulie 1996.

(n.n. – acest al cincilea articol nu aduce nimic nou în contextul întregii afaceri; este plin de ironii ieftine cu adresă politică sau economică. Fapt pentru care am socotit că nu este necesar să-l mai reproduc aici.)

AMĂNUNTELE CONDUC SPRE CREDIBILITATE

De la aceste articole începe delirul presei din întreaga țară. În zilele acelea, ziarele aveau să titreze cu litere de-o șchioapă: *Polițiștii din comuna Cerțești – Galați au văzut un OZN* (Monitorul de Suceava); *Polițistul care a văzut OZN-ul nu a raportat incidentul superiorilor săi, deoarece i-a fost teamă că nu va fi crezut* (Gazeta de Sud, Craiova); *Polițistul care a văzut OZN-ul a fost avertizat de superiorii săi să nu mai spună nimic despre incident, căci astfel va avea necazuri* (Evenimentul zilei) *Polițistul care a văzut OZN-ul afirmă că a fost avertizat să-și țină gura* (Jurnalul

Național, Adevărul); *Psihoza OZN-urilor agită spiritele la Galați și Tulcea* (Monitorul de Iași) etc., etc.

Ziarele trebuia musai să se vândă. Iar un subiect „gras" – ca cel legat de aterizarea unui OZN pe teritoriul României – nu putea fi trecut prea ușor cu vederea. Dar aici nu mai este vorba de „simple" știri de senzație, menite să capteze atenția cititorului. Aici este vorba de cu totul altceva: *DENATURAREA ADEVĂRULUI* și *DEZINFORMARE*! Pentru că nici n-a fost vorba vreun moment de „Polițiștii" (la plural), de „va avea necazuri", de „avertizat să-și țină gura" sau de „Psihoza OZN-urilor" care „agită spiritele"...

Într-un „cotidian independent" care apare la Tulcea, „Delta", se publică în nr. 1409 de marți, 16 iulie 1996, un alt articol intereant. Îl voi relua și pe acesta în întregime, pentru că evenimentul semnalat s-ar putea lega, într-adevăr, de tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea de 8 spre 9 iulie 1996.

Senzațional. Celebrul OZN de la Galați a trecut și pe la Tulcea! Un martor ocular face mărturii șocante.

De-acum celebrul OZN ce a aterizat luni noaptea, 7–8 iulie (n.n. – greșeală de datare!), în localitatea Cerțești – Galați, se pare că a avut trecerea prin Tulcea. Cel puțin, așa declară un martor ocular. Este vorba de doamna profesoară C.F., din Tulcea, strada N. Bălcescu, 39. Iată ce ne-a declarat doamna, sub semnătură:

„Era luni seara, în jurul orelor 22:00. Stăteam afară la masă, în curte. Discutam cu tata, bucurându-ne de răcoarea nopții, după o zi de zăpușeală. Când, deodată, a apărut pe masă o lumină foarte puternică, de un roșu incandescent, ce avea imaginea unui cerc pe care erau distribuite mai multe sfere de aceeași culoare. Am trăit o senzație de

uimire, dar şi de groază. Ştiu că am rămas împietrită. La fel şi tata. Lumina aceea globulară a durat cam 2–3 minute, după care a început a se mişca încet. S-a prelins, pur şi simplu, «măturând» curtea, apoi casa vecină, dispărând cu totul. Am povestit ulterior soţului şi prietenilor, fără să fiu crezută. Dar eu am văzut şi am trăit totul ca o realitate palpabilă şi indiscutabilă."

În aceeaşi noapte, oamenii de la Cerţeşti – Galaţi afirmau că au văzut un OZN cu extratereştri. Ce părere aveţi? Ce poate să fie? O vorbă din bătrâni mai spune în asemenea ocazii că „umblă Necuratul". Doamne păzeşte" (D.P.)

Din nou, ziarele din ţară reiau ştirea sub titluri ca: *O profesoară de limba română din Tulcea s-a trezit cu un OZN survolând curtea casei* (Evenimentul zilei); *Şi o profesoară din Tulcea susţine că a văzut un OZN* (Jurnalul Naţional); *La Tulcea, o profesoară susţine că a văzut o farfurie zburătoare* (Adevărul); *Mişună OZN-urile prin România!* (Tineretul liber); *Încă un OZN, la Tulcea!* (Vocea României); *Şi profesoara Felicia Constantin, din Tulcea, a văzut un OZN* (Curierul Naţional) etc., etc.

***

În fine, ziarul „Evenimentul zilei" publică în numărul 1267 din ziua de vineri, 23 august 1996, un material care pune, în mare măsură, lucrurile la punct. Îl voi reda şi pe acesta integral:

Cunoscutul specialist în probleme de OZN-uri, Mihai Bădescu, confirmă: LA CERŢEŞTI – GALAŢI A AVUT LOC O ÎNTÂLNIRE DE GRADUL III.

În noaptea de 8–9 iulie, în comuna Cerțești din județul Galați, un subofițer de poliție și un paznic au fost martorii unei incredibile întâlniri de gradul III, considerată de specialiști o premieră națională. Pentru a dovedi că OZN-ul de la Cerțești n-a fost o simplă închipuire, Mihai Bădescu a realizat o tulburătoare emisiune TV, difuzată miercuri seară pe postul național de televiziune. Realizatorul emisiunii „Fenomenul OZN în România" a invitat în studio doi reputați specialiști în domeniu, Călin Turcu și Dan Farcaș. Analizând materialele filmate la fața locului, aceștia au ajuns la concluzia că la Cerțești a avut loc o întâlnire de gradul III, iar acei oameni simpli care nu au deschis în viața lor o carte despre fenomenul OZN au fost martorii unei veniri pe Terra a mesagerilor unei alte civilizații. În exclusivitate pentru „Evenimentul zilei", Mihai Bădescu povestește ce s-a întâmplat la Cerțești, așa cum i-au fost reletate faptele de martorii oculari.

Afați în misiune de patrulare, plut. Marian Mancu și paznicul Maricel Rusu s-au apropiat, în jurul orei 24:00, de postul de poliție al localității Cerțești. Pentru că în apropiere se afla locuința plutonierului, acesta l-a rugat pe paznic să-l aștepte un sfert de oră, timp în care el va merge să mănânce. Cei doi s-au despărțit undeva, în apropiere de colțul blocului. Paznicul a rămas să aștepte sub un cireș. În momentul în care subofițerul s-a îndreptat spre intrarea în bloc, a auzit un zgomot asemănător unui aspirator în funcțiune. S-a întors brusc, a dat colțul clădirii și, imediat în fața ochilor a apărut o imagine incredibilă. Un obiect de mărimea unui automobil, cu luminile aprinse, de afla la câțiva metri. Lână el, pe asfalt, a văzut o ființă ciudată ce semăna fizic cu un nou născut, dar mai deformat și mai

înalt. Surprins de imagine şi, totodată, îngrozit, a strigat „paza!" În secunda următoare, l-a auzit pe paznic răspunzându-i dintr-un şanţ, cu o voce sugrumată de frică: „Da, domnule plutonier, aici se află Satana". Primind acest răspuns, subofiţerul a rămas pe loc şi a observat cum, aproape instantaneu după răspunsul paznicului ciudata fiinţă a dispărut în interiorul obiectului luminos, fără a folosi vreo intrare specială, după care a decolat.

Năucit, el a crezut la început că are de-a face, datorită luminilor roşii şi verzi, cu un automobil al poliţiei judeţene, aflat probabil în control. Dar a fost uluit de prezenţa fiinţei ciudate care dădea ocol obiectului, plutind.

Paznicul nu are decât şase clase. El nu a citit nimic şi nu este în stare decât cu greu să completeze o cerere sau o declaraţie. Rămas pe loc sub cireş, el a auzit o fâlfâială şi a crezut că este de vină neonul de la intrarea în bloc. A văzut apoi coborând „arătarea", pe care n-o poate descrie datorită fricii, după care trei „lighioane" sau „faraoni" au început să zboare în zig-zag în jurul ei. Cât timp a durat, nu poate şti. A ieşit din „sperietură" în clipa în care a auzit strigătul subofiţerului. După aceea, aşa cum observase şi colegul său, trei fiinţe au dispărut „prin zid" şi „arătarea" s-a ridicat în viteză. Următoarele lui cuvinte au fost: „Aţi văzut, domnule plutonier? Satana!" Plutonierul l-a târât din şanţ lângă o trecere de pietoni. După un sfert de oră, a apărut un tractor. Conducătorul acestuia, Victor Chicoş, se întorcea de la balotat. Oprit de poliţist, tractoristul, precipitat, fără să salute, s-a grăbit să afirme: „Domnule plutonier, am văzut o lumină ciudată deasupra satului".

Cei doi (n.n. – plutonierul şi paznicul) au povestit unui grup de cunoscuţi uluitoarea întâmplare. Printre aceştia se

afla şi un bucureştean, pasionat de OZN-uri. Acesta a contactat agenţia „Mediafax". Preluând ştirea, ziarele au difuzat-o, comentând în diferite forme, surprinzând, practic, Inspectoratul Judeţean de Poliţie Galaţi care a întocmit un raport abia la câteva zile.

La început, Mihai Bădescu a crezut că este o „alarmă falsă".

Aflând de acest eveniment, realizatorul TV Mihai Bădescu s-a hotărât să facă o emisiune, filmând la faţa locului. Deşi este un specialist în materie de OZN şi adept al existenţei acestora, el a demarat documentarea dintr-o poziţie sceptică. În fapt, era vorba de o autentică „Întâlnire de gradul III", lucru nemaiîntâlnit pe teritoriul României. În reconstituirea pe care a făcut-o, el s-a bazat, în primul rând, pe relatările şi opiniile localnicilor despre cele întâmplate. Este interesant faptul că subofiţerul, din anumite considerente personale, nu avea de gând să raporteze evenimentul şi, dacă acest caz nu ar fi ajuns în presă, el nu s-ar fi declanşat.

În comună, el este considerat a fi un Don Quijote al funcţiei pe care o îndeplineşte. Este convins că poate să stârpească hoţia, ţinând cu „dinţii" de litera ordinelor şi a regulamentelor. În fiecare seară, el patrulează, fiind spaima paznicilor care obişnuiesc să mai bea sau să mai doarmă în timpul serviciului.

Duminică seara, pe 6 iulie (n.n. – de fapt, 7 iulie), în jurul orei 24:00, a oprit un automobil „Mercedes" cu luminile aprinse. Şoferul acestuia a declarat, ulterior, că poliţistul era să-l împuşte, deoarece era beat. După el, poliţistul, fiind orbit de farurile puternice ale maşinii, a crezut că acesta ar fi un OZN. Numai că, probabil indus în

eroare de data greşită în care a fost relatat evenimentul în presă, acesta s-a grăbit să conteste obiectivitatea celor relatate de plutonier.

Totuşi, oamenii cinstiţi ai locului îl consideră pe subofiţer un om deosebit, nu l-au văzut niciodată beat.

Autenticitatea întâlnirii celor doi cu extratereştrii a fost confirmată şi de povestirile altor martori.

Dumitru Cârje, din Cotoroaia, un sat mai la deal de Cerţeşti, a văzut o lumină puternică survolând localitatea sa, în jurul orei 24:00. Un alt localnic se uita la „Cerbul de Aur"; chiar la ora 24:00, lumina de pe micul ecran a dispărut. A ieşit în curte şi a observat ciudata lumină în mişcare.

„Fenomenul Cerţeşti" este tipic pentru contactele intergalactice.

În urma documentării sale, Mihai Bădescu consideră că cele văzute de cei doi martori sunt perfect reale. Mărturia lor coincide cu mărturia altora care au văzut lucruri similare, dar în alte zone ale lumii şi în alte perioade de timp. Cea mai senzaţională asemănare cu acest caz petrecut la noi este relatarea făcută de un ţăran argentinian care, într-o seară, a văzut un obiect zburător straniu aşezat pe terenul său. În jurul lui „pluteau" trei fiinţe care intrau şi ieşeau din obiect fără a se folosi de intrări speciale.

O poveste asemănătoare cu cea relatată de paznic şi desenul celor văzute au fost prezentate la noi într-o enciclopedie OZN scrisă în limba maghiară. Declaraţiile poliţistului şi ale paznicului sunt aproape identice.

Levitaţia şi „ieşirea prin zid" sunt, în opinia lui Mihai Bădescu, elemente ale unor tehnologii care le depăşesc pe cele de pe Terra cu cel puţin 1 000 de ani. Sunt poate printre puţinele miracole pe care extratereştrii îşi permit să ni

le arate, dar nu să ne învețe tehnica lor, poate pentru că nu doresc să ne zăpăcească.

De remarcat faptul că, la o săptămână după eveniment, plutonierul aflat în patrulare, însoțit de un tânăr, a fost din nou martorul unui fenomen ciudat. Un glob roșu zbura deasupra satului, în miez de noapte. El a crezut că are vedenii și s-a făcut că nu observă. Însoțitorul său, care a remarcat și el fenomenul, l-a întrebat: „Ai văzut, domnule plutonier?"

Convingerea lui Mihai Bădescu că la Cerțești a avut loc o autentică întâlnire de gradul III se bazează, în special, pe următoarele argumente: concidența relatării făcută de cei doi, cele trei ființe de lângă obiect, înfățișarea lor și modul de mișcare, similar cu alte relatări din alte colțuri ale lumii, declarația tractoristului și ale celor doi localnici. În plus, la ora 20:00, o profesoară din Tulcea împreună cu tată ei au văzut un obiect asemănător care a staționat câteva secunde deasupra curții lor. Același obiect a mai fost văzut și în localitatea Tutova. Mihai Chirea.

***

Realitatea întâmplărilor de la Cerțești, județul Galați, este de necontestat. Prea sunt multe amănuntele care conduc spre credibilitatea lor...

MASS-MEDIA NU SE DEZMINTE

În dimineața zilei de luni, 5 august 1996 – conform unei înțelegeri telefonice anterioare – mă aflam la poarta TVR, iar în jurul orei 9:00, plecam patru inși (redactorul

Mihai Bădescu, un operator TV, şoferul şi eu), cu o maşină de serviciu, spre Galaţi. Aveam să sosim în frumosul oraş dunărean, imediat după orele prânzului.

Odată sosiţi acolo, prima oprire am făcut-o la Inspectoratul Judeţean de Poliţie. Mihai Bădescu a pătruns în Instituţie şi a revenit după circa o jumătate de oră, însoţit de un ofiţer de poliţie care – aşa cum aveam să aflăm – urma să ne însoţească în acea zi la Cerţeşti.

Din discuţiile avute în cele aproximativ 2–3 ore cât a durat drumul, aveam să aflu că, într-adevăr, Poliţia Judeţeană întocmise un raport amănunţit al evenimentelor de acolo. Nu se ştie unde a fost trimis acel raport, sau dacă el se mai află încă în arhivele IJP Galaţi. Cert este un lucru: nimeni din această instituţie nu i-a interzis plutonierului Marian Mancu să vorbească public despre experienţa sa. Este adevărat că, la un moment dat, plutonierul Marian Mancu a început să-i refuze cu declaraţiile pe curioşii de tot felul care-l asaltau. Dar aceasta nu pentru că primise vreun ordin de la superiorii săi, ci pentru că era exasperat de insistenţa, adeseori obraznică, a acestor curioşi, între care se aflau şi numeroşi reporteri de ziare. Pe de altă parte, începuse să fie ironizat de fel de fel de necunoscuţi care nici măcar nu aveau habar de ceea ce se întâmplase, de fapt, cu el, în noaptea de 8 spre 9 iulie...

Aşadar, în Cerţeşti se afla în zilele acelea un bucureştean care, fiind pasionat de OZN-uri, a aflat imediat, „la prima mână", de pătania celor doi, paznicul şi poliţistul. Acesta, bucureşteanul, şi-a notat cu exactitate datele principale ale întâmplării şi, întors la Bucureşti, a oferit detaliile respective Agenţiei de ştiri MEDIAFAX. Astfel a început vârtejul informaţional care avea să atragă

la Cerțești reporteri, ziariști, fotografi, elicoptere și camere de luat vederi. Satul „uitat de Dumnezeu" avea să devină, în scurt timp, un loc de pelerinaj (exact ca la Valea Plopului, în 1972!), extrem de solicitat zile la rând de vizitatorii și curioșii cei mai diverși.

Când am sosit noi acolo, în după-amiaza zilei de 5 august, vâlva se mai potolise puțin. Trecuse aproape o lună de la eveniment, trecuseră deja trei săptămâni de când începuse pelerinajul...

Oamenii locului asistau la sosirea altor „domni de la oraș", ca la un spectacol atractiv și amuzant, menit să le mai dezmorțească oleacă monotonia exasperantă a vieții cotidiene...

Plutonierul Marian Mancu și paznicul Maricel Rusu au apărut fără întârziere și așa am luat contact direct cu eroii principali ai evenimentelor. Începeam să aflăm „de la sursă" ceea ce se întâmplase cu adevărat.

Mihai Bădescu a trecut la reconstituirea faptelor, iar operatorul care ne însoțea a filmat cu o videocameră tot ce s-a putut filma. Martorii au fost puși să reparcurgă cu exactitate drumul din noaptea evenimentelor, să repete mișcările și gesturile pe care le făcuseră și să rostească aceleași cuvinte de atunci. Totul se petrecea întocmai.

Apoi, am stat de vorbă cu diferite persoane din sat, mai ales cu acelea care aveau ceva de spus. Am constatat, de la bun început, că părerile referitoare la cei doi „eroi" principali erau împărțite în două tabere distincte.

Pe de-o parte, cei mai mulți afirmau că evenimentul a fost real, că cei doi martori nu mint, că sunt cunoscuți ca oameni corecți și cinstiți. Persoanele acestea afirmau că ele însele au văzut, în zilele din urmă, fenomene ciudate mani-

festându-se în zonă şi – deşi nu le puteau explica – le acordau deplină credibilitate. Repet: aceştia erau cei mai mulţi.

În cealaltă tabără, se aflau detractarii şi nemulţumiţii. Nu mulţi, dar erau. Printre aceştia se afla şi distinsa doamnă Duda, profesoară de matematică, personaj care nu a ratat nici un prilej ca să-şi dea în petic în faţa camerelor de luat vederi...

Invidia grosieră, lipsa de discernământ, jocuri meschine de mărunte interese personale sau locale, toate acestea au promulgat, în aprecierile câtorva din locuitorii de la Cerţeşti, o masivă doză de subiectivism în aprecierile făcute.

Cred că dacă asupra paznicului mai poate plana şi bănuiala unei oarecari iubiri platonice pentru plăcerile bahice, despre plutonierul de poliţie nu mai poate fi vorba despre aşa ceva. Să încerc să aduc câteva explicaţii...

Cu puţin timp înainte de consumarea evenimentului propriu-zis, paznicul Maricel Rusu traversase o altă întâmplare nefericită pentru el: fusese muşcat de un cal! Destul de grav. Astfel, el începuse un tratament cu antibiotice care, practic, îi interzicea consumarea oricărui tip de băutură alcoolică. Faptic, nu se poate şti precis dacă el s-a abţinut într-adevăr să mai bea. „Gurile rele" locale afirmă că nu. El spune contrariul: că nu a mai putut să bea. Indiferent unde se află adevărul, faptul trebuie consemnat ca atare: în noaptea evenimentului, el avea pe braţul stâng rana proaspătă a muşcăturii decal. Aceasta, nefiind însă total cicatrizată, se mai cunoştea încă foarte bine atunci când am mers noi acolo pentru filmări.

Pe de altă parte, spaima vizibilă pe care o retrăia de fiecare dată când îşi povestea aventura – spaimă ce nu putea fi nicicum simulată – dovedeşte că *ceva* s-a întâm-

plat totuşi atunci. Spaima aceasta nu poate justifica în vreun fel comportamentul paznicului, din acea noapte de pomină. În rest, el este un om simplu, fără cultură şi chiar cu o educaţie rudimentară. Are numai şase clase terminate, nu se „omoară" cu cititul, scrie şi se exprimă destul de anevoios. Nu a citit niciodată nimic despre OZN-uri. Nu l-a interesat subiectul, tot aşa cum nu-l interesează să citească ziarele, nu numai că acestea nu prea ajung prin acele locuri „uitate de Dumnezeu", ci pentru simplul motiv că *nu prea ştie să citească*! Descrierea pe care o face evenimentului la care a fost martor, amănuntele pe care le oferă despre toată acea întâmplare nu sunt invenţii sau fabulaţii, pentru că în mintea lui nu poate încăpea nicicum un anume soi de subtilităţi. Cu alte cuvinte, el nu era în stare şi nici nu avea vreun interes să fabuleze pe marginea unei poveşti cu şi despre OZN-uri, cu şi despre omuleţi stranii coborâţi din neant... Cel puţin din acest punct de vedere, evenimentul a fost absolut real. Dacă mai adăugăm aici şi faptul că Maricel Rusu nu şi-a dorit nici un fel de publicitate, putem să ne facem o părere cât de cât generală asupra profilului său moral. Ce interes ar fi avut el să inventeze o întâmplare care oricum nu încăpea în mintea lui simplă? Şi care nici nu avea cum să-i aducă vreun beneficiu... Dimpotrivă, i-a adus numai necazuri!

Cât îl priveşte pe plutonierul de poliţie Adi-Marian Mancu, acesta este cu totul alt soi de om.

Când am intrat pentru prima oară în incinta Postului de Poliţie de la Cerţeşti, am remarcat pe unul dintre pereţii interiori o hartă de mari dimensiuni care prezenta comuna şi împrejurimile, cu satele limitrofe, în toate detaliile. Harta, deşi în mod vizibil era opera unui amator, era foarte

bine realizată. Evident, am avut curiozitatea să aflu cine a executat-o şi de ce. Şi astfel am aflat că autorul acesteia era chiar Adi-Marian Mancu. El intenţionează să întocmească o monografie a Cerţeştilor şi a satelor componente comunei şi în acest sens se documentase timp de 5–6 ani în marile biblioteci bucureştene: Universitară, Academiei etc. Când am discutat cu el, mi-a mărturisit această intenţie cu multă pasiune şi luciditate. Mă întrebam atunci, când îmi vorbea, dacă meseria grea pe care o practică, aceea de poliţist, îi va permite să-şi ducă la bun sfârşit această nobilă dorinţă. Pentru finalizarea unei astfel de lucrări, ar fi nevoie nu numai de o tematică şi competenţă documentare, ci şi de o anume linişte sufletească interioară de care, trebuie să recunoaştem, poliţiştii, prin natura meseriei lor, nu se prea bucură...

Mai trebuie spus aici şi faptul că Adi-Marian Mancu, având sprijinul persoanelor vârstnice din zonă, a iniţiat construirea unui Monument al Veteranilor de Război, monument care tronează chiar în mijlocul comunei Cerţeşti. Iar pentru elevii şcolilor din preajmă a înfiinţat un concurs de circulaţie rutieră, cu diplome tipărite!

Adi-Marian Mancu este un tip destul de timid şi delicat. Un om care încă mai crede în dreptate şi în virtuţile aplicării ei. El încearcă să aplice litera şi spiritul legii, făcând uz de prerogativele meseriei şi funcţiei lui.

Este adevărat că o bună parte a concetăţenilor sunt cam supăraţi pe el, pentru că nu prea îi lasă să-şi facă de cap: să se îmbete când vor şi să facă scandaluri, să doarmă în orele de serviciu sau să fure după bunul lor plac. De aici şi părerile oarecum nefavorabile, ale câtorva „personaje" din Cerţeşti şi din împrejurimi. Nici nu le mai amintesc

numele, pentru că am constatat că toți avuseseră de-a face, într-un fel sau altul, cu legile...

La începutul lunii august din acel an 1996, am ajuns și la Tulcea, acolo unde locuiește doamna profesoară Felicia Constantin. Am stat de vorbă, la poartă, cu soțul și tatăl acesteia, care au negat observația nocturnă despre care se scrisese în presă și despre care doamna profesoară dăduse o declarație scrisă cu mânuța ei. Strâns puțin „cu ușa", tatăl a mărturisit candid că „A fost o rachetă care a stat câteva minute deasupra curții noastre! Pe aici trec des astfel de rachete!!!"

Am fost primit atunci, de cei doi, cu destulă lipsă de politețe și cu suficientă ostilitate. Nu-i condamn și nu le port nici un fel de resentiment... Cu ce drept aș fi cerut mai mult?

O părere de rău însă tot am; aceea de a n-o fi întâlnit pe doamna profesoară. Aș fi vrut să aud din gura dânsei că totu-i farsă și minciună, că nu e nimic adevărat, că a fost „o rachetă"... Dar acest lucru nu mi-a fost permis...

În dimineața zilei de luni, 12 august 1996, mă aflam din nou la poarta TVR-ului. Aici l-am întâlnit mai întâi pe scriitorul Dan Farcaș, pe care l-am informat, pe scurt, despre ultimele evenimente: deplasările din săptămâna anterioară de la Cerțești și Tulcea. Am fost destul de surprins să constat că știa puține lucruri – și pe acelea din presă - despre întreaga poveste.

La Cerțești, s-a filmat în după-amiaza acelei zile, timp de mai multe ore, chiar în mijlocul localității, peste drum de postul de poliție, exact în locul unde, cu o lună în urmă, avusese loc acel straniu eveniment...

Din toate filmările făcute în cele două tranșe a mai multe ore fiecare a rezultat de emisiune de 50 de minute, transmisă pe postul național TVR, în seara zilei de mier-

curi, 21 august 1996, la o oră de maximă audiență. Cum era și firesc, emisiunea s-a bucurat de un interes enorm...

Reacțiile „specialiștilor" nu au întârziat să apară.

În numărul 1292 din ziua de sâmbătă, 21 septembrie 1996, ziarul „Evenimentul zilei" din București publică următorul articol: *„Conform opiniilor cercetătorului Gheorghe Popescu, OZN-ul din comuna Certești, județul Galați, a fost un aparat de spionaj străin"*, semnat de Ligia Popeangă și Al. Racoviceanu.

Inițial, m-am gândit să reproduc întregul articol și să-l și comentez. Și aceasta, numai pentru simplul motiv că rar se poate întâlni pe centimetrul pătrat al unei pagini de ziar o aglomerare mai înverșunată de aberații și inexactități. Faptul că s-a găsit spațiul necesar publicării acestora este, în fond și la urma-urmei, treaba ziarului „Evenimentul zilei". Tot așa cum treaba aceluiași ziar este și aceea de a-și plăti reporterii care, prin „producțiile" lor chinuite, vâră cu tot dinadinsul pe gâtul cititorului neavizat tot felul de fabulații și fantasmagorii... Mi-am zis însă că este inutil să reproduc aici toate... naivitățile cuprinse în amintitul articol. Mirtea și timpul cititorilor acestor pagini trebuie respectate și nu încărcate cu informații inutile ori dăunătoare.

În sfârșit, în seara zilei de 23 octombrie 1996, tot într-o miercuri, a avut loc pe programul 1 al TVR o emisiune așa-zis „științifică", condusă de distinsul redactor Cristian Crăciunoiu. Tema emisiunii: ceva legat de vizibilitatea și invizibilitatea materiei. Au fost doi invitați în studio: un specialist în tehnica radarelor și un specialist în aviația militară. Pe parcursul emisiunii, s-au tot derulat pe micul ecran imagini care prezentau (reluându-se de câteva ori, din lipsă de material documentar filmat) tehnica de vârf în

domeniul aviației militare din lume. Sau, mai exact, ceea ce-şi închipuia – în mintea sa – redactorul emisiunii că este „tehnică de vârf"...

Au fost făcute câteva referiri la „evenimentul de la Cerțești din vara acestui an" şi au fost prezentate imagini filmate de echipele redactorului Mihai Bădescu, în județul Galați.

La prima vedere, nu există nici o legătură între tema propusă de Cristian Crăciunoiu şi „evenimentul de la Cerțești". Tot aşa cum nu prea a existat vreo legătură între subiectul în sine a acestei emisiuni „ştiințifice" şi întrebările pe care redactorul moderator făcea eforturi vizibile să le pună invitaților săi.

Dar numai la prima vedre. Pentru că, în final, a fost cât se poate de clară intenția – vădit tendențioasă !– a lui Cristian Crăciunoiu de a sugera telespectatorului ideea de geniu că OZN-ul semnalat la Cerțești nu a fost – vezi, Doamne! – altceva decât un produs invizibil al tehnicii militare terestre.

Aşadar, fobia războinică a celebrului „cercetător din fotoliu" Gheorghe Popescu poate fi şi molipsitoare...

Faptul că domnul Cristian Crăciunoiu a făcut din nou o emisiune de scăzut nivel calitativ nu este o noutate. Ne-a obişnuit de ceva vreme cu maniera sa stângace de a trata toate subiectele pe care le abordează. Nu este o noutate nici faptul că specialistul naval a devenit peste noapte „specialist" în OZN-uri... Dar toată suflarea se pricepe astăzi la OZN-uri, nu-i aşa ?!? Nou pare a fi doar faptul că acest distins personaj – devenit, pe parcursul ultimilor ani, redactor TVR – nu realizează încă faptul că totuşi această meserie (de redactor la un post național TV) cere responsabilitate, o anumită pregătire de specialitate, un anumit profesionalism, o anume menire şi – mai ales! – o anume chemare.

Se mai miră cineva că de la postul național TV pleacă specialiștii? Rămân în locul lor neajutorații.

Nu mă poate convinge nimeni că *oricine* poate deveni *oricum* și *oricând* redactor de televiziune. Este o meserie mult prea grea și mult prea nobilă pentru a sta la îndemâna oricărui neavenit...

CA LA NOI, LA NIMENI

La Cerțești, lucrurile au mai mers cum au mai mers aproximativ un an jumătate – doi. Între timp, la IJP Galați se schimbă conducerea. Și cum la noi deciziile de acest gen vin întotdeauna numai de sus în jos, se schimbă conducerea și la postul de poliție din comuna Cerțești. Sunt aduși Popa Liviu (șef de post) și Tofan Mirel (adjunct, mutat disciplinar!). Amândoi sunt cunoscuți ca bețivi nototrii, plimbăreți prin cârciumile zonei, consumatori rău-platnici dc băuturi alcoolice, bătăuși...

La scurt timp după sosirea acestora, urmările nu întârzie să apară. Astfel, Spânu Gheorghe – soldat în termen, venit în permisie cu prilejul sărbătorilor de iarnă 1997 – este bătut bestial de către cei doi oameni ai „ordinii". Apoi, locuitorul Popa Toma și doi dintre fiii săi – Florin, minor, 8 ani, și Săndel, cardiac – sunt bătuți cu aceeași bestialitate, în incinta postului de poliție, până când au pătat de sânge pereții și covorul. Popa Toma depune plângere scrisă la Parchetul Militar din Iași. Sunt audiate diferite persoane, printre care și plutonierul Adi-Marian Mancu. Acesta spune adevărul, fără a lua apărarea colegilor săi.

În urma anchetei desfăşurate, presa locală află de acest... scandal şi publică un articol incendiar. Iată-l:

Bătaie ca la Poliţie! („Observator T" – nr. 267/26 din 1 februarie 1998).

Dintre bizarele promovări ale miliţienilor, operate la sfârşitul anului 1997, aminteam şi în ediţia trecută a publicaţiei noastre. Acum vă semnalăm o alta! La 8 decembrie 1997 era numit ca şef de post la Cerţeşti, promovat din funcţia de ajutor – şef de post de la Corod, domnul plutonier POPA LIVIU (29 ani). Temperament deosebit de agresiv (deşi poate epitetul de „bătăuş" ar reflecta mai mult comportamentul plutonierului P. L.), cu numeroase acte de violenţă asupra corodenilor, până când răbdarea gospodarilor din comuna Corod a ajuns la limita răbdării şi i-au administrat corecţia necesară şi de-a căror furie l-a scăpat doar Magras Vasile zis Vătafu', miliţianul POPA LIVIU şi-a reînnoit şirul agresiunilor şi asupra locuitorilor din Cerţeşti. Astfel, într-un interval scurt de timp de la instalarea lui ca „şăf de post" a agresat şi „snopit" în bătaie foarte mulţi cetăţeni ai localităţii cu oarecare notorietate ufologică.

Lui PUŢANU IONEL (minor, 17 ani) i-a „dat" cu spray-ul paralizant (aflat în dotare) în... gură! Pe POPA TOMA l-a bătut în sediul postului de Poliţie atât de zdravăn încât femeia de serviciu (Buda Ioana, ajutată şi de concubinul acesteia, Duda Gh.) a trebuit să spele covoarele însângerate. S-au ras petele de sânge din sediul postului. Ţiganca STĂNESCU GINA (sau Margareta, comerciantă de ţigări) a fost bătută şi ea şi copilul acesteia. POPA FLORIN şi POPA SĂNDEL (fiii lui POPA TOMA) au suferit aceleaşi tratamente de la „mardeiaşul" cu epoleţi de plutonier al Poliţiei Române. Militarul în termen

SPANU GHEORGHE s-a afişat şi el în calea acceselor inumane ale lui „dăm şăf" POPA LIVIU. Cunoaştem că există mai multe plângeri adresate Parchetului Militar Iaşi, plângeri îndreptate împotriva lui POPA L. de către numeroasele victime ale acestuia. Pe lângă acestea, ce mai contează că circulă sub influnţa alcoolului cu un Fiat (tip „Dubă") neînregistrată în circulaţie (proprietatea lui Costea Gh., din Corod, care i-a împrumutat-o cu generozitate). Ce mai contează că limbajul organului-şef este dincolo de trivialităţile obişnuite, mai curând în pegra socială, în interlop-mondul pe care ar fi trebuit ca dom plutonier să-l reeduce, să-l corecteze! Din aceleaşi surse aflăm că membrul POPA LIVIU este acompaniat cu succes şi complicitat cu entuziasm în derularea violenţelor care sfidează toate legile, de către sg. Major TOFAN MIREL, un alt membru de nădejde în respectarea ordinei publice! Cum pot fi astfel de oameni, „oamenii statului", cum pot fi astfel de „infractori" poliţişti, aducând atingere unei profesii respectate şi numeroşii lui colegi serioşi, buni profesionişti şi apărători ai legalităţii şi drepturilor omului, ba mai mult chiar promovaţi?! Orice eventual comentariu devine inutil! Dan DINU.

Chiar! Cum pot fi astfel de gunoaie ţinute în funcţii de orice fel alc statului? Cum pot să-şi încaseze salariile din banii amărâţilor de contribuabili? Cine a dispus şi cine a semnat documentele de numire şi promovare a celor doi indivizi în funcţii de conducere? Ce măsuri a luat IJP Galaţi împotriva acestor doi impostori, în urma numeroaselor sesizări venite din partea locuitorilor din zonă? Parchetul Militar din Iaşi s-a *autosesizat din oficiu*, în urma apariţiei acestui articol de ziar? A deschis o

anchetă? La ce concluzii a ajuns şi ce măsură a luat, în afara celei de promovare a infractorilor numiţi „poliţişti"? Cine şi ce intreres are ca Poliţia Română să-şi deterioreze o imagine – care este, oricum, foarte „şifonată" – şi să contribuie la accentuarea lipsei de încredere de care se „bucură" instituţia amintită, din partea cetăţenilor unui stat aşa-zis „democratic"? Nu cumva „structurile mafiote", despre care se tot vorbeşte în mass-media ultimilor ani, îşi au sorgintea şi în instituţia numită „Poliţie"?

Se pare că de la acest articol de ziar a pornit tot calvarul plutonierului de poliţie Adi-Marian Mancu şi al familiei lui (soţie şi doi copii minori). Pentru că a îndrăznit să nu-i susţină pe cei doi infractori, colegi de-ai lui, în faţa Parchetului Militar din Iaşi, pentru că a reuşit să realizeze câte ceva folositor şi bun la locul lui de muncă, pentru că a încercat să fie corect în meseria sa de poliţist, a fost bătut, i s-au spart geamurile la locuinţă, familia i-a fost ameninţată direct, i s-au înscenat anchete aberante, a fost amendat, dezarmat, i s-a interzis accesul în postul de poliţie unde era angajat, a fost mutat disciplinar, a muncit fără a fi plătit etc., etc. În final, a fost dat afară din Poliţie!!! A încercat să se adreseze superiorilor săi de la IJP Galaţi, dar aici a fost întâmpinat cu acelaşi tratament: nepăsare, indolenţă, ironii, bătaie de joc...

De remarcat că de toate aceste nedreptăţi a avut cunoştinţă şi primarul de la Cerţeşti, Nechifor Gheorghe! Dar despre modul cum acesta a bătut-o pe învăţătoare, beat fiind, în cancelaria unei şcoli, cu alt prilej...

Cât despre celălalt martor, paznicul Maricel Rusu, acestuia i s-a desfăcut contractul de muncă, prin decizia nr. 21/3566 din 17 iunie 1998, semnată de... Popa Liviu!

Să revin la Certeşti şi la momentul când familia Mancu a fost evacuată cu forţa din locuinţa pentru care mai avea contract încă un an de zile. Mai precis, la momentul când mobilierul familiei era încărcat într-un camion. Patru „distinse doamne" ale locului – printre care şi soţia şefului de post, au găsit de cuviinţă să-şi ia „adio" mânjind uşile camionului cu... fecale! Scena trebuie să fi fost de o savoare aparte... Dar, dincolo de ironie şi de grotesc, gestul acesta spune totul despre nivelul cultural şi de civilizaţie al mai-marilor locului!

Primind toate aceste informaţii, trebuie să mărturisesc că m-a încercat un sentiment de nesiguranţă: aceasta să fie imaginea reală a uneia dintre cele mai importante Instituţii de Stat?!?

Am încercat să-l ajut cumva pe ex-plutonierul Mancu. Am trimis şi primit peste 200 (două sute) de scrisori, atât unor oficialităţi, cât şi unor persoane particulare, prieteni şi cunoscuţi.

Dintre oficiali, îi amintesc aici numai pe Luca Iamandi (şef IJP Galaţi) şi Constantin Dudu Ionescu (ministru de Interne). Apoi, m-am adresat unor ziarişti de prestigiu: Mihai Petre Băcanu şi Cristian Tudor Popescu. De la aceştia din urmă nu am primit nici un fel de răspuns. De la oficiali, am primit răspunsuri seci şi impersonale, pentru ca în final să mi se vâre pumnul în gură: de ce mă amestec unde nu-mi fierbe oala?

Persoanele particulare – pe care le pusesem în temă cu cele întâmplate – mi-au trimis răspunsuri pertinente, având cuvinte de revoltă şi condamnare...

În vara lui 1999, am iniţiat, la domiciliul meu din Vălenii de Munte, Prahova, o întâlnire cu toţi cei implicaţi

în evenimente. Mancu şi soţia lui au fost prezenţi. Nici un „oficial" *NU A VENIT*! Dintre „prieteni" (persoanele particulare), unii au venit, alţii au promis că vor veni, dar n-au făcut-o, iar alţii au avut grijă să nu lase nimic scris în urma lor... Ăsta da curaj de opinie!

Ultima veste pe care o am de la ex-poliţistul Mancu este aceea că a divorţat de soţia lui, care l-a părăsit, luându-şi cu ea şi copiii.

Aşadar, o viaţă distrusă, o familie destrămată!

A rămas în urma lui Mancu, la Cerţeşti, un monument ridicat în memoria Veteranilor de Război, pe care Popa Liviu are grijă să urineze cât de des, beat fiind...

Una peste alta, mesajul este cât se poate de clar: Poliţişti de pretutindeni observaţi şi luaţi aminte ce păţesc cei ce văd... OZN-uri, omuleţi verzi pe pereţi şi alte asemenea bazaconii!!!

Ca la noi, la nimeni!

BIBLIOGRAFIE:

Călin N. Turcu, „OZN – maxim interes", Editura Domino, Târgovişte, 1997, pp. 87–140).

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Am vorbit în această carte despre nouă dintre cele mai importante evenimente de tip „fenomen OZN" petrecute pe teritoriul României în cea de-a doua jumătate a secolului XX. În opt dintre acestea am fost – mai mult sau mai puțin, mai devreme sau mai târziu – implicat personal și am întocmit pentru fiecare dosare separate de investigație.

Trebuie să avertizez pe cititorul neavizat că, în proporție de 80–85%, textele prezentate aici au mai fost publicate și anterior în alte cărți deja apărute. De altfel, acest „amănunt" este specificat îm „Bibliografia" care încheie fiecare capitol.

Am socotit necesar a aduna la un loc toate aceste evenimente pentru ca ele să poată fi găsite de cititor mai lesne și mai la îndemână. Aceasta ar putea fi *motivația* prezentei lucrări.

Nu trebuie să se înțeleagă însă că cele nouă evenimente majore sunt singurele de acest tip petrecute la noi. Au mai fost și altele.

De pildă: În noaptea de 20/21 octombrie 1990, în comuna Flămânzi, județul Botoșani, zeci de locuitori au putut asista la evoluțiile ciudate ale unui obiect „sub forma unui obuz, de aproximativ 50 de metri lungime". S-a scris destul de mult în presa noastră despre această întâmplare...

şi atât! În Bucureşti, la o persoană oficială, am avut prilejul eu însumi să vizionez caseta înregistrată de un reporter al TVR, „la faţa locului". Pe peliculă, locuitorii din Flămânzi îşi descriu destul de tranşant experienţa prin care au trecut. Caseta aceasta nu a apărut niciodată pe post! Apoi, i-am scris eu însumi unui „profesor" din Flămânzi, cu intenţia de a-mi crea un „cap de pod" pentru deplasările pe care oricum le-am făcut în 1990 şi 1991 în nordul Moldovei. Dar... n-a fost să fie... „profesorul" nu a catadixit să răspundă apelului meu. Aşadar, neavând la îndemână decât articole de presă, nu m-am încumentat să scriu despre eveniment în prezenta lucrare...

În noaptea de 27/28 iunie 1994, au apărut celebrele „cercuri" în lanul de grâu de lângă Arad. Mass-media noastre (presă, radio, TV) mediatizat îndelung evenimentul. Motivul pentru care nu am dedicat acestui eveniment un capitol de carte este altul: apariţia la Editura Mirador (Arad, 1995) a excepţionalei cărţi „Anotimpul OZN-urilor". Cartea este semnată de Raluca Marinache, Ovidiu Someşan şi Sorin Ghilea şi cuprinde în paginile sale tot ceea ce se putea spune despre acest eveniment... Pe de altă parte, personal, nu am fost deloc implicat în investigaţiile desfăşurate atunci!

***

În altă ordine de idei:

În toamna anului 1991, printr-un concurs de împrejurări fericite, am avut ocazia să locuiesc temporar la Barcelona, Spania. Evident, nu puteam pierde prilejul de a-l vizita la domiciliul său pe unul dintre marii ufologi ai lumii

– ANTONIO RIBERA. Locuia la 40 kilometri depărtare de Barcelona, în San Feliu de Codines, şi avea atunci 71 de ani. Biblioteca ufologică a marelui savant catalan m-a impresionat profund. Mii de cărţi în domeniu, în toate limbile planetei, ocupau o încăpere, deloc modestă ca dimensiuni.

Reîntors în ţară, mi-am pus în gând de a încerca să întocmesc aici, în România, o Bibliotecă Ufologică Internaţională. Evident, mijloacele şi posibilităţile mele nu se pot compara cu cele ale lui Antonio Ribera, el însuşi autor şi traducător a peste 70 dc volume, până atunci, în 1991!

Şi totuşi, din 1992 şi până în prezent am reuşit să „colecţionez" peste 450 de volume ufologice în 15 limbi diferite! Nu este nici mult, nici puţin. Este doar un început..

Cu acest prilej, fac un apel către toţi cei care au în posesie astfel de cărţi care tratează subiectul OZN, indiferent de limba în care sunt scrise şi de anul de apariţie, să mă contacteze, în cazul în care doresc să renunţe la ele. Eu sunt dispus să le achiziţionez prin cumpărare sau la schimb.

Mulţumesc!

Prof. Călin N. Turcu,
str. Progresului, nr. 56
2100, Vălenii de Munte,
jud. Prahova;
tel. 044/280317.

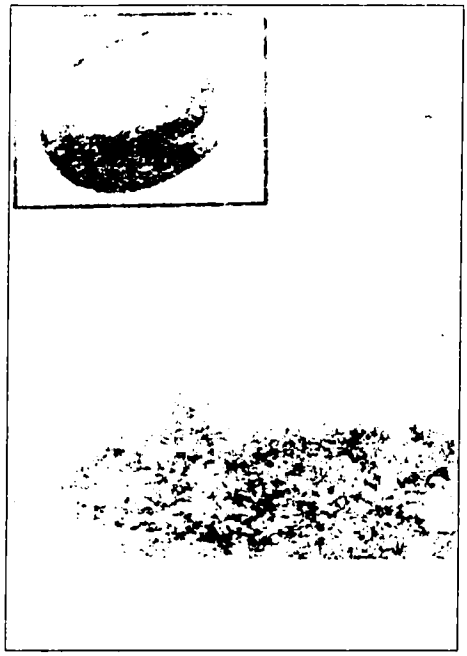

▲ *18 august 1968*, Pădurea Hoia-Baciu, lângă Cluj-Napoca. OZN-ul fotografiat de Emil Barnea. (După Florin Gheorghiță). ▼

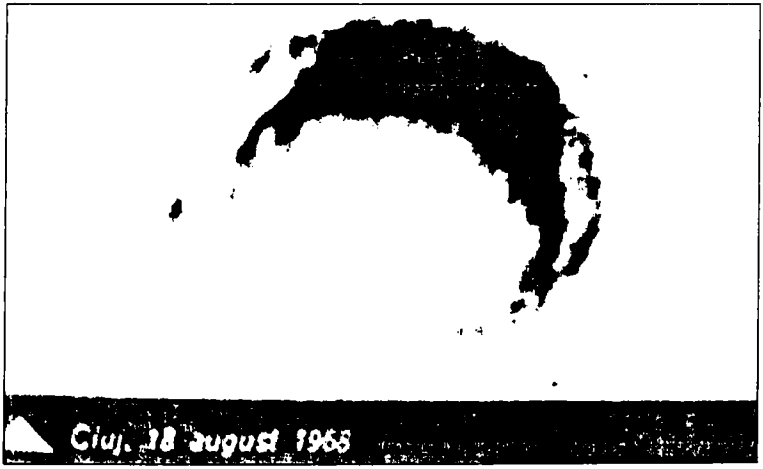

18 august 1968. Cluj-Napoca. Traiectoria aeriană parcursă de OZN a demonstrat un zbor ce sfidează efectele fundamentale ale gravitației și respectiv ale inerției. (după Florin Gheorghiță) ▾

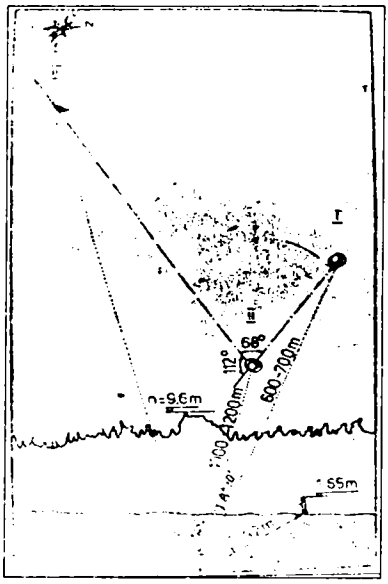

8 februarie 1974. „Dealul Bughii" lângă Vălenii de Munte, județul Prahova. (Pictură de Cornelia Divoiu). ▾

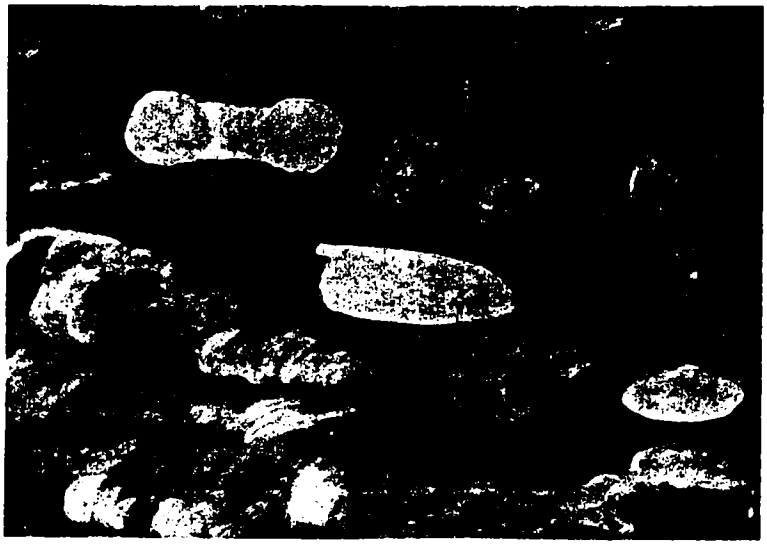

▲ *2–6 septembrie 1972*, sat Valea Plopului, comuna Pospești, județul Prahova. Locul aterizării OZN ului. (Foto: Călin N. Turcu) ▼

8 februarie 1974. Vălenii de Munte, „Dealul Bughii". Vedere spre E–SE. Se văd clar cele două amprente, movilele de pământ proaspăt scurmat, de înălțimi puțin diferite (S: 30 cm; D: 24 cm). Pe fundul amprentei D se observă un ochi de apă de culoare verzuie. (Foto: Călin N. Turcu) ▾

▲ *8 februarie 1974.* Vălenii de Munte, „Dealul Bughii". Amprenta S. Vedere spre S-SE, contra luminii. Se vede clar, în jur, pământul răscolit. Săgeţile indică un musuroi cu pământ friabil de culoare maro. (Foto: Călin N. Turcu).

8 februarie 1974. Vălenii de Munte, „Dealul Bughii". Amprenta S. Se observă bulgării de pământ căzuţi în interior si cele două striatiuni pe peretele drept. (Foto: Călin N. Turcu) ►

8 februarie 1974. „Dealul Bughii", lângă Valenii de Munte, județul Prahova. Una din cele două amprente găsite pe teren. Pe fundul adâncăturii se vede și „ochiul de apă verzuie". (Foto: Călin N. Turcu) ▼

▲ *februarie 1974.* „Dealul Bughii", lângă Valenii de Munte, județul Prahova. Curioasa „semnalizare rutieră". (Foto: Călin N. Turcu)

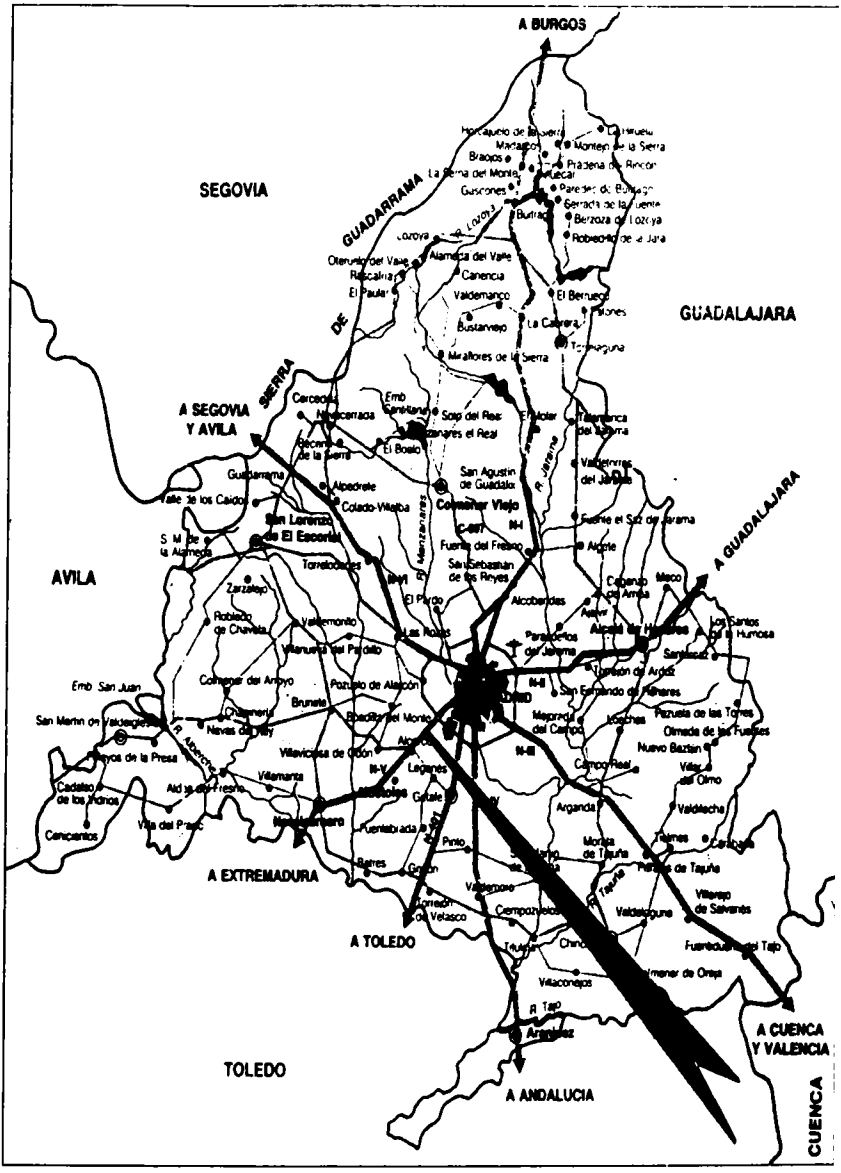
A BURGOS
SEGOVIA
GUADARRAMA
SIERRA DE
GUADALAJARA
A SEGOVIA Y AVILA
AVILA
A GUADALAJARA
A EXTREMADURA
A TOLEDO
TOLEDO
A ANDALUCIA
A CUENCA Y VALENCIA
CUENCA
Colmenar Viejo
San Lorenzo de El Escorial
Alcobendas
Alcalá de Henares
Getafe
Leganés
Fuenlabrada
Móstoles
Pinto
Arganda
Aranjuez
Embalse de Navacerrada
Embalse de San Juan
Embalse de Picadas
Embalse de Valmayor
Embalse de Cazalegas
Embalse de Torrejón
Embalse de Pinto
Embalse de Finisterre
Embalse de Castrejón
Embalse de Estremera
Embalse de Aranjuez
Embalse de Tajo
Embalse de Tajuña
Embalse de Valdeconejos
Embalse de Villaconejos
Embalse de Orusco
Embalse de Valdelagua
Embalse de Valdeloro
Embalse de Valdeloro
Embalse de Valdeloro

Una din fotografiile luate la 1 iunie 1967 lângă Madrid, la San José de Valderas. Pe partea inferioară a straniului obiect zburător se vede semnul care însoteşte documentele UMMO. ▼

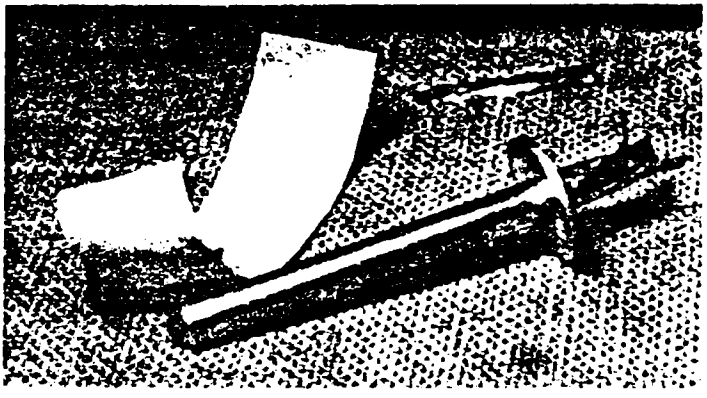

▲ Unul din tuburile metalice găsite la Santa Monica, lângă Madrid, deschis cu ajutorul unui cleşte de un localnic.

▲ Una din benzile de culoare verde găsite la Santa Monica, având gravat pe ea același semn aflat pe celebra documentație UMMO. Semnul acesta (o cruce cu brațul orizontal terminat cu două semicercuri) a mai fost găsit și în alte locuri din lume, gravat sau imprimat pe sol. ▼

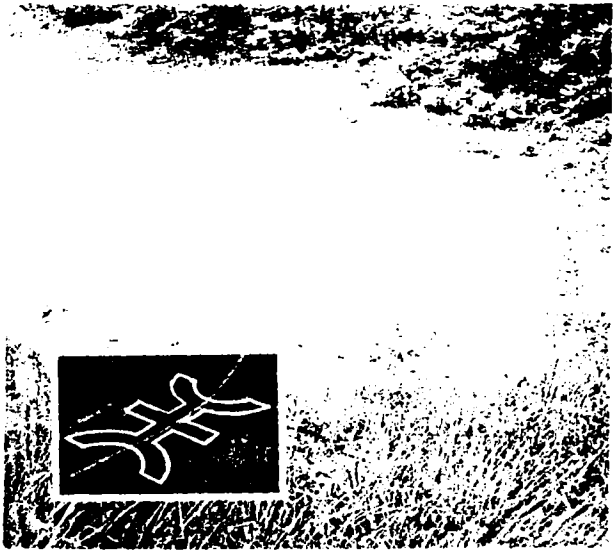

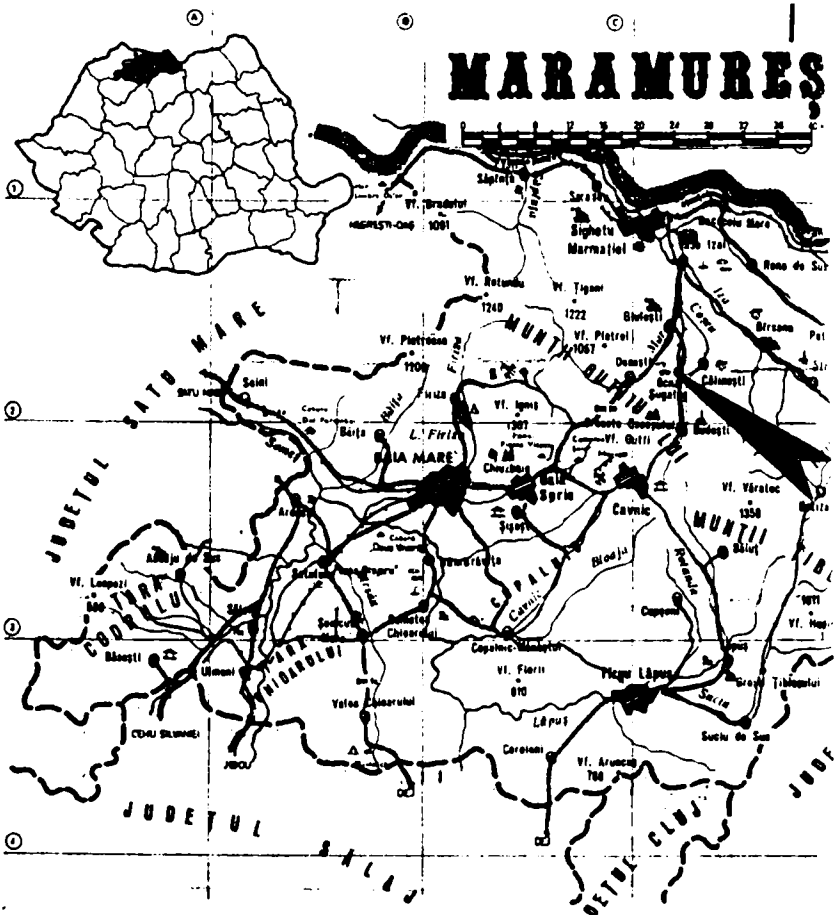

▲ Harta sectorului vestic al judeţului Maramureş şi a zonei Munţilor Gutâi, cu indicarea locului posibilelor evenimente din 7 iunie 1974, descrise de Izsáky G. Laszló.

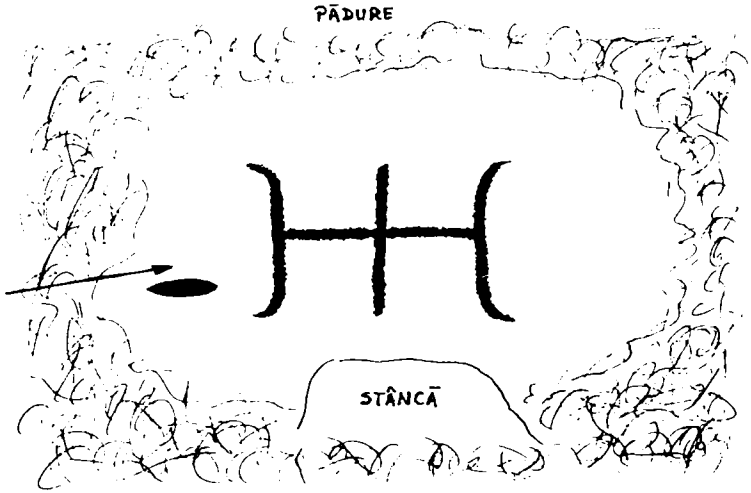

▲ Schița aproximativă a terenului aflat în apropierea comunei Ocna Șugatag din județul Maramureș, unde s-au derulat evenimentele din 6 și 7 iunie 1974. Săgeata indică direcția din care a sosit OZN-ul.

5 decembrie 1976, Vălenii de Munte, județul Prahova. Crochiu (de Augustin Moraru) pentru straniul obiect zburător observat seara deasupra orașului. ▼

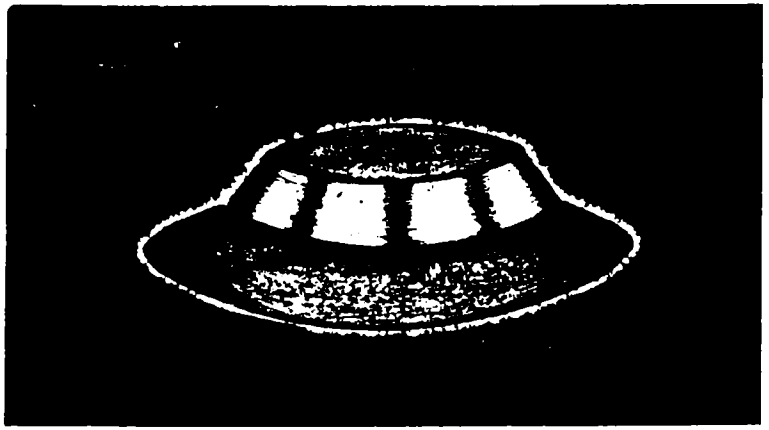

Reconstituire (pe o fotografie ulterioară), a fenomenului luminos aerian, care a fost observat în după-amiaza zilei de 4 martie 1977, lângă satul Bughea de Jos, în apropierea șoselei ce leagă orasele Vălenii de Munte si Slănic din judetul Prahova. (Foto: Călin N. Turcu) ▾

▲ Reconstituirea fotografică ulterioară observației din seara de 19 iunie 1977, făcută de pe balconul casei familiei Musat din Vălenii de Munte, județul Prahova.

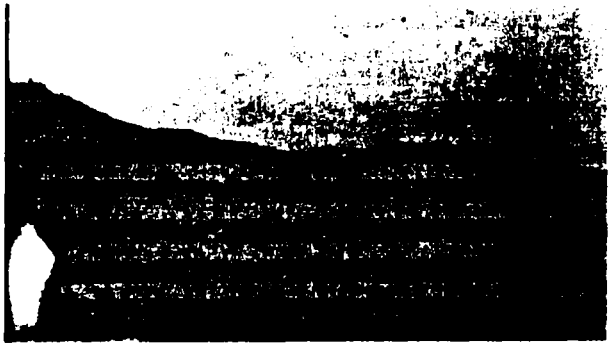

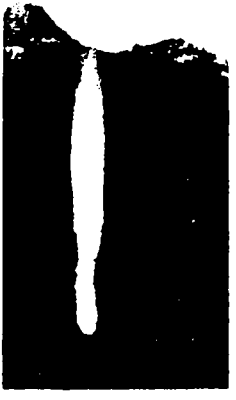

▲ *20 martie 1977.* Comuna Cernatu, județul Brașov. (Foto: Mihai Harry Danciu, Brașov)

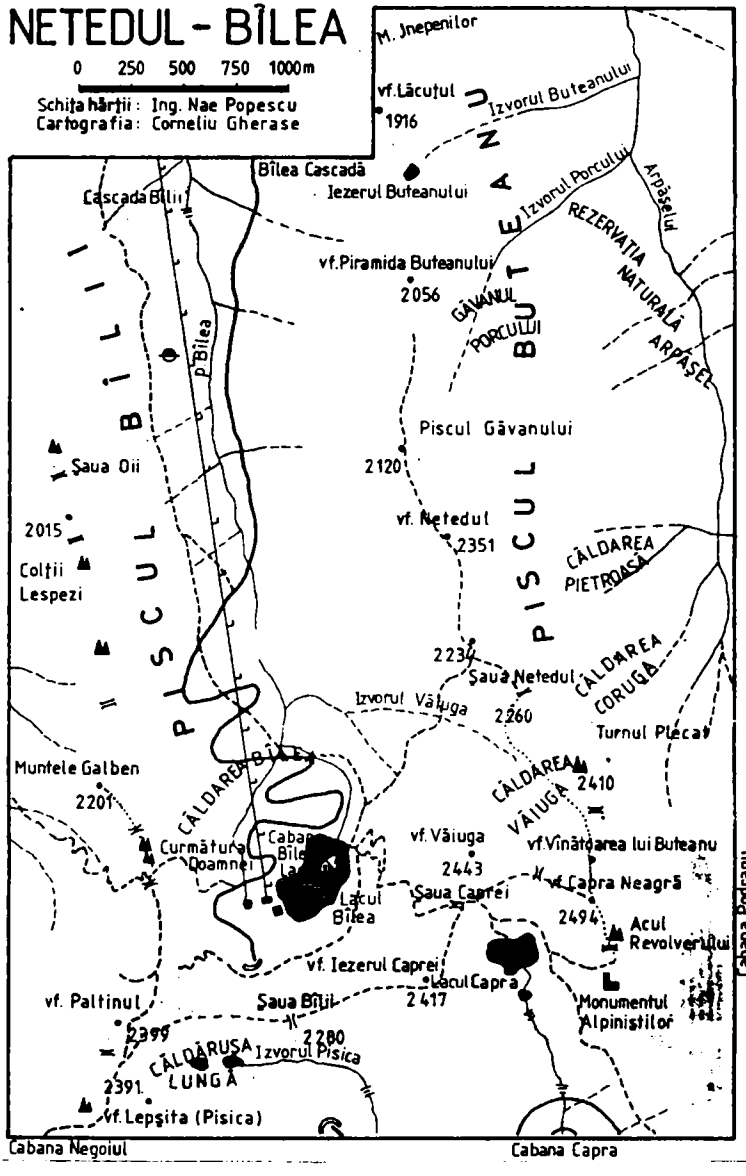

▲ Harta turistică a zonei din Munții Făgăraș unde s-au petrecut evenimentele din 23 și 24 septembrie 1978.

◄ Cabana militarilor de la Bâlea-Lac, Munții Făgăraș, în octombrie 1978. (Foto: Economist Gabriel Pall, Sibiu)

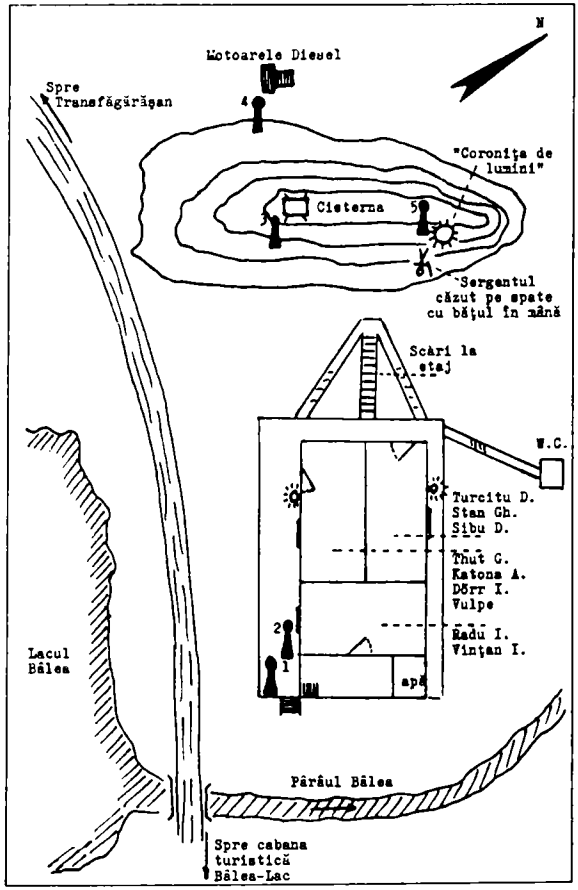

Bâlea-Lac, Munții Făgăraș. Schița locului unde s-au desfășurat evenimentele din 23 și 24 septembrie 1978. ►

▲ În prim plan, Cabana turistică de la Lacul Bâlea din Munții Făgăraș, așezată pe o mică peninsulă. În plan secund, rămășițele fundației de beton ale fostei barăci militare. (Foto: Călin N. Turcu, cu teleobiectiv din Șeaua Caprei, dinspre SE, la 23 iulie 1987).

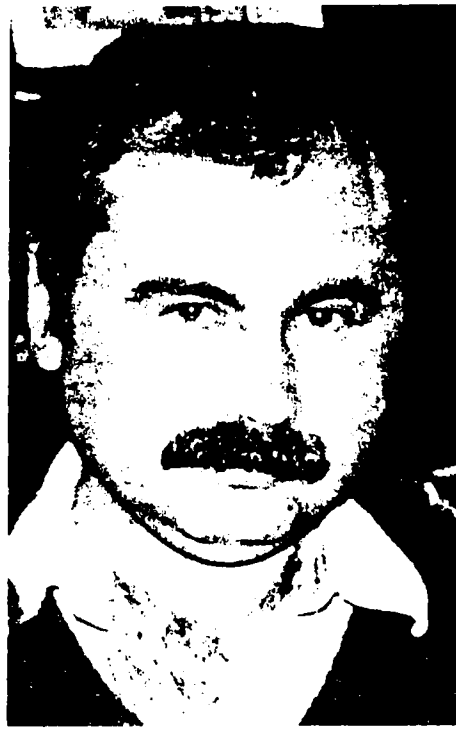

Craiova, ▶
21 noiembrie 1987
a) Fostul sergent Radu Ion, așa cum arată el la nouă ani și două luni după întâmplările de la Bâlea-Lac din 23–24 septembrie 1978.
b) Călin N. Turcu și Radu Ion
(Foto: Călin N. Turcu) ▼

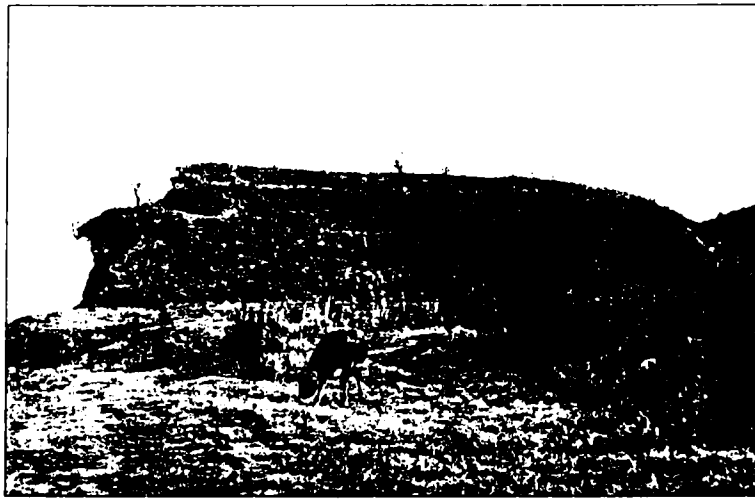

▲ *15 noiembrie 1979*, comuna Chiraleș-Lechința, județul Bistrița-Năsăud. Movila „Bobeica".

„Niște urme imprimate în pământ de formă aproape circulară." ▼

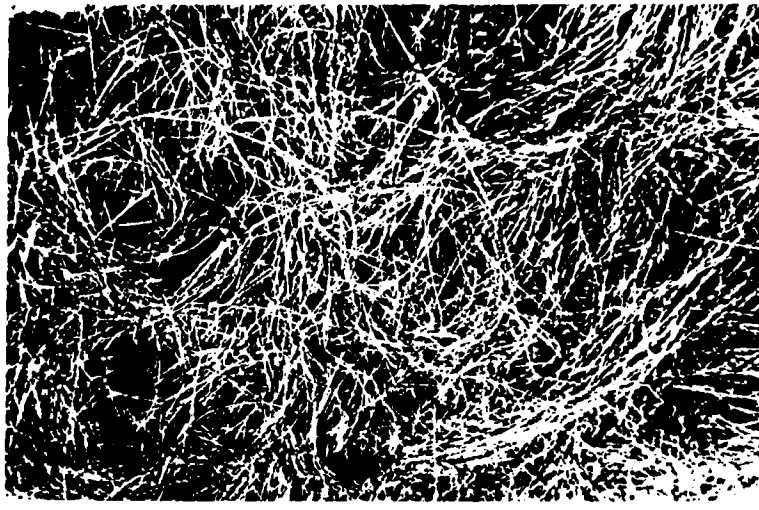

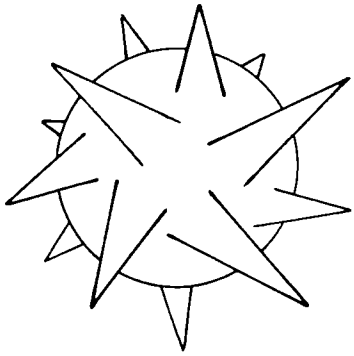

◄ *15 noiembrie 1979,*
comuna Chirales-Lechința,
județul Bistrița-Năsăud.
„Buzduganul".

16 august 1993.
Satu-Nou, comuna
Grădinari, județul Olt. ►
Profesorul Nicolae
Cepăreanu.
(Foto: Călin N. Turcu).

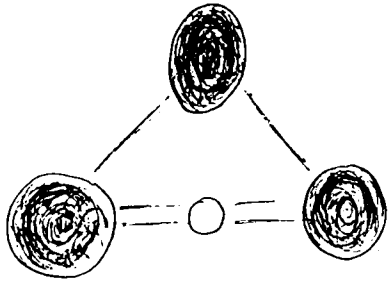

(CONFORM SCHIȚEI PROF. NICOLAE CEPĂREANU)

◄ *16 august 1993,*
Grădinari
județul Olt.

▲ *16 august 1993*, Satul-Nou, comuna Grădinari, județul Olt. Elevii Ilie Liviu Dumitru (sus) și Daniela Cepăreanu, completându-și declarațiile scrise. (Foto: Călin N. Turcu) ▼

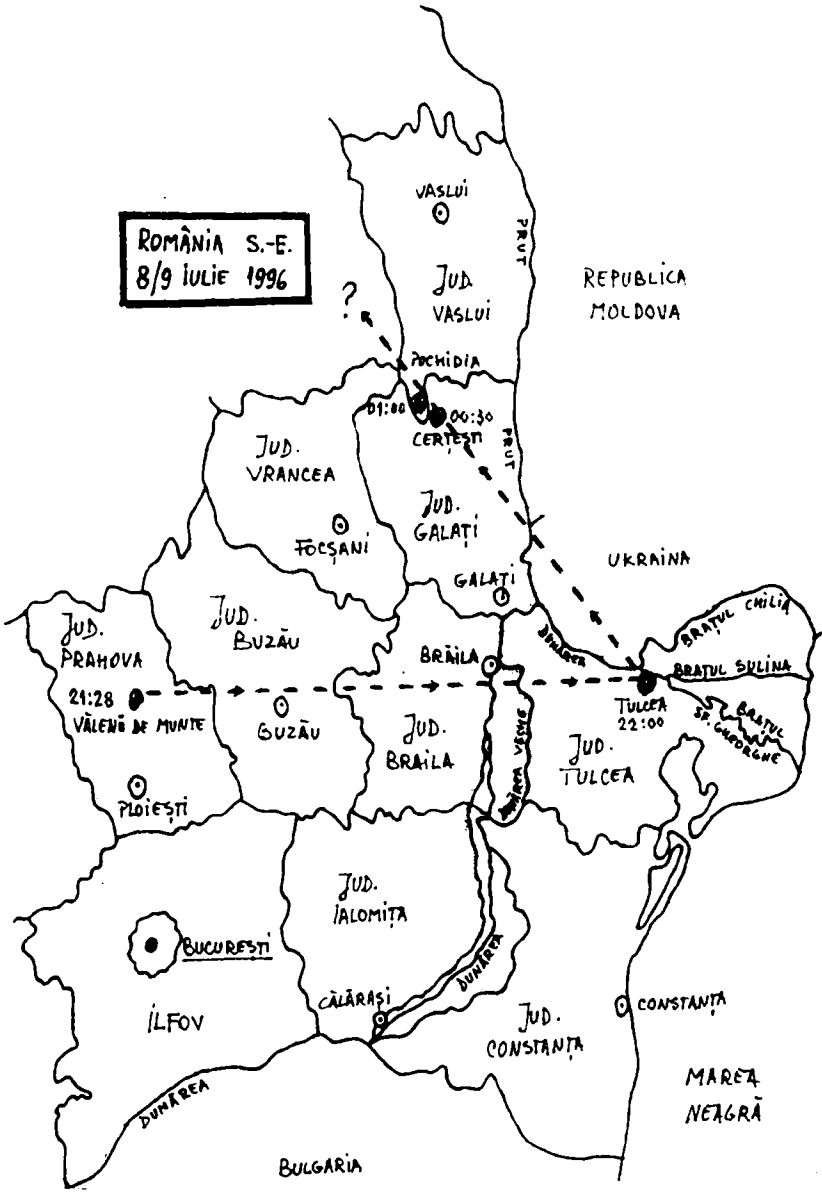

▲ 8/9 iulie 1996. România de Sud-Est.

▲ 8 iulie 1996
Tulcea, județul Tulcea.
Declarația profesoarei Felicia Constantin.

– în jurul orei 22 –

Lumina apare în jurul orei 22⁰⁰ de două ori. Prima dată a stat aproximativ o oră și jumătate. Era o lumină foarte puternică, de culoare roșie. Diametrul ei era de aproximativ 2–3 metri. Durata maximă – 2–3 minute. Imaginea se mișca cu o viteză destul de mică.

Bolocan 39

512416 constructii

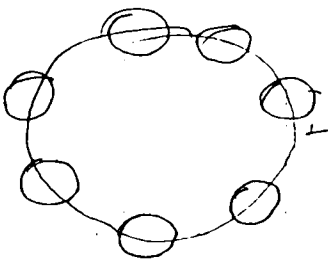

Locul/data completării raportului Certești / 10.08.1996

Subsemnatul (a) plt. Mancu Adi-Marian Vârsta 33

Domiciliul com. Munteni, jud Galați - Postul Certești

Profesie, specializare, funcție plt. poliție,

Locul de muncă Postul de poliție Certești.

În noaptea de 8/9 iulie 1996 în jurul orelor 0.30 - 01.00 venind din serviciul de control specific poliției, din intersecția DJ 251 C - D.C. Ortahmânesti am pornit cu pazicul comunal Rusu Marcel spre blocul cu 12 apartamente situat peste drum de postul de poliție. La podul din fața blocului, unde se afla și un cireș ne-am despărțit, eu pentru a lua mașina la domiciliu (din bloc) iar Rusu Marcel a rămas sub pom pentru a mă aștepta. Trecând în spatele blocului unde se afla și scările de acces la gunoiștea lui am simțit niște curenți de aer și un zgomot necunoscut până atunci.

Am reintrat și la primul colț al blocului am chemat pazicul, prin strigătul „Paza!" și văzînd că nu-mi răspunde imam apropiat de al doilea colț al blocului, văzînd între timp lumini intermitente de roșu/verde, permanent crezînd că este mașina Serviciului Pază și Ordine aflat în control. Când am strigat la colțul al doilea a blocului: din nou „Paza" dinspre Bertonat, lângă pod eu am văzut pe pazic în șanț, cerîndu-mi ajutor „Dom' Marian, Salvați-mă". În stradă am observat un obiect de formă rotundă, puțin bombat deasupra, așezat la o distanță de circa 50 cm deasupra asfaltului. În jurul obiectului, era lumină intermitentă roșu/verde, în genul celor de la mine am văzut o ființă umană, înălțime în jur de 80-100 cm, fiind cu spatele spre mine nu i-am văzut fața, dar avea corpul alungit spre spate, fără păr, scheletic, mâini și picioare subțiri, burtă din profil supradezvoltată, pielea ca un culoare argintiu-sidefos. După circa 4/5 secunde obiectul de mărimea unei autoturisme, poate puțin mai mare în diametru, a decolat în viteză la început vertical apoi orizontal îndreptându-se în viteză spre satul Bădeliță.

▲ *8/9 iulie 1996.* Declarația plutonierului Adi-Marian Mancu din comuna Certești, județul Galați.

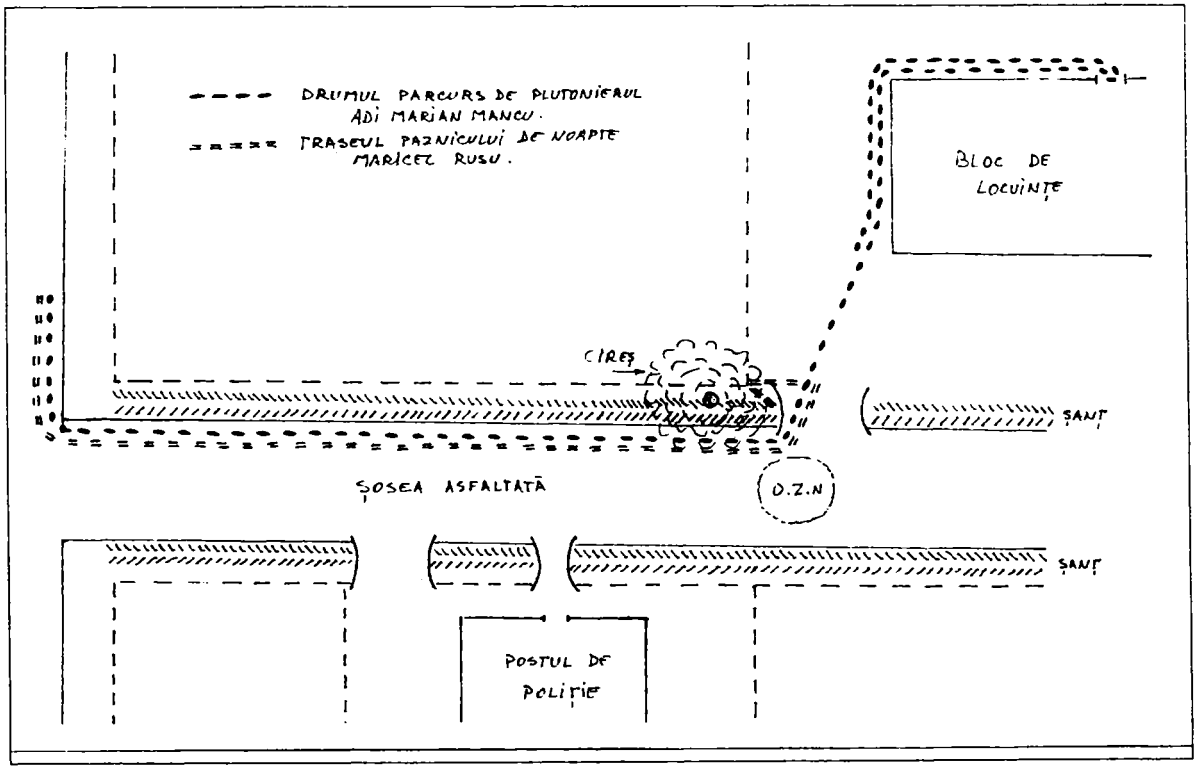
DRUMUL PARCURS DE PLUTONIERUL ADI MARIAN MANCU.
TRASEUL PAZNICULUI DE NOAPTE MARICEL RUSU.
BLOC DE LOCUINȚE
CIREȘ
ȘANȚ
ȘOSEA ASFALTATĂ
D.Z.N
ȘANȚ
POSTUL DE POLIȚIE

VIAȚA LIBERĂ
COTIDIAN INDEPENDENT
GALAȚI
Anul VII
Nr. 2010
Luni
15
Iulie
1996
12 pagini
400 lei

Extratereștrii de lângă noi

FARFURII ZBURĂTOARE DEASUPRA NOASTRĂ

DOSARELE "X" ALE CERȚEȘTILOR (2)

"ARĂTAU CA NIȘTE AVORTONI!"

Portretul robot al ET, după datele culese de la martori, desenat în fața acestora.

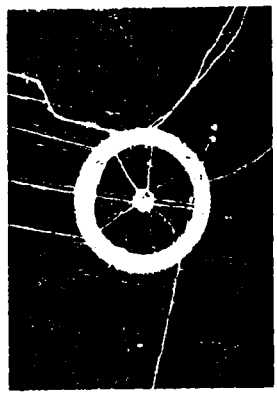

CUPRINS

CAPITOLUL 1

Pădurea Baciu, Cluj-Napoca, Județul Cluj, 18 august 1968 5

Șansa unui moment ciudat ✦ Conținutul balonului piramidal ✦ Arc peste un sfert de veac ✦ Amenințarea din umbră ✦ O negheobie foarte... inteligentă ✦ *Bibliografie*

CAPITOLUL 2

Satul Valea Plopului, comuna Popești, Județul Prahova, 2–6 septembrie 1972 35

A căzut o bombă în tarlaua de pământ ✦ „Omul în negru" bântuie prin zonă ✦ Amintiri peste timp ✦ *Bibliografie*

CAPITOLUL 3

Văleni de Munte, Județul Prahova, 8 februarie 1974 .. 49

Baletul „portocalelor" albastre ✦ Amprentele tractorului zburător ✦ *Bibliografie*

CAPITOLUL 4

Ocna Șugatag, Maramureș, 7 iunie 1974 59

Misterioasa afacere UMMO ✦ O relatare aproape incredibilă ✦ Farsă, aberație sau... nebunie? ✦ *Bibliografie*

CAPITOLUL 5

România, seismul din 4 martie 1977 88

Se pregătește ceva ✦ Seria observațiilor stranii continuă ✦ Lumini ciudate însoțesc cutremurele ✦ *Bibliografie*

CAPITOLUL 6

Bâlea-Lac, Masivul Făgăraș, 23–25 septembrie 1978 .. 107

Intrusul din nopțile montane ✦ Se instalează panica ✦ Semne de întrebare ce persistă în timp ✦ Părerile specialiștilor români ✦ Întâlnire norocoasă ✦ *Bibliografie*

CAPITOLUL 7
Satul Chiraleş, comuna Lechinţa, Judeţul Bistriţa-Năsăud, 15 noiembrie 1979 ..... **143**
Episodul de la „Cripta Grofului" ✦ O nouă investigaţie ✦ Indicele de probabilitate ✦ *Bibliografie*
CAPITOLUL 8
Satul-Nou, Comuna Grădinari, Judeţul Olt, 16 august 1993 **166**
Lanterna care curentează ✦ Să nu murim ca proştii ✦ *Bibliografie*
CAPITOLUL 9
Comuna Cerţeşti, Judeţul Galaţi, 8/9 iulie 1996 ..... **182**
Apariţii ciudate în mijlocul naturii ✦ Parada ziariştilor de ocazie ✦ Amănuntele conduc spre credibilitate ✦ Mass-media nu se dezminte ✦ Ca la noi, la nimeni ✦ *Bibliografie*
Cuvânt de încheiere **222**
Planşe **225**

DE ACELAŞI AUTOR:

Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine
Editura Sincron, Cluj-Napoca, 1992
OZN – Istorie stranie şi adevărată
Editura Elit – Comentator, Ploieşti, 1992
Strict secret. Raportul UMMO (Ediţia a I)
Editura Elit – Comentator, PLoieşti, 1993
OZN strict secret: Afacerea UMMO (Ediţia a II-a)
Editura Emanuel, Bucureşti, 1994
Enciclopedia observaţiilor OZN din România (1517–1994)
Editura Emanuel, Bucureşti, 1994
Dosar OZN România
Editura Aldo Press, Colecţia Aliens, Bucureşti, 1996
OZN – Ultima oră
Editura Z, Colecţia Aliens, Bucureşti, 1996
OZN – Cenzura cosmică
Editura Domino, Colecţia UFO nr. 9, Târgovişte, 1996
OZN – Maxim interes
Editura Domino, Colecţia UFO nr. 9, Târgovişte, 1997
Paradoxul secretomaniei
Editura Lucman, Colecţia OZN nr. 5, Bucureşti, 1998
Vizitatori din imposibil
Editura Lucman, Colecţia OZN nr. 7, Bucureşti, 1999
Între firesc şi imposibil
Editura Lucman, Colecţia PSI nr. 12, Bucureşti, 2001